

thơ thơm từ gốc rễ tình Luân Hoán

2013

Thơ Thơm Từ Gốc Rễ Tình

Luân Hoán

gồm các tiểu tập:

1. tình vay sông núi quê nhà
2. mừng em linh hiển ăn nằm
với thơ
3. nụ hồng cho bạn trăm năm
4. thường ngày hít thở linh tinh
5. cảm nhận từ nữ lưu

Mở

thơ nằm chung với văn vắn
cho tôi sống ké một phần đời tôi
mốt mai tôi mãi phận người
sợi tình hương lượng đất trời đến đâu
người vui mắt liếc vài câu
đã là cho nụ hôn sâu đậm tình
cung kính đa tạ chân tình

Luân Hoán

Tình Vay Sông Núi Quê Nhà

bản vẽ của *Duy Liêm*

Luân Hoán từ: *LH, Vivi, Đình Cường, Vivi,*
Hoàng Trọng Bân, Thanh Trí, Võ Đình

xót xa ngọn cỏ quê nhà
tình đôi khi lạc hơi xa ngậm ngùi
xin đừng kiếm xóa lòng tôi
vui cho chữ nghĩa nụ cười bình an

Góc Nhà

ta đã nhiều năm xa tổ quốc
nhưng nào tổ quốc có xa ta
sờ tay lên ngực nghe còn ấm
hơi thở cỏ cây ở quê nhà

vẫn gặp bình minh trên ngọn tóc
mỗi lần tay chải ngọn băng khuâng
gió từ bờ ruộng qua bụi chuối
mang tiếng chia vôi, thoảng hương bần

màn nước chiều mưa nghiêng thành phố
vạt áo hiên xưa rúc rích cười
bàn tay vén tóc thơm vòng cổ
tiếng bánh xe qua, mắt ngoái lui

ấm góc tình xưa khung cửa mở
ra vào bụi bặm quần bên lưng
mẹ cha anh chị cùng hàng xóm
thuộc nhãn mặt nhau vẫn ngấm chùng

tổ quốc lim dim trong hình ảnh
ảnh hình thao thức máu đi quanh
còn đủ thịt da còn nổi nhớ
quê hương hiện hữu, chẳng ai giành

03-5-2011

Tạ Ôn Chùa Cầu

bảy mươi một năm trước
ta được cho ra đời
sau khi nằm trong bụng
một bào thai sinh đôi

mẹ yếu như nhành trúc
ta thuộc dạng khó nuôi
để giữ được mạng sống
bán khoán vào Chùa Cầu

thế nào là bán khoán?
bán hồn hay bán thân?
hương đèn, cùng hoa quả
là quà dâng thánh thần?

Đức Ông Cấp Cô Độc
hay là Đức Thánh Trần
che chở ta từ thuở
còn ẵm ngửa trong lòng?

ngoài lễ Sóc, lễ Vọng
lễ Bản Mệnh nghiêm trang
bát nhang thờ được lập
đặt trên trang hay bàn?

tên sữa để thường gọi
là Huýnh, thật dễ òm
nhưng có phải nhờ đó
ta già ngày thế gian?

lẽ ra khoán đã chuộc
khi hết tuổi Hoa Đào
nhưng chiến tranh cuốn hút
chưa được chuộc bao giờ !

kể từ ngày khôn lớn
bỏ mạng ta ở đâu?
được người sinh trời dưỡng
ta vẫn còn giữa trời

nhiều lần đã trở lại
xúc động ngắm Chùa Cầu
lặng nhìn những hình tượng
như có mình phía sau

năm nay đã quá trễ
và đâu có đại gì
chuộc mình ra khỏi chỗ
thơm ngát mùi từ bi

Hội An thành Phố Cổ
một phần có Chùa Cầu
ta sung sướng hãnh diện
dù lưu lạc đâu đâu

trái lòng thành quì gồi
kính tạ ơn Chùa Cầu
dâng thơ làm lễ vật
xin ở cùng muôn sau

02-2012

Sông Hàn

sông thổi theo cùng nhịp gió bay
ta ngồi nghiêng má ngóng đông tây
nắng trầm hương khói hồn dĩ vãng
thương nhớ lên đènh mặt nước đầy

thoảng vọng bên đời vang tiếng gươm
lời nguyên son sắt Nguyễn Tri Phương
gió lạnh Sơn Trà tâm vẫn bão
không mưa mà lệ ngấm đêm sương

sông vẫn im nghe ta thổi đây
cả thời dĩ vãng níu bên tay
lặng im sờ nắn ngày xưa cũ
mỗi tiếng lòng thơm một áng mây

xóa hết buồn đau tiếp rước em
nụ cười núp kín cánh môi mềm
răng thơm tỏa ngát qua lời nói
chưa biết hôn nhau đã thấy ghiền

nằm nhé em yêu, sông thảng tư
lim dim đừng ngủ lắng nghe từ
lòng ta kỷ niệm thơm trời đất
hoa nở bùng ngàn cuốn bạch thư

chưa nói chia tay một lần nào
trở về như ghé giấc chiêm bao
ly cà phê cũ xanh màu lá
nắng lên nâng tay em rót vào

hương mới hương xưa quyện lấy nhau
dòng sông giữ giúp mối tình đầu
đur âm thơ đại thơm đầu lưỡi
sông chảy về đâu em đến đâu

29-4-2011

Mất Chỗ Kê Giường

lớn tuổi rồi, muốn trở về
sống yên với đất làng quê thuở nào
trong ngôi nhà ngói nền cao
cau, găng, tre, mít... xôn xao giữ tình

sớm mai dậy cùng bình minh
nghe tiếng gà gáy cung nghinh nắng vàng
chiều nằm vờng góc hành lang
nhìn sân gạch rộng tìm bàn chân xưa

thấy rõ từng hạt nước mưa
thời giông chiều tắm không ưa mặc quần
hoa bong bóng nở lung tung
chạm tay hoa lẫn vào cùng thịt da

cọng rác máng xối trôi ra
ngõ như con cá thia già vẫy đuôi
vót nhìn chột phá lên cười
con mưa vừa tạnh cả người run run

đâu rồi kỷ niệm thân thương
đường về ngõ đợi, kê giường nơi đâu?
Hòa Xuân tôi đã bể dâu
nền xưa đã lẫn giữa màu phù hoa

đã tan hơi thở ông cha
đã bình địa cả ruộng nhà bà con
muốn về chờ đợi ngày chôn
mất rồi dấu ấn công dân mong gì

dù về không bị đuổi đi
quách năm dẫu rộng một li khó tìm
chết rồi, hồn phách, trái tim,
con chim cũng muốn đi tìm cố hương

gắng cho ta chỗ kê giường
trên mây trải bóng lên phùng ập xưa

29-9-2011

Quà Mang Hương Đất Quê Tình

1.

quà từ quê hương món nào cũng quý
một nụ măng dòi, một búp nấm rom
một vật đơn sơ quê mùa nào khác
cũng chọt linh thiêng ấm áp hương thơm

con về quê hương loanh quanh thảng rười
diện kiến ông bà qua những mộ bia
ruộng đất phân ta xưa kia nghiệp chủ
chẳng được bước lên vì đã đoạn lìa

con chẳng đi nhiều như trong dự định
lụt lội bao vây, thời giá cầm chân
lẩn quẩn Sài Gòn, Vũng Tàu, Đà Lạt...
đi ngắm quê hương vẫn xa trong gần

thật quá giỏi, đã về Hội An được
đứng bao lâu trên đất ta ra đời ?
năm mươi phút cũng kể như tạm đủ
cho cái thân thương cổ kính truyền hơi

con đã gặp những người thân ruột thịt
đã hiểu ra được cái đói cái nghèo
dẫu vô tâm với ít nhiều hời hợt
lòng ngậm ngùi là đã biết thương yêu

một ông bác bỗng cuối đời mù mắt
một bà cô đã nhớ trước quên sau
may còn có hai bà dì góa phụ
chăm sóc cho con thông thả mỗi ngày

2.

con trở lại quê hương từ quê hương đích thực
với nhiều quà từ đất ruột mẹ cha
những món quà đương nhiên thành vô giá
bởi thương yêu nồng hương vị quê nhà

đồng quần áo không hoàn toàn hảo hạng
không chắc gì ăn nhịp với thời trang
nhưng vang vọng bao nhiêu là tiếng đập
từ nhịp tim đang đập xuống món hàng

phần ba có được hai bộ đồ ngủ
một tượng Phật nằm trong dáng suy tư
hành lý quá cân không mang được Phật
món quà thiêng liêng rõ đã thặng dư

Phật đã chẳng cho phép ta chiêm ngưỡng
nhưng không sao, con mô tả tốt rồi
má con có đèn hoa sen đã đủ
vì nhà ta giàu hương Phật khắp nơi

hồn quê hương có đọng trên phiến đá
khắc số nhà của má, Bích và Bình ?
đá Non Nước cầm lên nghe nặng trĩu
hương thiên nhiên cộng với nỗi ân tình

quà con mang về thật là phong phú
ngoài áo quần, đồ trang sức địa phương
trà Ô Long, Phấn Hoa Rừng, đặc sản...
giày, dép, đồ chung... ngan ngát tình thương

kể tí mĩ sẽ trở thành lảm cẩm
ta thật tình khen ngợi, cảm ơn con
và dĩ nhiên không quên lời cảm tạ
những người thân vừa thoáng hiện chập chờn

ngày hôm nay, ba trở về góc cũ
cháu nội chưa về, ngồi ngắm cá chim
uổng buổi sáng trời nắng khô thật đẹp
không ra ngoài, chỉ ngồi, đứng lặng im

Ngồi Một Nơi Nhớ Một Nơi

ở Cayo Coco
nhớ Thanh Bình Đà Nẵng
thấy trên sóng nhấp nhô
một thằng bé vọc sóng
thời đó mỗi sớm mai
nằm trôi trên mặt biển
chung quanh gió lai rai
đến từ bờ dương liễu
sau sớm mai đến chiều
lại dầm mình xuống biển
người mỗi lúc đến nhiều
để nhìn, ta bơi đứng
biển Thanh Bình của ta
nằm khuất sau núi biếc
mặt sóng như vải xoa
êm đềm trải diễm tuyệt
biển Cayo Coco
đầy nắng trời lồng lộng
con gió biển thuở nào
chợt làm ta lạnh lạnh
ngồi đây nhớ về đâu
thềm bùng mình xuống tắm
thương cặp chân lác nhau
bấm bụng ngồi ngắm biển
lững thững chạm nước xanh
không nhảm đã thấy mặn
đôi mắt chớp long lanh
lòng như vừa ngâm muối
nơi khác hay nơi này
vẫn là ta thuở trước
biển hai nơi khác nhau
nhưng cũng chỉ là biển

Chợt Nhớ Một Chặng Âu Thơ

Vài chục năm thị thành không xóa hết
hương nhà quê thấm thấu một vài năm
ta đứng mãi trong con người đất ruộng
bụi đồng tây nam bắc chẳng phai lòng

trong cốt cách cũng như trong giọng nói
trước như sau, sau như trước vẫn là
không lắm phèn nhưng ngô nghê thô kệch
mùi hương cau đỡ mãi ánh trăng sa

ta vẫn giữ bên đời ngày tháng cũ
thời ước mơ sở hữu những con gà
mê chi lạ đàn vịt chiều về đủ
sân xóm giềng, ta thích thú ngó qua

đã nhiều bữa cò kè theo thằng bạn
bỏ một đồng mua mười phút cỡi trâu
thích mà sợ đám lông cùng ruồi nhặng
không yên tâm ngồi nghe gió qua đầu

không tập-ám cũng rất là công tử
quanh quần hoài cũng chỉ mấy con chim
đám đàn em chắc vài thằng giận dữ
đàng sau lưng khi bị ức, tị hiềm

chó mắc lẹo, tiếng heo gào động đực
gà gáy vang góc vườn biếc vào trưa
vài con bé đếm tiền bằng lá rụng
bán cùng mua niềm vui đổi theo mùa

chợt thấy nhớ cái thời thơ dại ấy
nhìn loang quanh đâu thấy lại gì đâu
thử nhắm mắt, ngồi im, ừ lạ thật
hình ảnh xưa đáng cũ hiện trong đầu
08-5-2011

Thèm Về

thèm về uống cốc cà phê
bên hè phố cũ lắng nghe chữ thề
chữ như một thú đam mê
của dân bụi bặm cận kề với tôi

thèm về đứng mỗi ngã tư
dựa cột đèn ngó em từ phía xa
nhìn qua khói thuốc thướt tha
dáng em dáng khói ngấm ra dáng mình

thèm về đi đứng linh tinh
chợ hoa chợ vải chợ tình khắp nơi
khách thưa em mời ngồi chơi
thiếu bãi sùng sĩa em mời... xéo đi

thèm về làm một thằng lì
qua nhiều ngõ, viếng cây si thuở nào
nhớ chàng vác gói ca dao
thậm thà thậm thụt ngoài rào giậu thưa

thèm về phơi nắng dầm mưa
đi quanh trời đất chẳng chừa chỗ mô
túi quần lộn sẵn câu thơ
lén dán sau áo tiểu thơ dữ dằn

thèm về níu sợi mây giăng
để mưa không ướt mặt bằng em đi
gặp nhau đâu biết nói gì
cúi chào sẽ sẹ quay đi từ từ

thèm về lại chỗ xưa tôi
một thằng nhất gái, dở hơi, mê tình
yêu vợ yêu vẫn thành linh
theo rồi bỏ lọt bóng hình tỉnh bơ

thèm về thả bộ, ngó vô
quán cà phê của má đào Kỳ Duyên
ngó vu vơ ngó quàng xiên
xem dòng sông cũ có phiền gì không ?

Thả Lông Nỗi Buồn

dẫn lòng dứt bỏ quê hương
không cho thương nhớ còn đường xót xa
bị bưng bìa mộ ông cha
bị san bằng cả ao nhà... còn chi?

muốn về, không có nơi đi
bà con phân tán cu li khắp trời
quốc tịch Việt cũng rớt rồi
về lang thang để được ngồi trại giam

quyết tâm không phải dễ dàng
đêm đêm tức tưởi xốn xang lạ lùng
hàng tre gốc mít cảnh sung
đụn rơm bụi chuối... nhớ nhung xót lòng

cái đĩa, con lạch, dòng sông
từ trong trí nhớ nổi dòng chảy ra
con đường, góc phố, ngã ba,
ngã tư gót sấp ong thoa phố chiều

nghe trong máu nhắc bao điều
biển xanh núi biếc nâng niu nhịp tình
từng trang sách mở dáng hình
cô thầy bè bạn chính mình xưa xa

bản thân vuốt bụng thở ra
về không ? có lẽ là ta chưa về

uống cà phê, nhớ cà phê
và cơm nhớ đĩa thịt bê thui vàng
nhớ đôi mắt thẹn liếc ngang
cái cầm thon trái nồng nàn giọng hương

mân mê lại những vết thương
nằm trên da thịt thâm buồn đã lâu
niềm đau thể xác nguội rồi
vết thương mới rọi từng hồi thất tim

nâng tay dè, xốn nặng thêm
vết tình đất nước chợt rên thành lời
chẳng thấy thuyền giảm gì đâu
câu thơ khó đắp nổi đau ngậm ngùi

02-3-2013

Tiếng Hát Trong Giọng Nói

không tặng riêng ai

buổi sáng chạy ra một góc phố
chờ nghe riu rít giọng Việt Nam
Sài Gòn, Đà Nẵng, Truôi, Phan Thiết,
Hà Nội, Phú Yên, Huế, Long An...

chan chứa bà con họ hàng cả
nặng nề gì nghe cũng mát lòng
xuống lên trầm bổng như chim hót
tục ngữ ca dao quyện bênh bồng

tôi đi tứ xứ cùng giọng Quảng
bắt đầu bập bẹ tại Hội An
chỉ mang máng nhớ mây Cửa Đại
nước sông Hoài âm giọng man man

gần đây nghe nói o Ánh Tuyết
hát hò đặc sệt giọng quê nhà
nhiều người thích thú ngợi khen lắm
tôi cũng tìm nghe, chợt xót xa

âm giọng mỗi nơi một đặc tính
Quảng Nam vốn bị chộc quê hoài
dẫu nghe thương quá lời ru mẹ
rõ ràng tiếng cười đất quê cha

Ánh Tuyết nổi danh bằng giọng Bắc
trội hơn ca sĩ gốc gà nòi
Ngọc Hạ cũng lấy lòng chưa tắt
nhờ biết thấp tình lên tiếng ca

còn bao giọng nữa thành ca sĩ
của đất đá cày lên ngô khoai
Thiên Kim có phải là dân Quảng ?
Trúc Lam Trúc Linh và những ai ?

ví phỏng như tôi mà ca hát
có khi có thể rất ra trò
cái tâm trộn lẫn trong hồn đất
chất giọng nhân tình từ trời cho

không mơ không ước thành ca sĩ
vẫn hát mỗi ngày một đôi câu
nhạc Việt của mình sao buồn quá
càng hát càng nghe thấm thía đau

vừa đây có thêm vài ca khúc
thấp sáng linh hồn của quốc gia
chí khí người xưa đang đẩy bước
gọi bàn tay nối đất liền da

lời ca đâu dễ gì bị nhốt
tiếng nhạc lẽ nào bị mang gông
giọng nói ông cha chưa mai một
truyện Kiều đủ sức chống ngoại xâm

xướng ca đâu phải không cao quý
nếu trái ngôn từ bằng tấm lòng
tuy không mơ ước thành ca sĩ
vẫn bám theo lời ca trở bồng

tiếng hát vốn nằm trong giọng nói
yêu thương không thể nhốt trong lòng
cảm ơn tất cả những giọng hát
thơm ngát tình người xanh núi sông
29-01-2013

Thư Về Anh

thương gửi anh Lê Ngọc Hiến

tha thiết thêm về thăm cố hương
một lần sau chót chạm tình thương
từ cây chống cửa ngày thơ ấu
từ cục gạch kê dưới chân giường

từng hẹn sẽ cùng anh về quê
chạy khan lần nữa khắp bờ đê
hít đầy hương lúa vào buồng phổi
chân đất luồn sâu giữa bóng tre

em tuổi trời cho đã khá cao
thời gian còn lại chẳng là bao
muốn về, bất lực chưa về được
hẹn tới hẹn lui đến khi nào ?

lỗi chẳng tại ai ngoài bản thân
ham chơi tưởng bỏ được phong trần
bon chen lạc hướng phơi tay trắng
sống chẳng ra chi cũng nợ nần

anh hiểu ra và chẳng trách em
trưa đơm hương nắng lót chân thêm
lời xưa em hẹn như đinh đóng
nỗi khó khăn chừng đã nhỏ lên

người chết một lần vượt mắt thôi
riêng em đâu phải vì chán đời
đêm đêm vượt mắt chờ về đất
mãi đến hôm nay còn thấy trời

còn sống còn hy vọng có ngày
anh truyền hơi ấm đến bàn tay
chia nhau già yếu cùng nhau gánh
không thả vui buồn cho gió bay

anh nhé cho em hẹn lần sau
sang năm, có lẽ cũng không lâu
hay sang năm nữa, còn chưa biết
nhưng chắc chắn còn được gặp nhau

anh nhớ già thêm chút xíu thôi
em đây sẽ gắng giữ tuổi trời
đi qua chậm chậm trên tâm thể
chờ gặp nhau rồi hãy buông xuôi

dẫu biết chúng ta, hai ông già
nhưng mà truyền thống gia đình ta
tuổi trời cao ngất trên đại thọ
đời còn rất dài với chúng ta

em gõ mười vắn thay lá thư
thay lời điện thoại từ xa mù
mong anh thông cảm và tha thứ
thằng bé bạc đầu chưa hết hư

ngủ ngon anh nhé, gió quê nhà
đã thổi tới rồi tiếng thở ra
em nằm vuốt mắt thêm lần nữa
nhưng chẳng sao đâu, đừng xót xa !

đêm nhức chân, rạng 16-02-2012

Thấy Nhau Qua Giọng Nói

mỗi tháng gắng gọi về đôi bạn
nghe lời nói chuyện, đoán hình dong
mừng anh âm giọng còn vang mạnh
hơi thở quê hương thoảng ấm lòng

câu chuyện đời thường vẫn tới lui
bữa cơm, giấc ngủ trọn buồn vui
lan man trần trở dòng thời sự
hai lão ngoan đồng ngộ đôi mươi

bút rút chuyển qua chuyện mả mồ
từ đường bị búng chuyển đi mô ?
anh chỉ loanh quanh, không đoán được
nền đất nhà cha chừ hư vô

chòm xóm, bà con nhắc từng tên
có người nhớ rõ, có người quên
ai mới gả con, ai vừa chết
chuyện khắp đông tây, chuyện trước thềm

chuyện chính chẳng hề dám nói ra
hiều ngấm thương nhớ ngấm thịt da
nhiều khi nghe thoảng hơi buồn thở
nghiêng má qua bên, thầm thở ra

anh với em, không giống bạn bè
tuổi đời đã sống khá so le
nhớ như in được anh vò tóc
cho mấy đồng ra ngay gánh chè

chết hụt cùng nhau trong một lần
xe đò Cẩm Lệ ngã triền sông
anh nằm bệnh viện hơn một tháng
vết sẹo đầu em còn nổi vồng

kỷ niệm không nhiều, chẳng ít đâu
em không dám nhắc mình nữa đâu
mỗi ngày chợt nhớ ra vài chuyện
xếp chẳng lớp lang ở trong đầu

mới tối hôm qua gọi về anh
chuông reo, em thuộc từng âm thanh
nhà đi đâu hết không ai bắt
tiếng-nhớ-thương-em dội ngược lòng

02-5-2012

Nón Lá

sáng sớm ngồi nhìn mưa chớm thu
xóm nhà ươn ướt đứng êm ru
cỏ hoa cây lá còn xanh biếc
không gió sao tai vẫn ù ù ?

tả cảnh thế này lãnh số không
cùng lời rộng lượng: viết lông bông !
thầy phê đúng quá, tinh tường quá
bởi viết gì đây ? thật viễn vông

ý định mở ra cảnh chớm thu ?
hay treo tâm sự dưới trời mù
mưa bay phảng phất như sương khói
nước chỉ là hơi biết phiêu du

xóm vắng, ngày vừa chạm xế trưa
người đi chỗ đậu xe còn thừa
lề đường đang đợi chân ai đẩy
qua, sóc thân thương lặn trốn mưa

ngóng mãi chưa ra một tứ thơ
bầu trời xám ngắt trải im rơ
mây không hình dạng dường tan biến
vũ trụ bao la khối mịt mờ

bỗng thật tuyệt vời một dáng đi
mỹ nhân ? không phải, chỉ nam nhi
khoan thai rảo bước vào khu xóm
lừng lững đẹp như đoạn cổ thi

không biết vì sao tôi bỗng dưng
giật mình để mắt suýt rung rung
chao ôi nón lá Việt Nam đó
lạ thật khi không run quá chùng

nón lá hay hồn của quê hương
nói chơi, nói quá, thật cải lương
quả tình lòng bỗng đang bay bổng
giữa những hạt mưa mỏng hơi sương

Montréal, 09 giờ 12, thứ ba, 20-9-2011, mưa mù,

Đêm Cửa Ngày 30-10-2012

không trần trọc chẳng lơ mơ
chỉ nằm mở mắt đợi thơ, bình thường
lộp độp mưa gõ cửa gương
dẫn theo mấy đám gió cuồng ngoài hiên

quay nhìn em ngủ bình yên
đều đều thở bót truân chuyên ra ngoài
không kìm nổi tiếng thở dài
tay che miệng ngáp so vai xuống giường

dựa lưng áp sát vách tường
nhắm đôi mắt ngó ta buồn ra sao
gió phàn phật mưa ào ào
bão từ New York dư trào sang chẳng

hay từ Thanh Hóa Cao Bằng
mang hương đất nước nhọc nhằn vượt biên
ta ngồi yên, chẳng phải thiền
thấy nghe đầy đủ trăm miền nhớ nhưng

thấy luôn cả đám vi trùng
bì quan vây khốn quanh vùng trái tim

Thủ Phận

đã một thời cho thơ mang kiếm
xông xáo vào mặt trận linh thiêng
trong trận chiến làm người phản chiến
từng vụng tay đào huyết hồn nhiên

thiếu ý thức để rồi ngã ngựa
ngâm bồ hòn an phận xa quê
đêm lơ mơ đợi gì ngoài cửa
ngày vẫn vợ gom nỗi ê chề

cũng chẳng phải tuổi già sức yếu
mà đứng đưng thế sự quê nhà
hơi ngán ngấm cước quyền ngọn bút
chen tay đua từ cõi quê xa

thiếu đe dọa làm chùn nhiệt huyết
quá an toàn mất hứng vùng gươm
cũng có thể tấm lòng hạn hẹp
không dám phiến chữ nghĩa văn chương

dù nổi đau bản thân trực tiếp
mất đất vườn lạc mộ cha ông
ngâm ngùi thở tiếng buồn riêng rẽ
vọng như đêm chó sủa trăng rằm

thơ và chữ dẫu mang đầu đạn
nổ dòn tan mười phút trong lòng
không yểm trợ cũng không tiếp viện
gắng bình tâm đạn giữ trong nòng

Quê Nhà

quê nhà, một tên gọi
bao trùm nhiều địa danh
tôi vẫn thường nhận, đọc
khá nhiều tin nhắn nhanh

đến từ Hà Nguyên Dũng
Lại Quảng Nam, Thiếu Khanh,
Uyên Hà, Tùng, Phương Tấn...
những thương mến chân thành

xin biết ơn các bạn
nhắc tôi mãi nhớ ra
một đất nước xinh đẹp
một dân tộc hiền hòa

thật dễ dàng gặp lại:
những Truồi, Huế, Sài Gòn,
Bình Dương, Thủ Dầu Một
Phan Thiết, Cấp, Hóc Môn...

trời nào không mưa nắng
cho cỏ cây xanh màu
mây xám cùng mây trắng
chẳng dành riêng nơi đâu

Pleiku, Đà Lạt,
Quảng Ngãi, Hiên, Tam Kỳ,
Cồn Dầu, Xịa, Quá Giáng,
Tiên Phước, Giăng, Trà My...

đất có thể khác biệt
một đôi chút, tùy vùng
nhưng tình người bám đất
chắc chắn có điểm chung

còn quá nhiều tên gọi
chợt ngậm ngùi nhớ ra
thấy rõ cả từng bước
một thời được đi qua

dẫu nhớ đầy kẻ đủ
vẫn chỉ nửa nước nhà
(đời tôi sao nghèo quá
những luống tình cỏ hoa !)

đâu Hải Phòng, Hà Nội,
Sơn La, Vinh, Bắc Ninh
vùng núi rừng Việt Bắc
những lãnh địa hữu tình

không còn kịp để đến
lâng lâng nhìn thoáng qua
(sức khỏe không cho phép
thêm những chuyện rầy rà)

một đời mơ được đứng
trên đất Trần Kế Xương
một đời ao ước thở
hương gỗ Hồ Xuân Hương

ví như ráng cố gắng
vọc được nước Hồ Gươm
có vui được thả bước
Ba Mươi Sáu Phố Phường ?

qua nhiều năm thống nhất
vẫn chưa mấy đồng tâm
quê nhà đẹp hình thức
còn vá vúi trong lòng

hời hợt yêu tổ quốc
nhớ nghĩ về Việt Nam
loanh quanh vụn kỷ niệm
lụi tàn theo thời gian

quê nhà một tên gọi
bao trùm nhiều địa danh
cảm ơn nỗi tha thiết
cưu mang niềm chân thành

quê nhà, giản dị quá
hai từ thật đậm đà
tôi nhìn không chớp mắt
nét chữ như thở ra

Tâm Trạng

ngày trước mong đợi hòa bình
làm thơ phản chiến nhiệt tình thành tâm
mặc dù hông dắt dao găm
lưng treo lựu đạn quanh năm quân hành
vườn hoang ruộng trống đồi xanh
núi đèo nhả đạn xóa danh quân thù
lòng buồn như lá mùa thu
tiễn đưa đồng đội mịt mù khói mây
quê hương hạn hán bùn lầy
trở trần áo mỏng vai gầy phận dân
đâu đâu cũng trắng mộ phần
câu bồ câu hiện cụt chân chưa thành

bây giờ mong đợi chiến tranh
giải pháp bản nhất mong giành quê hương
trước sau cũng tới sát tường
chơi sớm một trận mở đường hồi sinh
mong ước lắm cảm linh tinh
khác chi cuồng dại giận mình xưa kia
bây giờ sắp đội mộ bia
đang trốn tổ quốc châu rìa, hổ ngươi

xúi người sao chẳng xúi tôi
loanh quanh bẻ tắc tới lui dật dờ
làm thơ khẩu khí tầm phào
đọc lại cảm thấy tào lao quá chừng

buồn buồn thông thả rung chân
mà sao hai mắt rung rung khói trời
ai người không đồng dạng tôi
chửi chơi một tiếng cho đời còn nguyên

Thèm Ăn

đã một thời mê ăn Mì Quảng
thịt bê thui, bánh tráng nướng, khoai lang
ghiền, rất ghiền nhưng chưa lãng mạn
thèm món ăn đủ để mơ màng

hôm nay lạ, chợt quay quắt nhớ
đậu phụng rang, búp chuối, ngò hành
đã thua thiệt ít ăn nước mắm
chẳng thể nào lơ vị ớt chanh

ăn để sống và ăn lấy thú
không cao lương nhưng mỹ vị đã từng
sao thèm quá bát cao lầu Phố Hội
tô bún bò vị Huế Quảng trộn chung

nhờ anh bạn quê nhà lưu ý giúp
khi đi ăn thỉnh thoảng ráng bụng cho
tôi xin gỏi lười răng và hồn vía
nhai giùm tôi, nuốt chậm vị quê tình

Tìm Lại

lần theo những tiếng cu gù
tôi đi tìm lại cái tôi thuở nào
vấp chân vào chùm ca dao
người xưa bỏ rớt bên rào tre thưa

lượm lên, ướm thử có vừa
cái lòng đang trống gió lửa bốn bên
bảy mươi năm tưởng đã quên
ai dè vẫn nhớ hương đêm trăng vàng

bước chậm từng bước mơ màng
hồn ngày tháng cũ reo vang đón chào
tôi mừng tôi hóa ca dao
tan trong đất rộng trời cao bạt ngàn

Chiến Trường

Đại Việt 1284 – 1285

hùng binh ta bỗng nhiên đại bại
trước một nhúm quân tướng thối đã bay
uy dũng Đại Nguyên cò không dám mọc
Đại Việt đáng chỉ sao bỗng sa lầy

ta, Trần Nam Vương, chánh danh hoàng tử
Hốt Tất Liệt, cha ta há tầm thường !
đời lưng ngựa đã tóm thâu thiên hạ
sừng sững lập thành một cõi bắc phương

bọn Đại Việt chỉ là bộ lạc nhỏ
mọi rợ, u mê, ô hợp, yếu hèn
Trần Thánh Tông, thằng nào phách lối
đường ta xâm lăng cả gan cản ngăn

thế mà lạ, trời không cho ta thắng
ba đạo quân lần lượt phải phơi thây
ôi Toa Đô thần tướng tài biết mấy
Hàm Tử Quan bỗng chốc quíu đôi tay

mang tàn binh đóng trên bờ Thiên Mạc
ngắm nước sông nhồi nước mắt trong lòng
đội tin ta hần hần dài cần cổ
Tây Kết chợt mời hần đến tử vong

rời Lý Hằng, Ô Mã Nhi lạng quạng
tài trí quân ta hiện rõ tầm thường
lâu nay thắng như chẻ tre thiên hạ
cũng nhờ may chưa gặp địch phi thường

nay chạm mặt cùng những trang thiên tướng
dưới triều Trần, Đại Việt mới được run
Trần Quang Khải, Trần Tung, Trần Quốc Tuấn...
thiên binh ta bỗng sấm sét trong quần

ôi Vạn Kiếp dòng sông Thương đẹp quá
lòng dạ đâu đứng vốc nước uống chơi
cầu phao rã Lý Hằng trôi theo nước
với mũi tên thuốc độc ngấm thâm người

ta hoàng tử thống soái chung trận mạc
trời còn thương cho được cái ống đồng
cao mấy trượng cũng đành cong lưng rúc
chạy tới đất Tàu mừng biết toàn thân

hỡi con cháu hậu sinh ta khả úy
muốn đánh ai thì đánh, tránh phương nam
nhất là nước tiền thân danh Đại Việt
đừng chơi ngông mà nhục nhã tan hàng

Ta, Tôn Sĩ Nghị

như ta đây, vốn là danh tướng
của Đại Thanh, dưới trướng Càn Long
tay cầm kiếm nhưng xuất thân cầm bút
lẽ đương nhiên văn võ nằm lòng

Chiết Giang đất, nơi ta mở mắt
năm một ngàn, bảy trăm, hai mươi
đường danh vọng không đi cà nhắc
thẳng một lèo thẳng tiến không lui

từ Nội-Các-Trung-Thư ta lên Thị-Độc
rồi Biên-Tu, Thái-Thượng-Thiếu-Khanh,
Bổ-Chánh-Sứ Sơn Đông qua Quảng Tây Tuần-Phủ
Lưỡng Quảng hai lần Thống-Đốc vang danh

là chiến tướng đứng trong trời đất
dễ chi ai tài sức sánh bằng
năm một ngàn bảy trăm, tám tám
ta nghênh ngang mở trận xấm lảng

hăm-chín vạn quân kiêu hùng người ngựa
chiếm Thăng Long như thế chẻ tre
bọn An Nam yếu hèn chết tốt
gặp tiết xuân ta mở hội hè
gái nhược tiểu thịt da thơm phức
rượu Nam man ngon quá là ngon
cứ hưởng thụ, lo chi đâm đánh
lính cỏ kia, thờ nhẹ không còn

nhưng kỳ quá, giữa khi hoan lạc
rớt ở đâu xuống vị anh hùng
chạm mấy trận quân ta tan tác
bản thân ta cũng suýt tiêu tùng

ngựa không yên, giáp không kịp mặc
cùng tàn quân như vịt vỡ bầu
để cho địch chạm chân truy kích
chặt bỏ cầu mặc binh tướng phơi thây

Lý Hóa Long chết thay ta rất tốt
về tới Tàu ta sẽ tấu vinh thăng
thật may mắn trong đáy quần xà lỏn
ngầu pín teo nhưng chú chệt vẫn còn

bọn An Nam hóa ra giàu hào kiệt
lấy thịt đè người với chúng không xong
đã ngàn năm sao nuốt hoài không được
miếng thịt ngon càng lúc càng thơm nồng

ta bại trận nhưng Tàu chưa bỏ cuộc
để chi thôi cái giấc mộng bá quyền
đất nơi đâu cũng của Tàu tất cả
dám ho he ắt phải sống không yên

bọn Việt Nam tuy dồi dào nhân kiệt
giàu anh hùng nhưng rồi chẳng ra chi
bởi bọn chúng có một đàn quan lại
với những bụng to, những gối biết quì

nắm lãnh đạo là thắng hơn một nửa
nhất là khi quốc cộng vẫn tương tranh
muốn nô lệ, đại Trung cho nô lệ
làm một tỉnh Trung Hoa đã quá ngon lành

như ta đây chính là Tôn Sĩ Nghị
một tướng Tàu, từng thua chạy có sao
cháu con ta đang lăm le đánh nữa
thôn tính cho xong miếng thịt đang xào

Tắm Mưa Tiên Châu

mưa rừng đập ngã bóng chiều
sấm chạy theo chớp xiêu xiêu mái trời
nước không kịp nhịp nhàng rơi
đổ ập cả khối, khắp nơi mịt mù
vang rền điệp khúc u... u...
đất trời co cụm hình như dính liền
đàn gà đứng lặng trong hiên
chân co mặt cúi thành hiền triết ngay

cho dù tôi rất lẹ tay
hạ cây chống cửa, nước đầy cả lưng
sấn đà tôi tuột luôn quần
xông ra sân đất thư hùng với mưa
mưa đầy bản lĩnh, chẳng vừa
quất khắp mình mẩy chẳng chừa chỗ mô
tôi đây có ngán chi nào
bùm chim co cẳng chạy ào ra luôn

chim lạnh, teo như con trùn
nước miên man phủ suối nguồn thịt da
hết nơi chạy, tôi la cà
bên đường tre dẫn nước qua lu sành
(cha tôi buộc bẹ chuối xanh
quanh thân cau để làm thành vòi cong
nước từ tàu cau xuôi dòng
xuống thân rồi đổ vào lòng máng tre)

tôi ngồi táy máy vuốt ve
dòng nước đang chảy như nghe tiếng rừng
trời mưa một chặp rồi ngừng
tôi vào mặc áo còn quần chưa khô
(những bài cho ấu thơ)

Mừng Em Linh hiển Ăn Nằm Với Thơ

bản vẽ thiếu nữ của Vũ Thái Hòa

Luân Hoán từ: Bé Ký, Nguyễn Quốc Tuấn, Khánh Trường, Trịnh Cung.

*chùm thơ tán gái ba hoa
người thơm tay tiếp sức ta lượm tình*

Đẻo Miệng

thường ngoạn xuân sắc cả đời
vẫn còn thiếu ý vụng lời ngợi ca
từ sáo rỗng đến sa đà
em liếc mắt đọc thành ra tuyệt vời

tâm hồn em tỏa nguồn hơi
yêu thương thanh khiết giúp người lạc quan
đời trần trọng cái đoan trang
ta tâm đắc nổi dịu dàng thanh thoi

mỗi em ta dựng mỗi ngôi
từ hoa hậu đến hoa khôi chân tình
biết bằng lòng với chính mình
hạnh phúc bùng nổ nụ tình sáng trắng

mượn thơ cung kính thừa rằng
sắc sảo cũng chỉ ngang bằng có duyên
cõi trần quả thật có tiên
thánh thiện cho phép ta quyền nhớ nhung

mê em từ những chung chung
riêng riêng mỗi mắt chân lưng cõi trời
yêu em là tất nhiên rồi

Ngợi Ca Mỹ Nhân

ngợi ca nhan sắc mỹ nhân
cái thú của đám thi nhân, thông thường
có tâm thường, có dạ thường
tinh tế, giản dị, ngông, cùn, thanh, thô...

một nửa tình cảm mơ hồ
một phần phong cách hồ đồ ngênh ngang
không thiếu thủ thuật khoe khoang
chân giả tình đủ lan man dật dờ

gặp em sạch-nước-cản nào
âm ớ dẻo kẹo mưa rào mưa đông
kẻ gọi xa người với gần
xảo ngôn tha thiết chen lồng đạn nhau

ta chân mạng kẻ mây râu
vốn thừa lịch lãm lần đầu ngộ hoa
trái lòng từ tổn thiết tha
có thoa trí thức có pha khôi hài

ơi em tóc ngắn mi dài
cánh tay cán vá đôi vai lẫn tròn
ơi em môi chưa bén son
lé kim răng hờ xinh non tuyệt trần
ơi em giọng bông âm trầm
bắc trung nam hót véo von thơm lời

em đừng chống mũi cắt môi
bơm mông độn ngực... lời thôi làm gì
mong em gắng giữ nhu mì
khiêm nhường và cả cao kỳ trời ban

mỗi vóc dáng từng dung nhan
đều sáng vẻ đẹp muôn vàn thanh cao
khen em chẳng riêng cõi nào
mỗi vương đa thịt ngọt ngào phấn hoa

riêng ta xin được thật thà
mê và yêu vốn bao la dạt dào
thôn quê thành thị rừng cao
biển sông đều chờ em vào thênh thang

em đang ngẫm đọc từng trang
Thơ Thơ... là đã dàng hoàng gặp em
và đương nhiên càng đẹp thêm
bởi tình ta đứng bên em quạt hâu

10-6-2013

Hẹn Nợ

nợ tình xin trả góp dần
mỗi ngày một đóa hoa nằm trong thơ
nhớ thương rất dễ dặt dờ
riêng thơ từ lượng máu đào trái tim

nợ tình trả góp cho em
toàn bằng ngôn ngữ chân tình thiết tha
kết tụ tất cả tinh hoa
xuất thần linh hiển nở ra chữ vàng

nợ em cái háy nhẹ nhàng
cái nguyệt tình tứ mở màn mộng xuân
nợ em cái véo đỏ lũng
ứng hồng da thịt thấm nhuần mạch tim

nợ em trăm bận lim dim
ngàn lần háo hức đảo điên mất hồn
nợ em một cõi đất chôn
tình ta nẩy nở trăm năm nhánh cành

em không đòi, ta trở thành
chúa Chôm từ thuở xuân xanh đến giờ
thật ra trả nợ bằng thơ
là vay thêm nợ vãn vợ đất trời

chủ nợ, vẫn em muôn đời
hiền lành, quyền lực, có hơi bạo hành
em ra lệnh phải để dành
thơ là máu của em, anh, chúng mình

cải lương một chút nhưng tình
cái tình bát ngát hiển linh đời đời

Ngồi Chơi

ngồi chơi không có nước xơi
hít đỡ một chút khí trời mua vui
lòng cười nên môi cũng cười
yêu trời yêu đất yêu người thế gian

ngồi chơi luôn tiện mơ màng
thấy cô gái đẹp dịu dàng bước vô
mắt liếc môi e ấp chào
toàn thân óng ánh dòng thơ phiêu bồng

ngồi chơi thân thể ở không
bàn tay nằm nghỉ dưới hông im lìm
mơ hồ nhịp đập trái tim
chợt lạ hơi thở trong tiềm thức sâu

ngồi chơi không tính bao lâu
thời gian vàng ngọc theo nhau xuôi dòng
từ tâm đến xác bênh bồng
thành tiên ngay giữa cõi trần đã lâu

Thăm Không Đúng Lúc

đến thăm, gặp lúc em thiên
đứng dựa vách đợi trong hiên nắng chiều
vẫn vợ đếm thử bao nhiêu
con ruồi thông thả đập dìu đậu, bay

đếm hoài, lộn mãi, ô hay
chuyện đơn giản quá, bó tay bất ngờ !
cái tâm thao thức đợi chờ
cái tình thả nổi dật dờ phát phơ

bên trong, im lặng như tờ
em thiên, không biết tôi chờ trước hiên
đứng mãi, chân nhẹ luân phiên
co xong lại duỗi, thản nhiên mất dần

phải chi có tiếng chuông ngân
tiếng mõ lóc cóc để phân tâm mình
cả ngày dễ dàng làm tỉnh
chờ em chợt thấy trái tim lấm lòi

từ đứng dựa, tuột xuống ngồi
nắng chiều lặng lẽ rút rồi, không hay
nhìn cánh cửa, định chạm tay
sợ em, quay gót, mặt mày xuôi lơ

Dáng Xuân

chiều vàng ngồi hóng gió
nhìn mây trước hiên nhà
mây trắng mất quyền rũ
khi em chợt đi qua

dáng xuân như vệt nắng
hồn vương hương đôi tà
thơ ngây chợt bên lên
rùng mình chạm mắt ta

mắt xanh chừng mười sáu
môi hồng chớm hai mươi
gót son cánh hoa nở
rạng ngời đoạn đường vui

mỗi bước em gieo nhạc
đàn vọng từ thiên thai
ta chẳng là bỏ tát
lòng chao gió hiên ngoài

gắt ngòi trong bùn rùn
á khẩu trước nguồn hương
bước em kéo dài mãi
sợi thơ tình nhớ thương

Một Thời Mê Gái

tặng các cô cảm nhận thấy mình

*mê không có nghĩa là yêu
yêu không có nghĩa hai chiều đủ đôi*

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Huỳnh mũm mĩm dễ thương
tóc ngang vai đầu chưa thề thốt
mắt tròn xoe chẳng gọn lo buồn

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Hồ đầm thắm có duyên
da thơm thơm mùi cà phê sữa
cánh môi tươi ngời tuổi thần tiên

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Lê thanh thản mặn mà
tóc không kẹp chỉ ưa cột túm
giữ hương quê thuở thả đuôi gà

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Hoàng trang nhã khiêm cung
đời khuê các nhưng không nghiêm mặt
xóm giếng vui sinh động theo cùng

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Phan lộng lẫy phương tây
cùng năm tháng sống à la mode
vẻ phương đông sót giữa thơ ngây

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Ngô nhí nhảnh sa đà
khoái trái ối trái xoài trái cóc
chuyên về làng hóng gió ngắm hoa

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Thân nhỏ nhẹ hiền hiền
nhà em ở miệt vườn Vĩnh Điện
em thay trăng làm sáng mái hiên

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Đoàn sớm biết mê thơ
lòng em đã cho tôi cuốn vở
chép say mê bao chuyện dật dờ

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Đinh lệt lệt khờ khờ
rất ít nói nhưng khi mở miệng
thơm mùi hoa ngát cả hương thơ

có một thời tôi mê các bé
đều mang chung họ Nguyễn quân vương
và mỗi em đều cùng bỏ lại
trong lòng tôi chút ít buồn thương

có một thời tôi mê cô bé
mang họ Trần lí lắc chi đâu
không răng khểnh nút ruồi chi cả
đủ khiến tôi còn mãi theo hầu

tôi tình thiệt không hề bốc phét
cũng không ngờ mê lắm thế kia
xin thú thật vẫn chưa kể hết
những quý nương chưa dám châu rìa
đời tôi vốn vô cùng hạn hẹp
chỉ linh tinh vụn vặt mê tình
thương vết thương còn chưa kín miệng
đã có em cho lòng hồi sinh
dù bạn nghĩ là tôi nói dóc
có sao đâu, tôi vẫn đang buồn
xa quê nhà than hoài cũng ngượng
chửi ai chửi để có quê hương !

Hạnh Ngô

gặp em đang độ hồi xuân
giật mình gắng đứng thẳng lưng đang hoảng
toàn thân máu chạy rộn ràng
nóng da nóng thịt vội vàng lắng nghe

em chào, mắt liếc tay che
lòng muốn đáp lễ ai dè cứng môi
thuật nịnh em học già đời
bỗng dưng run quá làm tôi trời trông

ơ hay thơ dại vẫn còn
nguyên si như thuở tươi non xuân thì
mười giây ngớ ngẩn trôi đi
em cười khuyến khích tức thì hồi dương

hít thâm xuân sắc tỏa hương
thở ra mây khói nhớ thương bất ngờ
không biết làm thơ, thành nhà thơ
biết đâu bất tử may nhờ gặp em

Nói Phét

ta một thuở vô cùng phạm thượng
dám hôn em giữa miếu giữa đình
dưới bệ thờ thần hoàng thổ địa
nắm tay em lòng dạ bất minh

ta một thuở vô cùng liều mạng
dám hôn em trong bụi trên bờ
cành và lá hình như mắc cỡ
em dùng dằng nhắm mắt như mơ

ta một thuở vô cùng lỗ mãng
dám hôn em góc chợ hiên chùa
em bền lên cúi đầu đồng lõa
da má thơm môi đượm me chua

ta một thuở sồn sa sồn sác
dám hôn em chớp nhoáng sân trường
em ngượng nghịu nghiêng vai phủ tóc
nháy lông nheo yếu điệu dễ thương

ta một thuở... kể sao cho hết
nhớ lần này quên mất lần kia
thiếu thứ tự ý như nói phét
giả, thật, có, không, quả khó chia
ta từng bị bùa mê thuốc lú
yêu mỹ nhân tha thiết điên cuồng
em đạo đức thương người mê sắc
thường cho ta hưởng phước ngấm hương
đời đẹp vậy nhờ tu bảy kiếp
nhờ yêu em trường thọ sống lâu
muốn sống tiếp đương nhiên yêu tiếp
yêu một người cho đến ngàn sau

Mưa Nắng

mưa xa về đuổi nắng gần
em ngồi bùng má bần thần ngó ra
đứng vào lúc ta ngang qua
đứng lúc đôi mắt tà ma liếc vào

hai luồng điện xẹt nao nao
em nghiêng nghiêng má ta chao mái đầu
một giây, lâu quá là lâu
một giây, mở cả mai sau tuyệt vời

nhớ không chiều ấy, em tôi
nhờ mưa đuổi nắng mà vui đuổi buồn
sao chừ em trách mưa tuôn
mang bao la nhớ trải buồn vây quanh

hỡi ơi những hạt mưa lành
cảm ơn mưa nắng tác thành chúng tôi

sớm mai 02-5-2012, trời đang mưa, montréal

Hương Sen

con hẻm quanh co đựng nắng đầy
ghé vào thăm bạn, vấp gì đây ?
bầu sen Thạch Gián xanh um cỏ
thoang thoảng hương gì bám gió bay ?

hơi thở ta như chợt bất thường
hương cầm chân đứng lặng bên đường
bầu sen như cái ao bèo nổi
hoa chẳng làm vui cảnh khiêm nhường

dặm bước theo chiều mắt thoáng vui
cô em nho nhỏ mỉm môi cười
lá sen vành rộng thay dù biếc
bị nắng tràn nghiêng vàng cả người

chẳng gió nào qua sao lá chao
tay em yếu quá hay làm sao
liếc ngang, lạ thật ai run vậy
mặt cúi mi cong tay khép vào

mỏng mảnh hững hờ mảnh yếm treo
tóc thòng đuôi ngã xuống vòng eo
bàn tay ai khéo làm nơ buộc
lồ lổ da thơm lòng trong veo

cảnh sắc tự nhiên đẹp thanh cao
vì sen ? chắc chắn chẳng thể nào
thả tình đậu lại lê chân bước
mang mãi hương xưa đến bây giờ
18-01-2012

Dạy Đàn

tặng vài người

lần đầu được gọi “ông thầy”
thính giác rất tốt, lạ thay lòng bùng
ngu ngơ, mắc cỡ, ngại ngùng:
em mến tư cách, hay ung mặt mày ?

hết lòng em tập bấm dây
tình tang... đầu những ngón tay chín hồng
xuýt xoa làm bộ xót lòng
nâng tay, tôi thổi hơi nồng – máu tan ?

do la sol mi... ngân vang
nhịp tim hai đứa rộn ràng rung theo
giọt nhạc lộng chững vòng vèo
dính đuôi mày mắt nhau theo lưng đời

ông thầy lạng quạng đánh rơi
nụ tình vào giữa cặp môi thẹn thùng
đầu đêm, xế nắng... vô chừng
dạy thêm em món nhớ nhung - khỏi tiền

đi làm thầy lần đầu tiên
học phí mẹ trả, tình riêng em bù
mấy ca khúc sống thiên thu
thầy trò cùng rủ nhau mù mịt quên

Nụ Trắng Đầu Đời

thuở mới yêu, em độ chừng mười bảy
sắc hương thơm đậm thắm nở nụ hoa
ta lụi lịt chỉ thua em một tuổi
sao khừ khờ nhút nhát - nghĩ không ra

nhà hai đứa không cận kề liền vách
nhưng cùng phường chung con ngõ đất thơm
em ở trong cùng, ta nằm đầu xóm
muốn đi ngang phải khéo léo dạo vòng

từ rón rén, e dè dần lì mặt
đường vòng quanh dù xa gấp ba lần
chẳng ngày nào đi về quên quá bước
để ngóng hơi em, thờ đong trong sân

một vài bữa rồi tăng dần hiện diện
sự tình cờ hay cố ý của em
những lần đó chân ta như quíu lại
mất tự tin, sợ vấp chẳng ngó lên

và chiều nọ trời đã vào chạng vạng
đang lần qua, nghe cái đập, giật mình
trước ba bước, hình như là viên sỏi
ai đã ném ra chọc phá thành linh ?

với phản xạ tự nhiên, ta ngó lại
em mỉm cười chỉ chỏ trước mặt ta
sỏi em ném ẩn hiện màu trắng trắng
trong vội vàng ta lượm được chữ hoa

cũng ngón cũ, những lần sau chữ viết
giàu thêm ra những câu hỏi vu vơ
bao ngớ ngẩn nối dần thành thư hện
ta đi ngang, cũng kín đáo ném vào

lần hện đầu ngấm ê chề thất vọng
em vô tình cố ý cho leo cây
giờ hện qua lâu, ta còn đứng ngóng
đặt giả thiết ra lần thảo giải bày

lần hện sau như tuồng hơi kỳ cục
đi cách nhau mười thước, nửa giờ sau
mới lần lượt ghé vào một quán nước
ngồi nghiêm trang cùng len lén ngó nhau

chẳng nhớ rõ nhờ đâu cầm tay được
rồi hôn một-chiều lên tóc, lên tay
em chỉ giỏi tựa đầu nghe nhịp đập
trái tim ta đang vỗ cánh tập bay

môi với lưỡi chưa một lần dám chạm
nước bọt nhau mặn nhạt ngọt ra sao
vào xi-nê chỉ dính chùm mái tóc
và mười ngón tay siết thật khít khao

bãi biển, bờ sông, năm mươi đường phố
đến tận vùng quê Cẩm Lệ, Đồ Xu
ta cặp sỏ con lạc đàn Hướng Đạo
chỉ là tình nhân trong thơ phù hư

yêu chẳng biết làm gì hơn ngoài nhớ
nhớ lạ kỳ, nhớ tưởng phát cuồng điên
mới chia tay, vừa đến nhà đã viết
trao gởi cho nhau liên tiếp nỗi niềm

chữ chẳng nói thay lòng hay đều vụng
để bất ngờ chia biệt chẳng nguyên do
vết thương tình của nhau không hiện rõ
vì hình như hai đứa giỏi giả đồ

giờ em đã là chim lồng quý phái
ngâm nộ trắng đầu hay nhả tù lâu ?
ta nhờ nuốt đã như là thi sĩ
nụ tình xưa thành nộ thơ nhạt màu

Tình Năm Độ Lục

lần đầu tiên rủ em xem chiếu bóng
cứ như là chuyện trọng đại thế gian
đã tập trung tinh thần non nửa tháng
đến lúc ra đi tim vẫn rộn ràng

hẹn em ở một góc đường phố vắng
thấy nhau rồi vẫn giả bộ làm lơ
ta đi trước em đi sau một đoạn
sao hai hàng cây có vẻ nghi ngờ

đến trước rạp ta vờ xem quảng cáo
năm khur khur hai tấm vé đã mua
em xẹt qua năm lệ làng một vé
hương em chao như đầu ngọn gió đùa

ta vào rạp theo ánh đèn chỉ chỗ
ngồi xuống rồi vẫn chưa hết run run
người bên cạnh chưa nhận ra mặt mũi
mùi tóc em giúp trấn tĩnh lặng người

từ chạm vai đến nhẹ nhàng tay nắm
mùi thịt da từ tiền kiếp nao nao
tình thơ đại đang hòa chung thành một
chẳng cụng môi cũng thấm thấu ngọt ngào

suốt cuốn phim gần hai giờ khắng khít
cùng lặng im như chẳng phải của nhau
sự tình nghịch vô tư em đâu mất
ba hoa ta cũng lạc điệu trốn rồi

đèn bật sáng chợt nhìn nhau ngưỡng ngưỡng
tay buông tay môi mím mím gật đầu
em lí nhí ta cố không ngọng nghịu
tình trong lòng không trải đủ tròn câu

em tóc kẹp giờ thả xanh vai áo
chân nhảy dây chừ bước nhẹ như mây
cái bảng tên phập phồng trên ngực biếc
cổ vươn cao chân son nhón gót giày

hồn ta đã từ lâu thơ sắp sắn
mắt em nâng thành ngôn ngữ thơm tình
nét ngây ngô còn đậm hương vụng dại
khép nép thập thò đôi chút hiển linh

tình ta ở giữa thời đang đệ lục
kết thúc ra sao chuyện dễ hiểu rồi
em chừ vẫn âm thầm nơi quốc nội
ta lâu lâu sờ lại chút ngậm ngùi

Người Tình Năm Đệ Ngũ

em thường chê ta già trước tuổi
người chi mô như ông cụ non
mặt sáng sủa không hay nhăn nhó
có vì sao thường trọc trâm ngâm

em chê ta thật thà hóa dại
ngồi lâu lâu nói được vài câu
chẳng bóng gió ngụ ý gì trong đó
chuyện không hề ăn nhập vào đâu

em chê ta hiền như Phật đất
sai bảo chi cũng được, dễ dàng
thiếu góp ý không hề cự nự
tưởng cứng đầu, đâu biết rất ngoan

em chê ta khờ không lượng sức
chẳng biết mình gió nhẹ cũng bay
đi đâu cũng bám làm cận vệ
ai nhìn lâu trợn mắt cau mày

em chê ta trăm điều ngàn chuyện
bực nhất là khó hiểu chi đâu
yêu hay ghét “người ta” không biết
có ý tình chi cho đẹp nhau ?

em chê ta ra sao cũng được
miễn em đừng xụ mặt ngồi im
chưa dám ngỏ dễ gì dám dỗ
đừng đẩy ta ra đứng ngoài hiên

lòng chưa mở nhưng tình đã lộ
tay chạm tay rúng động mắt hồn
mắt gặp mắt lập lòe bối rối
cả thân hình như đã bị chôn

ta khờ dại, ta già, ta ốm yếu
một phần trọng tội thuộc về em
mới đệ lục làm cho chàng đệ tứ
bỏ làm thơ-trong-sáng thành linh

lẽ ra bắt đền em mới được
nhưng mà thôi, đền những cái chi ?
ta chừ vẫn chờ em nhẩn, gọi
chẳng lẽ em không nhớ chút gì ?

Tình Thời Đệ Tứ

ta ở sát mé cầu vòng
lẽ ra đi thẳng lại vòng nhà em
chiếc xe đạp đã cũ mềm
nhưng còn chở được trái tim lạ kỳ

thong dong đạp chẳng chuyện chi
lạ lòng đến cổng tức thì trật sên
mười lần hết chín cũng nên
nỗi oan Thị-Kính chắc em nghi ngờ

ngu chi cố ý giả vờ
để phôi cái khổ khù khờ ta ra
không chừng hiểu tình thiết tha
cái xe giúp chủ tà tà liếc trông

nhà em nắng gió niêm phong
để gì đôi mắt chờ lòng lọt vô
lâu lâu một bữa tình cò
em cũng ôm cặp bất ngờ bước ra

hết hồn cúi mặt qua loa
rời theo em đạp xa xa đến trường
cả ngày hôm đó dễ thương
mặt bắng, viên phấn ngát hương hoa hồng

câu thơ khó giấu trong lòng
mặt bàn chẳng chịt nét rồng phượng bay
em ngồi lớp dưới đầu hay
mỹ danh em sống mỗi ngày bên ta
09-5-2012

Bướm Bay

Thơm Thuở Sách Đèn

chẳng rõ lòng thương chính xác ai
sân trường trắng nổi những áo dài
tà bay tà rũ tà tay nắm
tà ứng vàng hờm hương nắng mai

tình vốn lao chao nhiều bóng hồng
tóc thề tóc kẹp tóc garçon
mắt nâu lấp lánh tròn mắt biếc
môi tằm hương lái môi mật ong

một dạo si mê Nhỏ xóm Chùa
tan trường lững thững bám nắng trưa
bụi bay cay mắt tay quên dụi
đi lên sau lưng ngỡ được đưa...

theo Bé quận ba liền nửa năm
bàn tay vịn nón, làm sao cầm ?
chưa tìm phương kế làm quen được
qua ngõ mỗi ngày, khó ghé thăm!

vọng mỹ nhân hoài chẳng hột hơi
thay nhiều thần tượng, nhớ khơi khơi
em quay đầu ngoá, lòng hoảng hốt
giả bộ nghiêm trang ngóng đất trời

nhất gái hình như được trời thương
lại rai vai vắt ít hoa hường
suốt thời đèn sách may không tệ
dại gái đương nhiên chuyện bình thường
10-5-2012

Một Thoáng Tình

gửi Quyên Lai, Thanh Bình

mấy bạn cùng em chung xích lô
hai bàn tay ngượng để chỗ mô
em không chồm trước mà lưng tựa
lạ quá khi không cổ họng khô

chẳng biết trái tim mắc chứng chi
đập rung rinh cả áo sơ-mi
thở ra nhẹ nhẹ dồn hơi sức
hít vội bao nhiêu hương xuân thì

mã thượng hay là khờ biết đâu
hơi hai cơ thể lẫn vào nhau
tràn ra một chút cho trời đất
linh hiển thành hương ngát ngày sau

những chuyện tiếp theo em nhớ rồi ?
có buồn bất chợt giống như tôi ?
có chẳng duyên kiếp do trời định ?
ghé vội đời nhau đủ nhớ đời

05-6-2012

Chưa Phải Là Chuyện Tình Tay Ba

nhớ lại ngày xưa, ta quá khờ
đầu đời, đại gái thật ngây ngô
mê cùng một lúc: một đôi bạn
hầu hạ một lần cả hai cô

H. đáng thanh thanh da phớt nâu
trái xoan lấp lánh mắt bồ câu
mũi cao kín đáo hương thoang thoang
tiếng phôi vào ra trầm lắng sâu

P. vóc thịt da thon thả hồng
má thơm phưng phức ruột dừa non
long lanh mắt chứa hồ sương ngọt
môi miệng hương hoa thay hương son

H. thả tóc thề, cao chạm tai
(tôi ngâm đo thử với tôi hoài)
ngón tay tròn nhỏ dài như bút
(tôi nắm từng đêm mộng thảo bài)

P. xoa tóc thề, tầm ngang tôi
(tôi hơn nhờ tóc với mây trời)
cũng tay cán bút không hương mực
(mà ấm như mùi hơi thở tôi)

H với P. đôi bạn chí thân
chung trường, chung lớp, láng giềng gần
chúng tôi chưa phải gia đình Táo
nhưng mỗi ngày thân chụm lấy thân

tôi chẳng mê ai thật rõ ràng
trái tim thỉnh thích cả hai nàng
cũng may nhờ lớn hơn vài tuổi
nhiều lúc sướng rân, được làm tàng !

kỷ niệm vài năm ít ỏi gì
nhớ như in đấy, nhắc làm chi
niềm vui có phải là hạnh phúc
cả những nhói lòng một đôi khi

đổ bạn tôi nghiêng về cội nào
dù hơi nghiêng thật, chẳng ra sao
tôi khờ, tôi vụng, tôi ngu ngốc
và cả hai cùng hóa kiếp thơ

kết thúc, trắng tim vẫn có lời
tôi giàu ích kỷ quá đi thôi
không thương ai cả, tôi yêu hết
đành trốn bất ngờ, cam rút lui

chưa phải là chuyện tình tay ba
bởi vì tôi mộng đến người ta
người ta mỗi kẻ ra sao nhỉ
anh cả, anh hai, hay... bỏ qua!

chẳng biết làm chi lòng của người
trái tim dù có bóng hình tôi
(nghĩ cho oai vậy, cho thơ thần
đậm chút hương xưa gởi đất trời)

thôi đã qua năm-mười-lăm năm
quê nhà một đóa giữ hương trầm
Hoa Kỳ một nụ hương còn đượm
phú quý tôi nguyên hai cánh hồng

cảm tạ nỗi ngu ngơ thuở nào
đâu ngờ ngu vậy cũng làm thơ
ngẫm ra tai hại cho đời thật
lỗi của các em, biết làm sao !
13-02-2012

Cuộc Tình Qua Vội

gửi một người từng giữ thơ, đọc sẽ nhớ

đã chở em về năm bảy bận
em mời luôn tiện vào nhà chơi
được lời như mở cò trong bụng
bày đặt khiêm cung ý tứ ngồi

dòng nắng chiều vào hiên nghe lén
dòm chừng tư cách gã đàn ông
“tai vách mạch rừng” cùng chứng giám
cho ta một gã vụng đèo bông

em rót nước chè xanh nguội ngắt
vui khoe: - *em có tách giống anh*
ta nhìn chăm bẵm bàn tay hát
không kịp nhớ ra cái tách sành

xã giao đơn giản mà cổ tượng
em lồng tình ý vào bên trong
hí hửng đường về thơ mấy nụ
mọc theo yêu nhớ nở trong lòng

liền mấy ngày sau, mấy tháng sau
nắng mưa ai lọc sáng tươi màu
không ai bày tỏ không ai nói
mà cứ như là đã của nhau

một tối trời mưa nhẹ quá chừng
giữa đường Lê Lợi vắng, rung rung:
- *em mong mỗi được như ri mãi*
cảm tạ trời cho tình lận lưng

ấy thế mà tình bỗng khói bay
em cho ta dịp được leo cây

tránh cho hai đứa không phạm lỗi
cùng ngoại tình chơi qua tháng ngày

dầu chỉ như là mây thoáng qua
lòng như muối xát thấm ra da
nâng niu ngồi viết thơ đầy tập
em giữ hay chôn cuối vườn nhà ?

chợt nhớ em và nhớ cả thơ
để chi tìm lại được bây giờ
tập thơ chưa đốt, ta tin vậy
cùng một cuộc tình thơ rất thơ

Yếm Đào

yếm đào giàu có tháng năm
giản dị gói mở hương trầm mật hoa
lâu nay chỉ được thấy qua
trong tranh trong ảnh thướt tha nét tình

yếm xinh rủ người cùng xinh
hay người rủ yếm cùng linh hiển đời
nghiêng nghiêng mảnh vải thánh thời
cô, eo dây buộc lả loi hững hờ
che trong mở những tình cờ
thoáng hiện bàng bạc ước mơ bình bồng

gió may phước, được thỗi lòng
tự nhiên hóa kiếp mặn nồng thịt da
ta vô duyên mãi thế à ?
chưa thấy tận mắt những tòa yếm thơm
cuối đời dám ước gì hơn
được cầm vạt yếm thả lòng đề thơ

thơ trang trải nổi dật dờ
thơ cung nghinh nét mơ hồ thánh tiên
không cần người phải đứng yên
bàn tay ta vốn hữu duyên nụ tình
chữ vô tư, biết rùng mình
nhờ thanh thoát vía, thân hình ngọc hoa

yếm đào phù thủy, tình ma ?
thừa không, thánh thiện, đậm đà, khoan dung
nhờ em, đời mãi vô cùng
và thơ hưởng phúc lấy lòng hân ra

Xổn Lòng

chợt thấy lưng hồng là trang giấy
thèm viết bài thơ thanh thoát tình
ô hay ngòi bút sao run quá
ngại vụng tay làm xước da xinh

thoáng gặp dưới da sợi máu biếc
ứng nông phiền lựa vóc thanh xuân
dòng sông êm ả xuôi về xuôi
ẩn hiện mơ hồ mộng sống lưng

cổ sấp ong cao lưng ba ngón
hơi thở, âm thanh chờ phát hương
búi tóc chùng như đang gói nắng
sốt rơi mươi sợi nhớ lạc đường

tai đón lời sen tâm sự với
trời đất vô cùng trong mắt nghiêng
nghe rõ nhịp tim tình xao động
lòng người nằm giữa lòng thiên nhiên

chẳng dám nghĩ về nguồn thánh thiện
mơ hồ hư thực vốn chân như
dây treo hồ hững chùng nghệ thuật
xổn lòng thơ chưa đượm ngôn từ

26-01-2012

Tìm Người Chưa Yêu

gởi Trân Châu, Nại Hiên

nghe đồn em ở xóm Nại Hiên
nhà trong con hẻm nhỏ nghiêng nghiêng
cỏ cây hoa lá cùng em thở
hơi nước sông Hàn thoảng hương tiên

tôi đạp xe đi dọc bờ sông
thảnh thơi chính hiệu gã lông bông
sau lưng gió núi Sơn Chà thổi
hồn chẳng theo mây cũng bênh bông

không biết ngõ vào nhà em đâu
cây vòng đồng lớn ở phía sau
hình như mách bảo điều gì đó
ngoái lại, lạ chưa, lá lắc đầu

tôi chẳng nản lòng, thắng nhẹ xe
tai vươn tám hướng, lòng im nghe
hương em đâu đó trong trời gió
kỳ lạ, em như ở cận kề

nhẹ đạp xe vào hẻm trước tiên
vài con chó vẫy đuôi, thật hiền
tôi cười thân thiện, quay ra lại
lòng ấm áp mùi vị bình yên

lười, bỏ hẻm hai, vào hẻm ba
vườn xanh nối kết nhà qua nhà
thả hồn ngắm kỹ từng sân gạch
ngắm nghĩ đoán chừng bóng dáng hoa

con hẻm hình như chẳng cuối cùng
dẫn tôi vợ vẫn đập lung tung
xuyên qua hẻm khác rồi hẻm nữa
huýt gió vu vợ cho có chùng

chẳng phải một lần như thế đâu
mỗi tuần vài bận nối tiếp nhau
tôi đi tìm lại cô Trung Trắc
trong lễ Hai Bà, thoáng liếc nhau

và cuối cùng rồi cũng thấy em
“người trần mắt thịt”, có họ tên
đương nhiên là vậy, không gì lạ
chỉ khác hình như có ai kèm

tim nhói y như ai véo chơi
chưa yêu kỳ lạ vẫn bồi hồi
đi tìm, mới đúng niềm vui thực
sao phổi khi không muốn hụt hơi

lại đập xe về dọc bờ sông
ngược chiều gió thổi vẫn thong dong
vãi lòng làm nắng cho trời ấm
một hạt Trân Châu rớt khỏi lòng

16-02-2012

Thư Tình

đời đã ban cho vài cuộc tình
không kể những lần mộng linh tinh
những lần thất thủ tập say rượu
lạc lối đi quen, lạc cả mình

tình chẳng lớn chi, chẳng nhỏ đâu
vu vơ thơ mọc được mười câu
cái cầm tay vụng sau mắt liếc
bón gấm hoa thêu trở sắc màu

một điều đặc biệt khá khác thường
cách xa kẻ cận đều nhớ thương
thư tình đúng nghĩa chưa hề có
giấy vụn chuyển đưa những vui buồn

luôn khởi đầu bằng chữ **“em yêu,”**
dẫn dò hò hẹn chẳng chi nhiều
cuối cùng gói lại **“hôn em”** đậm
nét viết trang nghiêm nở điểm kiêu

và chẳng khi nào ghi, ký tên
phương phi một chữ **“anh”** êm đềm
hình như vóc dáng và nhân cách
ta đã nhập cư tim của em

thư của nhân gian xanh đến hồng
thư tình ta thoảng gió bay rong
trong veo hương nắng theo em nở
từng ngọn thơ treo những đoá lòng
29-01-2012

Tắm Trắng

em tắm trắng và ta tắm thơ
bao la trời đất, gặp không ngờ
hương em chạm mắt thơ ta vọng
thơ chở em vào sâu giấc mơ

gió mượt mà đưa mây viễn du
trắng phoi lơ lửng những dòng thư
chữ thơm cành nhánh từ huyền thoại
chú cuội hình như đã khởi tu

trắng sáng cùng em tỏa trắng ngần
thơ ta lấp lánh quần bên chân
càng khuya càng mất dần hơi thở
thơ với em chung một khoảng không

ta tưởng chừng như cũng hóa thân
thịt da kỳ ảo nổi bênh bồng
ấm em trong suốt vào vô cực
ngó lại em đang ngủ trong lòng

Bên Hồ Bơi

mặt nước trong xanh như đoạn sông
tay ai thật khéo búng về trồng
khuôn viên khoáng đẳng cây nuôi gió
thả hát vu vơ những tiếng lòng
nắng ửng hồng trên phiến da thơm
mây theo xuống tận nước phiêu bồng
em nằm giáp giới bờ sinh tử
bờ-tử-sinh-em mộng thông dong
dưới mặt hồ nghiêng gợn nước chao
em vừa mới bón những gì vào ?
lông mi cong vút mồn một chút ?
có vết tí sung ửng cỗi nào ?

ta thoảng nghe chừng lữ gạch hoa
khoe cùng gạch đất nổi đậm đà
câu thơ bất chợt lỏng ghen tức
đầy ngã ta vào chút xót xa

hồ đẹp em xinh, chuyện bình thường
say thơ một chút cũng dễ thương
ta, người hạ giới hơi vợ vắn
lắm cảm sinh thêm ít sỢi buồn

em tắm tự nhiên, tắm thanh thoi
tắm cùng mặt nước, cùng khí trời
cùng mây, cùng gió, cùng chim hót
cùng với tình thơ ta chơi vơi

đời đẹp, mời em cảm ơn đời
cảm ơn ta nữa, kéo không thôi
câu thơ ta mất nơi nương tựa
chạy lạc vào tim em, chết người !

Kiểm Nghiệm

ghé phòng mạch bác sĩ
xin giấy đi chụp phim
không phải rọi buồng phổi
soi cho rõ trái tim

chẳng kiểm tra sức khỏe
chỉ thăm dò cội tình
cần điểm danh trong đó
đang ngự bao nhiêu em

đâu ngại gì máu đỏ
đã mấy phân hóa đen
kiểm kê còn mấy chỗ
mời thêm mấy vàng trắng

chắc chắn còn khá rộng
vạt tình nồng thiết tha
thừa tự chưa khai thác
đúng truyền thống đào hoa

các em yêu, đừng ngại
mỗi em một cõi riêng
đầy đủ quyền tự trị
cùng thơ sống vô biên

Đổi Thơ

làm thơ giùm ? chuyện dễ dàng
nhưng có điều kiện đàng hoàng a nghen !
dĩ nhiên tuyệt đối công bằng
không để em thiệt đường răng lưỡi nào

nếu làm theo thể ca dao
có hoa có bướm có sao trên trời
nửa câu sáu = một nụ môi
phần ba câu tám = làn hơi ngọt ngào
(em yên tâm chỉ thở vào
miệng ta nhè nhẹ... dạt dào thể thôi)

nếu làm thất ngôn êm xuôi
giống như đường luật = em cười mỗi câu
không cười suông, dễ vậy đâu
môi em phải ngấm vào người của ta
(ý tha thiết lời ngân nga
phải thêm vết sườn răng ngà đó nghe)

nếu làm tám chữ nhiều bề
kể chuyện tình thật màu mè, tùy nghi =
em nằm, đầu, gối tứ chi
thả dòng tóc hát thầm thì thơm da
(ta vịn sợi tóc sa đà
trồng câu thơ mọc trở hoa thơm lòng)

nếu làm thể loại năm chân
ngũ ngôn cô đọng = em cần lim dim
để ta đọc được nhịp tim
qua không gian nhận lời chim tỏ tình
(bài thơ từ đó hiển linh
sống đời cùng nắng thủy tinh tuyệt vời)

nếu tân hình thức khơi khơi
tự do chột đứng chột ngồi, thì em =
xuân thì thông thoáng trải lên
câu dài câu ngắn chênh vênh mượt mà
đại loại như thể bóp thoa
hồn ta nhập xác thơ ra đề huề

ta làm thơ, dạng nhà nghề
chỉ cần cho biết chủ đề xong ngay
thật tình nói nhỏ em hay
chẳng tài hoa chỉ mát tay, nhuyễn rồi

nếu em không chịu thì thôi.
làm thơ giúp đất, giùm trời thú hơn

16-7-2012

Gặp Em

không chỉ rượu mới làm được con say
vừa gặp em ta bắt đầu túy lúy
từ bữa đó đến hôm nay non thể kỷ
cái dư hương xao xuyến vẫn còn nguyên

lạ một điều say vẫn bình yên
hồn nâng xác lên tuyết mù phiêu lãng
hắn không phải nhờ vẫn vợ lãng mạn
bởi em là hương vị của tình yêu

không cần cho vẫn tiếp nhận quá nhiều
trái tim bỗng thành lâu đài hạnh phúc
chọn đúng chủ không cần làm thủ tục
chìa khóa vàng từ kiếp trước nơi em

say tình yêu say vĩnh cửu mộng mênh
thức trong mộng ngủ trong tình đắm thiết
gặp em rồi ta chẳng cần chi biết
cuộc đời mình sẽ lên xuống ra sao

chấm dứt luôn chuyện vợ vẫn làm thơ
bởi em đã là nguồn thi ca bất tận
ngồi bên em dầu vô cùng đờ đẫn
cũng thành người ngự sử của văn chương

từ tâm thường ta bỗng chốc phi thường
20-7-2012

Đền Ôn

chưa bao giờ em nhớ
những bài thơ anh làm
tán em từ thuở ấy
(hình như toàn... dở òm !)

dẫu anh có đăng báo
nói láo thật tài tình
em xem không thấy có
chuyện chi dính đến mình

đôi ba lần cũng nghĩ
về anh rất linh tinh
nhưng không hề thương nhớ
tơ tưởng đến bóng hình

đã chưa là bè bạn
lấy chi thành người tình
anh quả khéo tưởng tượng
thơ nổi đám nổi đình

lẽ ra anh còn phải
cảm ơn em thật nhiều
giúp anh thành thi sĩ
nổi danh thơ tình yêu

dù sao, chừ cũng khoái
đã được ngồi trong thơ
không mất chi mà được
đời suy tôn vẫn vơ

xin đền ơn, dẫu muộn
một nụ hôn mơ hồ
gởi vào không gian rộng
anh tha hồ huyền mơ

Hồng Hoa

em lộng lẫy thơm ngát dáng hồng
đời còn chảy tiếp dòng suy tôn
ta từng dọn chỗ trong thơ, đợi
quì gối nghiêng tay rước đóa son

hơi thở véo von giọng sơn ca
ngọt ngào mật ngấm vào thịt da
lòng ta lột ổ tình lưu giữ
ấp nở ngàn trang mộng thiết tha

chưa được chạm gai đã nhớ thương
tình em sương khói cõi thiên đường
ta đi gần hết đời được sống
trân quý nâng niu hoài vết thương

hồng của nhân gian, hồng của tình
chắc gì sanh kịp hồng ta, xinh
một giây vang dậy từ xưa ấy
sống mãi trong ta những hiền linh

Như Là Người Cũ

năm ngón tay hoa vịn vũng chưa
bánh xe mảnh khánh có đu đưa
ngựa dừng, xà ích ghìm cương đợi
mái nắng trời nghiêng đợt gió lùa

em thả mắt hiền theo cánh chân
như dòng lụa trải trắng thanh xuân
sáng bừng cả khoảng không gian rộng
chạm guốc, hương em ngát mặt đường
vóc áo đoan trang đài các ngân
tiếng tim em hát nhịp lâng lâng
bao nhiêu cát bụi quên bay lượn
cây lá ngẩn nhìn thâm hồi thăm

em đựng những gì trong giỏ mây
phấn son gương lược nhớ thương đầy
ước gì có cả bài thơ mới
tôi gói lòng tôi chờ tỏ bày
đã hẵn rằng yêu rất vu vơ
hoa tai, xâu chuỗi ngọc nằm mơ
quanh vòng cổ biếc đang thao thức
hạnh phúc vì em được đặt dờ

em chẳng là em của một thời
cùng ngôi xe ngựa, quá đẹp đôi
Rừng Lăng về tới Ba La, ngỡ...
mà đến bây giờ vẫn lạc hơi

em dáng đài trang vóc tiêu thư
hình như người đẹp người giống người
tôi nhìn rõ quá trời quê cũ
em lạ mặt tôi, vẫn của tôi

Chỗ Hẹn

được bao nhiêu chỗ hẹn
em bảo nhớ như in
ta há dễ quên hết
những đêm ươm nụ tình
đã có lần thăm lại
nhiều nơi, chẳng như xưa
dù vẫn xanh cây cỏ
gió treo mình đu đưa

một lần thả chân đất
giúi ngón ngọn lá khô
lòng đánh hơi huyệt hăng
hương tình lạc cõi nào
bỗng nhiên tiếng chó sủa
yếu bóng vía, giật mình
định thần lại chợt nhớ
nhiều hình ảnh lênh đênh

có lẽ trong lần đó
ta run rẩy tập hôn
nào đâu phải môi miệng
hình như là tóc thơm

ta thoáng nhớ nhiều lắm
khá lộn xộn, linh tinh
và hình như cảm biết
em mềm nhũn rung mình

giờ vẫn mong trở lại
nơi cũ tìm hương xưa
những ngó ngẩn hạnh phúc
bao nhiêu cũng không thừa

Ngôi Bạc

*anh hay ông cũng vui tai
chú hay bác, cũng thuận vai thơm lòng
kính thọ, bằng cụ cũng xong
chùng này tuổi, cạn chờ mong bất ngờ*

*nói vậy, nhưng chẳng có sao
gọi anh cũng rất ngọt ngào âm thanh
miễn đừng chênh lệch nhánh cành
quá xa vời vợi trông tránh khó coi*

*dù già cũng vẫn con trai
cũng đàn ông chẳng thể sai điểm nào
có râu, có giọng ồ ồ
có cái quái quỷ ghê gồ khó coi*

*nhận xưng hô, ngọt lổ tai
như uống thánh dược trẻ dai vô cùng
cảm ơn đời chưa quay lưng
khi gặp ông lão trẻ trung yêu đời*

Trang Điểm

dung nhan em đầu quá xoàng
cũng không lộng lẫy hờ hang chỗ nào
sáng ra, thoa chút phấn đào
vừa đủ má lựu hồng hào chút thôi

trái màu son ăm lên môi
che sơ đường kẻ phôi hơi thở tình
uốn cho hàng mi uốn mình
cong cong tạo dáng lung linh ánh nhìn

mày dài thêm nét vẽ xinh
tạo thêm sành điệu tự tin yêu đời
tóc mềm mượt dợn gió trời
thoảng hương màu nhiệm ngời ngời thanh xuân

đôi hoa tai thả lưng chừng
đong đưa theo mỗi nhịp chân mượt mà
em không quần lượt áo là
chỉ khoác mộc mạc đôi tà gió theo

ai hư, lỡ ngấm vòng eo
đừng mơ mộng hão, thơ gieo lộn vắn
em không giấu gì trong thân
ngoài những vưu vật phong trần trời ban

tâm, thân em quý hơn vàng
vượt trên đá quý hột xoàn thế thôi
chẳng đội vương miện, lên ngôi
nhưng em chính xác hoa khôi một người
11-02-2012

Ngày Nhân Tình

đã ngán làm thơ tình tặng em
mỗi ngày báo cáo chuyện trái tim
em nghe không chán mà ta ớn
đâu thiết thực như chuyện chiếu mền

dẫu vẫn muôn đời, em: tình nhân
lễ xong còn tiếp tục sang năm
chữ yêu ít nét mà dài lắm
lân quần làm thơm cái ổ nằm

nói vậy nhưng mà phải viết thôi
trong tim thơ ửng sẵn ra lời
bốc ra xếp lại thành dòng chữ
thổi một cái vù: bánh, hoa tươi

cũng dễ có ngay nhẫn hột xoàn
dây chuyền mặt ngọc, hoa tai vàng
đồng hồ Rolex, Longines, Guess
tay ngọc tội chi xách ví xoàng

ta chẳng phải là một đại gia
tặng em toàn thứ xịn không à
dùng thơ ta nặn ra nhiều thứ
mỗi thứ đều mang nhịp tim ta

quà tặng trong ngày lễ tình nhân
cho ta, em nhớ gởi nụ hôn
phút qua đôi mắt cười là đủ
ta sẽ thấy mình được trẻ hơn
14-02-2012

Cho Suông

trời đánh, hình như, tránh bữa ăn
yêu em ta chẳng thể bắn khoăn
lòng em, mắt bật xanh hay đỏ
ta vẫn tình gieo thơm ánh trăng

nếu được em yêu, thật tuyệt vời
còn không, nhận thêm chút buồn thôi
dù sao cũng chẳng yêu vớ vẩn
đối tượng không là khoảng chân trời

có thể được làm thơ nhiều hơn
không cần vay mượn cỏ hoa thơm
thay vì hầu hạ bên em mãi
lũng thũng bay quanh quả đất tròn

yêu chỉ một chiều cũng là yêu
nhớ thương mây khói trắng thêm nhiều
đó là chưa kể giàu tưởng tượng
mà đáng cay chừng chẳng bao nhiêu

trời đánh, tương truyền, tránh bữa ăn
yêu em là quyết định cầm bằng
làm thơ thay thế môi hôn hít
cho đất trời luôn nguồn máu tim
09-02-2012

Vóc Hoa Tà Lụa

em trong “*Nét Đẹp Xuân Thi*”
lụa là khép mở áng thi mượt mà
xưa, sau tiếp nối ngợi ca
dáng hoa, vóc ngọc vốn là chánh ngôi

thanh xuân thơm ngát, rạng ngời
phù du sương khói tuyệt vời y trang
đứng nằm thanh thoát, dịu dàng
mang theo xao động âm vang nhịp tình

nghệ thuật, dung tục chung hình
khởi từ tâm thức bất bình, cung nghinh
ta riêng, học đòi nòi tình
thấy trong nhục thể hiển linh thánh thần

nếp xiêm áo lượn đường gân
tòa tiên cụ Nguyễn Du gần thế gian
chỗ em ngồi - cõi địa đàng
lộng lẫy trong khối ngọc man dại tình

ngợi ca đích thực: làm thịnh
thường ngoạn riêng rẽ chân tình tuyệt hơn
ba hoa pha chút ba lơ
cảm ơn nghệ thuật, em còn thanh xuân

sớm mai nhìn Mai Phương Thúy trong áo dài, 12-02-2012

Cô Láng Giềng

ta một thuở vô cùng bồi rồi
trước sắc nhan cô bé bên nhà
một từ “đẹp” ai không khen được
bảo “tuyệt vời” sáo rỗng, ba hoa

cần mô tả thế này thế nọ
chữ như dao, như cọ, bút lông...
pha hoàn hảo bao nhiêu màu sắc
để vẽ em lần át hoa hồng

phải so sánh trung ra biểu tượng
cốt cách như nhân vật văn chương
Kiều Nguyệt Nga, chị em nàng Thúy
ngấm ra như đã khá tầm thường

thời Xuân Thu bên Tàu xa tít
có Tây Thi rạng danh Trầm Ngư
cá thần lặn, ngợp vì nhan sắc
gặp em chừ không kịp lặn đâu

Vương Chiêu Quân của thời Tây Hán
nhận đang bay ngọ mặt phải rơi
giờ gặp em dễ gì rơi kịp
chớp mắt thôi đã đủ dứt hơi

Điều Thuyền mới chỉ làm Bé Nguyệt
ngộ ra em, trăng mất bên trời
Dương Quý Phi Tu Hoa một thuở
em chừ qua, hoa bé mặc đời

so sánh vậy vẫn còn chưa xứng
với cô em ở sát cạnh nhà
ngày trăm bận ta đưa mắt liếc
qua mỗi lần thêm một thiết tha

chục năm trước, hình như Nguyễn Bính
nhờ bướm vàng chở mấy nụ thơ
thơ bén rễ sống đời hiền hách
em đâu cần, lặng lẽ làm ngơ

mươi năm trước, thêm ông Hoàng Quý
mang trái tim thương nhớ vào đời
hàng tường vi theo mùa lổi hẹn
ông được lời khúc hát buồn thôi

còn nhiều nữa, ta không biết hết
biết làm gì, ai biết chuyện ta
huống gì em chỉ toàn háy nguyệt
chỉ tội thơ hóa gió vờ oà

06-02-2012

Cô Bạn Vợ Tôi

tặng Kim Phượng

em là tiểu thư nhà quan
tại Tòa Thị Chính, giàu sang, ngon lành
theo học Lycée Pascal
cánh cửa đời mở bức tranh màu hồng

chiều chiều lượm gió bờ sông
ngậm kem Diệp Hải Dung nồng cánh môi
đằm xòe, váy ngắn thả trôi
hương con gái hát âm trời xanh mây

một thời xinh đẹp thơ ngây
nghe em kể lại, ngẫm may cho mình
nếu xưa tôi bất thành lính
gặp em chắc đã thất tình sớm hơn

bây giờ tim phổi còn son
nhưng lòng thiếu chỗ đèo bông dư hương
trong đời lạc phố xa phường
gặp nhau thành bạn đồng hương, vui rồi

thật ra – em, bạn vợ tôi
có duyên kể những chuyện cười tiêu lâm
tôi nghiêm ngoài mặt, trong lòng...
ít khi ngồi góp chuyện lòng vòng xưa

hôm nay ngày trống, giờ thừa
thiếu đề tài viết, không chừa em ra
vẽ chân dung, khó quá mà
vẽ tâm vẽ tánh toàn là vu vơ

chỉ vì cái bệnh mê thơ
không mê gì khác, đừng ngờ mà oan
vợ tôi tốt tính dịu dàng
khuyến khích cứ việc đàn hoàng làm thơ

thế là em cũng vào thơ
cho tôi vay cái tâm phào viết chơi

07-02-2012

Ngày Cũ

năm xưa, một ngày đẹp
em ghé thăm bất ngờ
tôi đang không mặc áo
mê mãi nắn câu thơ

em vào không gõ cửa
thấy tôi, che tay cười
tôi giật mình lúng túng
rồi cũng giả lả cười

em tự động kéo ghế
liếc nhanh, không muốn ngồi
tôi thẹn vì đám bụi
trên mặt ghế nằm phơi

dáo dác quờ quạng ngó
như tìm chổi lông gà
thật ra nhà không có
lấy sách quạt sớ qua

quên mất rồi..., sau đó
hai đứa làm những gì
hình như ngồi tán dóc
xong chuyện qua thăm thì

chuyện gì đâu còn nhớ
chẳng hiểu sao lờ nhau
thơ tự nhiên nở rộ
đầy cuốn vở gởi đầu

ngày cũ không xưa lắm
chừng năm mươi hai năm
chuyện xưa không cũ lắm
cứ y như xóc dằm

hôm nay không mặc áo
cũng miệt mài làm thơ
cửa đóng khóa cẩn thận
không còn ai bất ngờ

Chợt Nhớ Một Người

ai đời muốn tán người ta
mà cứ làm phách mình là ngây thơ
gặp nhau giả bộ tỉnh bơ
mặc trong lòng đánh lô-tô rầm rầm
cái bản mặt ló tà... tâm
hai con mắt liếc âm thầm... theo tui
cặp môi meo méo buồn cười
phập phồng cánh mũi vọng mùi hương da
hai bàn tay cứ như là
băn khoăn nắm mở nắm xoa chuyện gì
trầm ngâm là nói thầm thì ?
đứng ngồi khép kín, lằm lì... ớn chưa

thế mà ngày ấy, tui...ura
lại còn ý tứ cho vừa lòng ai
chờ lời tỏ thể bên tai.
ruồi bay át tiếng trình thưa tỏ tình

vài đêm nằm khóc một mình
rồi thì đại sự thành linh xảy ra
lên ngồi trong chiếc xe hoa
mắt ngó quanh quẩn, người ta chẳng cần

cầm trên tay chút băng khuâng
ứa giọt nước mắt, mở dần bàn tay
nụ tình chưa đậu đã bay
hôm nay chợt nhớ, ngây ngây ngậm ngùi

biết người vẫn nhớ tưởng tui
còn tôi thoáng thấy vui vui tự hào
ước chi có một hôm nào
gặp nhau, thử bạn giả vờ ra rằng
26-3-2012

Gãi Lưng

ngựa lưng, tay ngẩn, vói hoài
chờn vờn chỉ chạm được ngoài mé biên
gối mềm cụng cạ liên miên
vẫn chưa đúng chỗ ngựa điên bực mình

giá như em đến thành linh
ngón tay thần thánh xinh xinh tức thì
tuyệt vời hơn cả mê ly
thở ra sáng khoái hơn khi gieo vần

làm thơ chỉ thấy lằng lằng
ngựa lưng được gãi thập phần tuyệt hơn

04-3-2012

Bất Chợt Nhớ

rủ ai trở lại ngày thơ
ra thêm gió mát đánh cờ-gánh chơi
mở bia, cầm nắp ken, ngồi
nhớ mặt nền đất bóng ngời nắng mưa

rủ ai trở lại ngày xưa
đêm vàng trăng bám đu đưa góc hè
bàn tay “bịt mắt bắt dê”
run run như thể chưa hề quen hơi

rủ ai trở lại trò chơi
làm dâu, tôi công, cong người, đi quanh
chạng vạng luôn vào chái tranh
mép ao bờ ruộng âm thanh đêm vào

rủ ai cùng chống cây sào
thúc cho trái ổi rớt vào bê rê
tồng ngồng thánh thiện u mê
lật áo chùi ổi, em chê, không thêm

rủ ai trở lại vạt đêm
trốn mưa trong miếu ngó lên thần hoàng
hoảng hồn tay vói ôm càng
tĩnh ngay giây phút mơ màng không đâu

rủ ai sống lại phút đầu
trưa hiu hiu nắng cụng đầu vào nhau
cái cụng nhẹ chưa đủ đau
mà thành cô bé vẫn hầu hạ tôi

rủ ai ? chỉ bằng rủ tôi
lang thang trở lại khoảng đời xưa xa
08-3-2012, ngày của các em

Nhắc Lại

ta không phải Nhạc Bất Quần
cũng không là Đoàn Chính Thuần đâu em
lăn lộn đời hơi lắm lem
vẫn sạch như ngọc từ trên xuống mà

không nguy quân tử gian tà
không đi quá bước nguyệt hoa bình thường
loanh quanh trong cõi yêu thương
lấy tình làm vốn lót đường em đi

em còn nghi ngại điều chi
làm thơ vụn vặt chỉ vì thói quen
ngàn câu nhập lại chưa bằng
một cái liếc mắt em quăng tình cờ

chính ta đây còn không ngờ
ta là một gã dật dờ triền miên
lượm chữ rớt ngoài mái hiên
lót thơm lòng ổ nằm riêng một mình

nhắc ai, không chỉ nhắc mình
rằng thơ với thần bóng hình một đôi
tình nằm giữa nụ hôn môi
em ngậm hay nuốt vẫn đời sống ta

19-3-2012, tên nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung

Bí Quyết

ta vẫn mới rọi như là
ngày chưa vương phải đôi tà áo bay
không cần khen ta quá hay
nhờ em còn ngọt đường cây dó thôi

mừng ta chưa đến nỗi tồi
câu thơ vẫn trẻ như thời yêu em
chưa cũ rích, chưa cũ mềm
sương sương bụi phủ giàu thêm lão làng

cốt cách, sành điệu, vững vàng
sắc nhan đâu dễ đâu hàng thời gian
em còn ngọt lịm, dòn tan
là ta còn rộng thiên đàng thanh xuân
...(tự kiểm duyệt bỏ 1 câu)

Ân Nhân

tôi đau, em nấu cháo gà
bung qua một bát gọi là xã giao
nhà tôi không chột công rào
nên sau bữa ấy em vào thường xuyên

từ lòng tốt đến hữu duyên
chúng ta lỡ dại đã ghiền lẫn nhau
thế rồi trầu rủ thêm cau
vôi cho thêm máu, dài lâu tới giờ

người mê thơ, kẻ làm thơ
cả hai có lắm dật dờ chung chung
nhiều khi cạo gió đâm lưng
xoa bóp mệt mỏi rồi cùng ngã lăn

nói có chứng giám ngọn đèn
cũng có nhiều lúc mảy mặt thở dài
tiếng to giọng nhỏ ngứa tai
nhưng rồi sau đó trả bài là xong

đưa tạ bát cháo thơm nồng
hành tiêu gừng muối lỏng trong thịt gà
muỗng cháo nóng hổi đậm đà
cảm cúm đúng lúc cũng là ân nhân

Thề

1.

thành tâm thề trước ngọn đèn
không cưới em được theo trăng muôn đời
vầng trăng từ đó có người
vì tôi quả thật một đời vắng em

2.

ngày xưa vái đất lạy trời
thề yêu đến hết cuộc đời mình em
đất trời chứng giám, không thề
ừ hữ chi cả, cho nên bây giờ
yêu em nhưng vẫn lơ mơ
liếc ngang nhìn dọc vẫn vợ nhiều lần
em chánh ngôi đã có phần
nới tay, tìm chút nợ nần thử coi
của đời sẽ trả cho đời
riêng em góp đủ vốn lời như xưa

3.

ta xưa, em thường bắt thề
rất sai sự thật, có hề chi đâu
bây giờ vẫn khăng khít nhau
thỉnh thoảng nổi hứng thề chơi đừng buồn

4.

nếu thề ứng nghiệm liền tay
ta đây chắc chắn chết ngay lâu rồi
vui miệng thề độc vậy thôi
ông trời quá biết, mỉm cười giả lơ

5.

mười người hết chín như tôi
thề mà giữ được yên vui cửa nhà
tội chi không dám ba hoa
miễn là sau đó thật thà hồi tâm

Tặng Thơ

chưa hề dám nói yêu nhau
đã cùng ngẫm tưởng của nhau lâu rồi
bất ngờ tình chẳng thành đôi
tôi theo gió bụi em ngồi xe hoa

lạc nhau đến tận tuổi già
tình cờ gặp, ngỡ như là hôm qua
vẫn tôi lộng cọng thật thà
vẫn em bền lên chợt xa chợt gần

sẵn tập thơ vừa in xong
ký tặng em nhúm chuyện lòng riêng tôi
em cầm mắt sáng môi cười
hai vòng má lựu hồng tươi bất ngờ

mong em trân trọng xem thơ
gặp lại em sống mập mờ bên trong
thơ tôi em lột gỏi nằm
hay chung phòng khách cô đơn một mình ?

lẽ nào dòng chữ thơm tình
đem kê để khỏi rung rinh chân giường
biết đâu được vậy, phi thường
em thở em hít yêu thương ngấm dần

thơ tình tôi, những sợi gân
máu tim tôi sống ngoài thân tôi và
hương từng nhánh chữ đậm đà
đượm hồng cơ thể em mà ngọt thêm

yêu em tôi vẫn yêu em
yêu bằng thơ thần ký tên đảng hoàng
ngàn trang cũng giống vài hàng
thấm tươi tình huyết thơ tràn qua em

Sau Thoáng Chiêm Bao

gởi LTQuỳnh Như Tam Tòa Đà Nẵng

thuở ấy em hay để tóc dài
dồn chung thả ngược xuống bên vai
luân phiên khép mở một vùng ngực
thoang thoảng mùi hương đượm mắt ai

mỗi bữa em ôm cặp đến trường
hình như chân bước chột run run
khi ngang qua ngõ tôi thường lén
mở rộng dần thêm những vẩn vương

linh tính giúp em biết bất thường ?
hay là em cũng có thương thương ?
vài lần tôi ngẩn ngơ em thấy
có lẽ... đại chưa, nhưng nhớ sông

hồi đó tôi đâu quá ngây thơ
không hiểu vì sao lại rất khờ
giá như bạo dạn hơn một chút
đâu cần suốt kiếp khổ cùng thơ

chuyện đã qua lâu, mấy chục năm
đêm qua nằm ngủ thấy về thăm
ngôi nhà cùng với con đường cũ
và dáng em qua chạm xót lòng

ngớ ngẩn như vừa mới biết yêu
ngồi lên nằm xuống ngủ thiu thiu
ô kìa mái tóc bên vai ấy
khẽ kéo lòng tôi bước đập dìu

sống, chết ? em chừ, ở phương mô ?
để gì em đọc mấy câu thơ
vô duyên ngờ nghệch vừa đậu xuống
một bàn tay nặng mộng ơ hờ

giá được vô tình em đọc chơi
chắc chi trức nhớ đến một thời
em chưa kịp biết dùng son phấn
đã có người mê hết cả đời

Cơn Mưa Buổi Sáng

nửa đêm thức dậy làm mưa
trận mưa khoan nhất đong đưa nhẹ nhàng
nghe chừng như có âm vang
mênh mang tiếng nhạc điệu đàn thiên thai

tạnh mưa phơi phơi nằm dài
lẳng tai nghe thấy bên ngoài trời mưa
ông trời bắt chước ta đùa
cùng cây cùng lá cuối mùa hạ chẳng ?

vén màn dòm lên đêm đen
cửa căn khôn khép gió trắng lặn rồi
liếm môi nhớ vị trên môi
ngứa tay viết bấy mấy lời thơ mưa

rạng sáng 08-9-2012, trời đang mưa

Hàm Tiểu

gởi Đỗ lai Chợ Miếu Bông

em ra đời làm người dân kẻ chợ
dù chỉ gần một mái chợ miền quê
mỗi một ngày chỉ đông trong một buổi
sát đường xe mang cát bụi qua về

khi gặp nhau em độ chừng lên 8
tôi chớm 10 rất đỗi ngô nghê
em quá đẹp bởi vì em lai Pháp
tôi lên rừng rồi trở xuống nhà quê

chuyện gặp gỡ khởi từ lòng hiếu học
bà mẹ tây thương quốc ngữ, ưu tiên
gởi em đến lớp ba tôi mở tạm
và tôi thành một cậu... giáo viên !

cậu bé ấy đang ê a Pháp ngữ
vocabulaire nhiều hơn grammaire
em nghe đọc bùm miệng cười nhè nhẹ
nguyt liếc tôi chừng khuyến khích, răn đe

tôi phóng chữ tập em đồ từng nét
rồi nhân chia trừ cộng truyền nghề luôn
năm ngón tay gập xuống hai, còn mấy ?
chẳng còn ba mà còn cái dễ thương

cứ như vậy ta gần nhau từng bữa
gọi và xưng đều nói trống cái tên
trời mùa nắng đường khô không lầy lội
em đến, về tôi các có theo bên

nhà em cách nhà tôi con sông nhỏ
có đò đưa bên hoa súng bèo trôi
ngồi trên đò tôi run hơn em nữa
bởi “có nơi” không được phép tập bơi

đưa em về thường đến đầu mái chợ
em theo đường quốc lộ chạy một hơi
tôi dỗi ngó không cười, vui trong bụng
quay trở lại đò ngồi lẳng lặng bấm môi

một bữa nọ trời mưa chiều dai quá
sông nước đầy đò con Chín không đưa
bất đắc dĩ em sụt sùi ở lại
ngủ xa nhà nên đâu kịp trình thưa

nhà ba tôi cũng có phần bê thế
nền xi-măng láng bóng mát vô cùng
trải chiếu cỏ tôi cùng em nằm ngủ
gió bên ngoài thông thả hát như ru

chẳng nhớ nửa khuya hay mấy giờ đâu biết
tôi giật mình thức giấc, nặng bên hông
em thoải mái gác chân trên đầu gối
hương chi thơm theo hơi thở bèn bồng

tôi mỗi đó, nắm chân em lưỡng lự
tay vụng về tình nghịch úp lung tung
em u ớ nói gì như đang mớ
tôi khi không nghe nhịp máu lạ lòng

từ phút đó nằm thức hoài đến sáng
tưởng tượng ra nhiều chuyện chẳng đầu đuôi
da em ấm tôi hít hà ngộp thở
nghe nhiều nơi rất khác lạ trên người

sau đêm ấy em vẫn còn qua học
cười nói nhiều hơn, tinh nghịch gia tăng
một vài lúc em cả gan ngắt véo
da ông thầy đỏ lửng vết hằn

tôi trở chứng, lắm lì ra, lạ thật
đêm theo đêm thường thẳng thốt giạt mình
hông với đùi không còn chân ai gác
vướng cái gì thấy xốn xang linh tinh

thật bất ngờ lớp nhà tôi đóng cửa
hai cha con vội vã dọn ra Hàn
ba bí mật, tôi không hay để nói
với... người dung về chuyện sang trang

khỏi phải nói tôi buồn ghê gớm lắm
hơn mười năm mới về vội thăm làng
chợ vẫn đó nhưng nhà em chủ khác
không nhói lòng chỉ thoáng chút hoang mang

09-6-2012

Có Tôi

Trong Đám Ngày Xưa Ấy

tặng hơn một người

đại hội lần nào cũng có em
biết tin, lòng bất chợt lênh đênh
ước mơ có dịp về đại hội
gặp lại bạn bè, liếc lại em

xa cách lâu rồi, hồi trái tim
nằm ngoài cơ thể có bình yên
không là đen đỏ hai nguồn máu
mà nhớ thương nuôi nhịp sống riêng

đại hội lần này có mặt tôi
trong vai thân hữu lẫn bên người
không mang nhãn hiệu học sinh cũ
để giữ cho lòng không quá vui

em biết tại sao gần thế không ?
vẫn tôi, con thỏ sợ viễn vông:
bạn bè không đủ tình niềm nở
em chẳng liếc qua, dẫu một lần !

tôi chẳng cần chi phải hóa trang
thời gian mài dũa nhẵn dung nhan
tuy tâm vẫn chỉ nhân tâm cũ
nhưng chắc gì ai hiểu rõ ràng

tôi sẽ âm thầm theo gót em
cho mình giây phút sống đẹp thêm
ngắm em đi đứng trong cười nói
mừng gặp ngày xưa, đang sát bên

chỉ có vậy thôi, giản dị thôi
thấy em, tôi gặp lại chính tôi
cái thời tay mở làm nón lá
che nụ tình xanh chúm chím môi

chỉ có vậy thôi, chẳng dám hơn
thấy em là gặp những giận hờn
vò nhàu tờ giấy sợ đau chữ
ngoảnh mặt đi rồi liếc gởi hôn

chỉ có vậy thôi, nhưng khác xưa
làm thơ không tặng nữa, e thừa
làm thơ xong bỏ vào túi áo
ấm áp tình em, thú vị chưa

tôi với em đang hiện diện cùng
bạn bè phơi phới niềm vui chung
em thơ ngây quá, hơn ngày cũ
tôi đóng tròn vai gã lạnh lùng

may mắn chỉ buồn chút xíu xiu
qua thời quá độ của tình yêu ?
hay lòng ích kỷ không phân phát
thương nhớ cho mây gió sớm chiều

cho dầu vì sao, dầu có sao
cũng lời thêm được những nao nao
có tôi trong đám ngày xưa ấy
kín đáo run tay tha thiết chào

Góp Ý

em không là ả lẳng lơ
ôm ờ vì muốn vào thơ anh ngồi
tại thơ anh hơi ba trời
nên chi em chột thành người phấn hoa

hoa phấn không có nghĩa là
lả lơi khoe sắc nhụy mà mượt thơm
em xinh xắn từ tâm hồn
lành như hoa cúc hoa hồng hoa cau

nhẹ nhàng đừng làm em đau
bởi những chữ nghĩa không sâu không tròn
thơ là ngôi báu suy tôn
non tay thành một bãi chôn tức thì

yêu anh mới dám thâm thì;
làm thơ cẩn trọng như khi làm tình
giọt sương chạm bình thủy tinh
trở thành tác phẩm hiển linh tuyệt vời

ý em góp chỉ thể thôi
muốn thơ hay phải sống đời với thơ
và em đích thực là thơ
trên miệng anh nói thao thao mỗi ngày

08-9-2012

Gặp Hứng

khi không khi không khi không
mà ngồi thương nhớ đông đông làm gì
không chi là chẳng có chi
nhớ lui nhớ tới nhớ gì biết đâu

biết đâu đâu biết cái râu
ở trong cái bụng cái đầu ló ra
đụng ngay cái lúc khề khà
thèm rượu thèm thịt đàn bà biết yêu

thế là thế đấy xiêu xiêu
câu dài câu ngắn liu riu thấp tỉnh
em xinh em xinh em xinh
em cũng xin quất cả mình đó thôi

thơ thần thơ thần trời ơi
dở hay dở dở vẫn chơi như thường

Quần Hai Ống Uớt

*“áo vắt vai quần hai ống uớt
chữ nghĩa chùng nào lẩn lướt vô thi...”*
Ca dao

bất ngờ dự khóa tuyển sinh
ta thường trực bị giật mình lo lo
ngoài mặt bấm bụng giả đồ
trong bụng đang đánh lô-tô rầm rầm

bài em ra, rộng mênh mông
vô ngôn vô tự vô song vô cùng
một đôi mắt đẹp nào nùng
một vành môi uốn vòng cung tuyệt vời

chưa mơ những thứ xa vời
chân thon hông lẳn núi đồi thiên thai
thơ đề họa vẽ so tài
hình như ta rớt xuống đài trước tiên

nói lui nói tới vô duyên
thì thôi ta giữ cái quyền vãn vơ
chữ nghĩa chẳng có là bao
nhưng tình khó sánh dấu sao trên trời

dự thi để đổi cuộc đời
rước em kiêu diễm vào ngồi thơ tôi
quần hai ống uớt vì người
biết đâu duyên nghiệp mỉm cười biết đâu
09-9-2012

Mừng Em Hồng Đức Vẫn Còn Tinh Khôi

em Hồng Đức xa xưa vẫn đượm
dáng tinh khôi lẫn nét tinh ranh
vẫn yếu điệu “khuôn trăng đầy đặn”
nồng nàn hơn cả thuở ngày xanh

dấu năm tháng có phần nhẹ bước
thế mới hay thiên vị của trời
phái người đẹp thường già trước tuổi
quả chỉ là một thành kiến thôi

mỗi khuôn mặt, trăm tư năm phút
nhận ra rằng tất cả người dung
không ai đã một thời làm khổ
làm rồi thơ, hồn vía thất tung

mừng được ngắm hồng nhan rạng rỡ
nét đài trang cốt cách dịu dàng
xin quý phu quân cho ca ngợi
và chấp nhận thêm gã bạn vàng

ngồi xem ảnh rõ ràng trẻ lại
qua nửa ngày hạnh phúc bình an
mong tất cả dáng hoa Hồng Đức
bao dung cho vài phút mơ màng

Nghi Vấn

1.

có vẻ như ta là thủ phạm
làm em ngớ ngẩn một thời gian
gương soi không nhận người đối diện
biếng nói lười nghe phai sắc nhan

tự xét rằng ta không đủ điểm
cho em rối loạn khoảng đời thường
may ra làm bức em đôi chút
mất hảy môi trề phân phối hương

mọi chuyện ta nghi đều thù dật
tự mình đánh bóng mình đào hoa
lòng đã lem nhem tay rửa mặt
lẽ nào ta chẳng thấy chính ta ?

thấy thì dễ thấy nhưng còn biết
giá trị thực hư chẳng dễ gì
cho dầu soi gương ngày mấy bận
hồn không chịu sáng thấy được chi

2.

có vẻ như em thường làm bộ
qua nhiều vai diễn khá tự nhiên
chợt thấp trong ta niềm hy vọng
chợt thôi ngay đi lượng thuốc tiên

đi sát sau lưng môi cười nói
chẳng nũng nịu chỉ chỉ vùng vằng
khó biết được em yêu hay ghét
ta ngu có lẽ khó ai bằng

3.

có vẻ như ta còn bị hận
nửa chừng vô cớ lén quay lui
hương của hoa hồng từ mặt đất
lây lắt ra sao cũng vọng trời

Hơi Thu

không có áo vàng không hoa cúc
hình như đã có chút gì thu
cành xanh đã úa vài ba lá
như là đang nhuốm bệnh tương tư

thoáng nghe đâu đó trong trời đất
phảng phất mùi hương của nhớ nhung
thoáng nghe thao thức trong mạch máu
hình ảnh em xưa đáng thẹn thùng

ngày bước chậm chân theo sợi nắng
mây còn ngái ngủ ảm sương mai
không chim không bướm không nguồn tóc
gió khẽ rừng mình lệch cánh vai

thu chớm luồn vô từng nhịp thở
bất ngờ chợt nhớ những câu thơ
thu này thu trước chừng không khác
chỉ cách biệt nhau nỗi hững hờ

sớm mai 18-9-2012

Ước Mơ Thành Linh

nơi em đang bước chân qua
ngó giống một góc làng ta quá chừng
hàng cây rậm lá sau lưng
hùa theo chim hót lừng khừng giữa trưa

con đường đất tơi nghiệp chưa
cỏ gà cỏ cú lưa thưa từng vùng
dễ thương thay hai lai quần
vải hương xuân sắc theo từng bước chân

ủa sao không đi chân trần
cho đất tiếp giáp thêm gần tinh hoa
trầm hương đượm thân ngọc ngà
trời thương đất tưởng và ta yêu thăm

nụ tình trong lớp áo thâm
nguồn tình khiết chứa hồng ân thơm đời
xinh xinh môi mím chờ môi
nghiêng đầu tóc lệch vai phoir xuân thì

nón treo tay giấu những chi
mười ngón sen trắng bụng gò em xinh
rỏ nia hắt cũng rùng mình
như ta chợt thấy thỉnh linh gần ngơ

cũng may níu được câu thơ
thả rong làm chiếu trải chờ tình qua
em đi không đánh đòn xa
mà nghe tứ phía bao la gió nồng

hương quê em xếp trong lòng
còn ta trong cái rồ-không nặng tình
vẫn vợ mơ ước linh tinh
biết đâu được, có hiển linh bất ngờ

Thèm Nụ Hôn Môi

lâu ngày không được hôn môi
chợt thèm chót lưỡi ai bơi nồng nàn
chợt nhớ vị ngọt chuyển sang
chân răng nướu lợi mang mang xuống lòng

hương tình yêu chạy vòng vòng
thịt da nở rộ nụ hồng thanh xuân
lâu ngày nhớ cánh môi rung
môi cho môi nhịp nhớ nhung tuyệt vời

phút giây quên đất quên trời
say sưa trao đổi nguồn hơi thơm tình
lưỡi môi môi lưỡi rùng mình
tình yêu vô ảnh thành hình xướng ngôn

ước chi chừ được môi hôn

29-10-2012

Chỗ Thương

thương em, chọn chỗ dễ thương
cái môi cái má bình thường dễ yêu
chỗ nào thật sự mỹ miều
thả đời vào sẽ nhớ nhiều đến nhau

khởi đầu chắc hơi thấy đau
dần dà thấm thía càng sâu càng nồng ?
thưa ngay đó là cái Tâm
em khỏi tưởng tượng, hiểu lắm, thất kinh

cái tâm là trái tim mình
là lòng là dạ chân tình yêu thương
chỗ này, vâng, cũng bình thường
chỉ hơi khó thấy. vô phương sờ vào

10-11-2012

Xin Kẹo Đêm Halloween

không cần phụ tùng hóa trang
búa liềm lưỡi hái ác gian khác người
gắt đóng vẻ mặt không vui
là đường đường đã một người cõi âm

mặt ngoài lộ rõ tà tâm
quỉ ma khó biết ta không đồng loài
răng nanh chưa nhọn chưa dài
vận dụng miệng lưỡi đủ xài ngon ơ

đứng sừng sững đi phát phơ
qua nhà ai thấp đèn mờ, gõ chơi
em cho kẹo bánh nụ cười
ta cầm muốn nuốt ăn tươi em liền

hú hồn em vẫn bình yên
hú vía ta kịp hồn nhiên cúi đầu

01-11-2012

Hương Trà

sơ ý trà rót tay hoa
thịt da đượm nắng tỏa ra hương trầm
hít vào trí óc bình bồng
tâm trầm tĩnh lặng hư không ngàn trùng

ngộ muôn ngàn cõi mộng lung
đóa hoa hạnh phúc thơm lừng thế gian
không còn địa ngục suối vàng
không mơ tiên cảnh thiên đàng đâu xa

giọt trà rơi trúng tay hoa
hưởng hương đắc đạo giữa tòa thanh xuân
không cần thiền tọa tĩnh chuông
tự thân tiếng mõ yêu thương nhịp đều

khói thơm lọc lòng trong veo
ấm em tình khiết bay vèo an nhiên
vòng cung dòng suối cam tuyền
trôi tình vào cõi thảo nguyên cuộc đời

tay em khép mở chân trời
ngân vang tiếng sóng bồi hồi tiếng thơ

Gót Hoa

phổ vui nhờ những gót giày
em đi qua lại mỗi ngày thông dong
con đường nằm trải sẵn lòng
đón hương em đượm từng dòng thương yêu

hương mai thơm khác hương chiều
dù em vóc dáng mỹ miều như nhau
đi đâu rồi lại về đâu
hồn em chao động trước sau thế nào ?

tôi ngồi ngẫm nghĩ, chiêm bao
giày em gót thấp gót cao vẫn là
người hoa nở những đóa hoa
và trong tôi nở ba hoa từng chùm

chùm thơ, chùm văn... nhớ nhung
dù rằng quả thật người dung bên đời
giày em quai suýt tuột rồi
xin cho tôi được phép ngồi đỡ lên

tiện tay, phủi giọt bụi mềm
giành phần tôi bám bên em vụng về
mộng thôi, đã vãi say mê
vào trong nụ chữ, em chê, cũng đành

Ngược Chiều

tôi đi thuận chiều gió bay
em đi ngược hướng, bàn tay ngược ngừng
đầu tôi nghiêng nghiêng lưng khùng
lời chào chưa mở tự dung mắt tròn

vũ trụ từ một điểm son
ngồi ngồi bờ bến tâm hồn thanh xuân
gió đang làm rối bước chân
của em trước nhịp tần ngần bước tôi

hú hồn phút sống qua rồi
quay lui hít thở bồi hồi áo bay
tà áo khép giấu bàn tay
chùng như chạm chút đắm say tôi vừa

lạ lòng tôi ngốc ghê chưa
quay đầu ngó vọng thì ăn thua gì
em đi tôi cũng đành đi
xa dần xa mãi xuân thì năm xưa

Nắng Thu

xin trời mấy giọt nắng thu
hòa vào thâu rượu ngâm từ lâu nay
hương nào ngấm dạ ngất ngây
say nắng ? say rượu ? say ngày tịnh yên ?

say trầm ngát tự rừng thiêng ?
say hơi nước suối cam tuyền hiền linh ?
say cảnh nhánh đứng lặng thình ?
vô ưu vô giác vô tình vô phương !

hình như trời chẳng vô thường
từ khi người biết yêu thương mặn nồng
nắng thu mấy đốm bèo bồng
nở hoa trên đóa tình hồng thanh xuân

tay nào dám viết lên lưng
câu thơ bất chợt nhớ nhung bất ngờ
hình như màu nắng mơ hồ
mang tình tôi dát giấc mơ lên người

Say

chưa lớt dạ giọt rượu nào
nhưng sao chao đảo muốn nhào bốn bên
hóa ra là tại vì em
váy cao sải bước chênh vênh phố chiều

đẹp thì không đẹp bao nhiêu
chỉ lấp ló những điểm kiều bất nhơn
cái thì trắng trắng trơn trơn
như được ngâm rượu đã hơn ngàn ngày
cái thì phảng phất màu mây
chùng như hương rượu đang bay chấp chờn

lim dim hít một hơi tròn
nghe khắp da thịt bòn chòn nôn nao

quả nhiên em là rượu đào
loại rượu chẳng uống ào ào được đâu
phải ngâm cho môi ngấm lâu
cho mạch hạnh phúc len sâu tế bào

rượu em, say chẳng dật dờ
say chẳng cần phải làm thơ làm gì
mỗi lần say chỉ muốn đi
loanh quanh mươi phút nhâm nhi chuyện đời

tửu lượng tôi chỉ vậy thôi
chưa chắc Lý Bạch hơn tôi điểm nào

Thất Tình Uống Rượu Làm Thơ

thất tình uống rượu làm thơ
xưa ta có vẻ dật dờ dễ thương
dù chưa có chi đáng buồn
tơ tơ tưởng tưởng vẫn vương một chiều

thế nhưng liên tục thật nhiều
hết Thúy Vân đến Thúy Kiều, Nguyệt Nga...
hầu như tất cả đóa hoa
ta thấy thấp thoáng đã là nhớ nhưng

chưa quen đã mộng nằm chung
trên trang giấy viết lung tung hồ đồ
được mệnh danh là bài thơ
tình yêu giàu có ước mơ chân tình

vài hôm, phát hiện thành linh
cuộc tình vô vọng làm thỉnh rút dù
tình buồn như lá mùa thu
nổi đuôi theo gió bay mù cõi thơ

rượu, nhiều khi nốc không vô
nhiều khi chỉ kịp giả vờ say thôi
đến tình cũng mới khơi khơi
chưa đủ độ khổ cho lời thành tâm

thi ca cõi tạm nương thân
vài ngày chi đó rồi lòng lại vui
theo môi theo mắt của người
chợt gặp chợt thấy tuyệt vời thương yêu

cứ quanh quẩn chỉ bấy nhiêu
gặp, yêu, bắt lực, luyện chiêu thất tình
ta xưa nhờ vậy thông minh
lại thêm lém lỉnh tập mình làm thơ

thơ thần có lợi chi nào ?
may được em nguýt bất ngờ nhiều hơn
cái hảy của em có hồn
động lâu chưa xót bào mòn tim gan

nỗi buồn không quá nhẹ nhàng
nên hương rượu đủ ngang ngang cổ đầy
thất tình khó viết thơ hay
nhưng ta quả được loay hoay thơ hoài

Vẽ Tâm

tuy rằng không ba xạo
nhưng thỉnh thoảng ba gai
cũng lắm khi ba phải
nhưng khó bằng Ba Giai (1)

cũng may chưa ba trọn
dù đời lắm ba chìm
bảy nổi hơn ba bận
ba sinh (2) giữ quang minh

em trách ta ba lém
không đâu, chỉ ba hoa
hoặc ba lơn chút đỉnh
nhưng hiền như ba-ba (3)

em bảo ta Ba Bị (4)
hợp ba hôn em đi
yêu ba chớp bảy nhoáng
bưng cô Ba, dễ gì !

đời ba bó một giã (5)
ta ba bữa còn lo
dám đâu mơ ba rọi (6)
cười em với ba bò...(7)

đời ba chân bốn cẳng
ta chỉ còn ba chân
ba thu mãi lận đận
chống ba-toong, thanh bần

không thể ba-nhe được
ba vạn sáu nghìn ngày
không ba vành bảy vẻ
không ba đầu sáu tay

lành như thịt ba chỉ
em Ba tin ta đi
đừng có mà ba bóp (8)
ba xuân lỗ xuân thì

(1)= biệt danh của một nhân sĩ Việt Nam, thường đi kèm với Tú Xuất, cuối thế kỷ 19.

(2)= ba đời người

(3)= tên loài vật sống ở nước, tương cận loài rùa

(4)= tên một nhân vật giả tưởng thời xưa, thường được nhắc để dọa trẻ con làm nũng...

(5)= một thành ngữ chỉ đơn vị đo lường

(6)= tên một phần thịt heo còn có tên ba chỉ

(7)= ba bò chín trâu

(8)= búống bình

Em Của Thơ Đã Về Đâu

em ngồi giữa, dãy bàn đầu
bốn bóng hồng khác chia hầu hai bên
tôi ngồi dãy cuối, ngó lên
chỉ ngắm được mái tóc mềm nghiêng nghiêng

một vài lần em làm duyên ?
tôi thấy chớp nhoáng đôi viền cánh môi
nửa phiến má sấp ong phơi
thơm như trang giấy đón mời bút hoa

dẫu rằng vừa đủ xuýt xoa
vịn vào uơng mộng thiết tha chập chờn
loay hoay chẳng biết gì hơn
thơ là giải pháp có hồn nhất thôi

kho thơ tình của cuộc đời
xét ra chưa đủ với tôi, thế là
không cần Nguyễn Bính, Nguyên Sa
không chép Xuân Diệu... ba hoa làm gì

tôi thành thi sĩ tức thì
tình yêu vốn sẵn, có gì khó đâu
thơ tôi thăm thẳm chiều sâu
nhưng mà tình với tôi đâu trúng liền

thơ tôi dù có vô duyên
với tình thơ vốn dính liền thịt da
thơ tôi ngoài nỗi thiết tha
còn là giọt nhạc lời ca yêu đời

nhờ yêu em cả đáy thời
tôi chỉ trải giúp nguồn hơi em vào
một phần hồn vía ca dao
một phần tinh tú năm sao, bảy trời

thơ làm, đâu chỉ để chơi
để cho em đọc, để đời đẹp thêm
cái khó là trao cho em
cách nào hiệu quả tự nhiên mới là

nhiều lần tôi đã lân la
bỏ học bàn học em và thắng xe
thơ đi tình chẳng có về
nhưng không bỏ cuộc mãi mê viết hoài

bỗng trường phân biệt gái trai
chia em qua cỗi chân dài bên kia
em về Trường Nữ cách chia
tôi toan tính dựng tấm bia thất tình

may nhờ thương nhớ mệnh mong
câu thơ như chiếc cầu vòng tình si
trông vời từng bước em đi
thơ giàu lên mãi đến khi tang bồng

khi về, em đã theo chồng
nguồn thơ ngày ấy nằm trong giấy buồn
hôm nay đang chạy trên đường
40 Ovest, bất thường nhớ em

xa lộ xế trưa mộng mệnh
vừa chạy vừa viết liên miên trong đầu
đoạn thơ này biết về đâu
em còn hay mất rơi sâu trong lòng

nếu may em đọc được dòng...
nhớ đừng chớp mắt để lòng thấy nhau

Thơ Trong Nón Lá

thơ ai em đội trên đầu
nặng không, nghiêng mái tóc màu thanh xuân
tôi từng bỏ lạc tứ tung
những câu thơ đã nằm chung với tình

bây chừ, nhìn nón em xinh
bỗng nhiên thấy lại lòng mình bên trong
nón treo từng mảnh nắng hồng
ánh lên nét chữ phụng rông vờn nhau

gió lòn từ trước ra sau
tóc bay quần quít trong màu nắng trong
bay từ Gia Hội, Kim Long
tỏa sang Mang Cá ngấm vòng Cổ Ngư

ơi cô Tôn Nữ tiểu thư
dài quai nón lụa hình như quá mềm
chắc vì hai cánh môi em
thỉnh thoảng chạm phải cho nên se mình

trở tay vịn, nhớ đừng quên
nâng cao vành nón để nhìn phố vui
phố đang có thêm một người
làm thơ để bọc nụ cười có duyên

thơ ai em đội thường xuyên
thơ tôi xin được lim dim gối nằm
không riêng Huế, cả Việt Nam

Hương Mùa Hạ Cũ

theo gió ta về mùa hạ cũ
dọc đường gặp lại người em xưa
sắc nhan một thuở lắm sao được
còn ẩm mùi hương trong gió đưa

chẳng phải một lần hay một đoạn
em liên miên hiện suốt con đường
cười cười nói nói mỗi liên mắt
chân sáo bay theo tiếng kiếng trường

phượng đỏ đầu mùa không đầy cặp
cũng vừa đủ thắm cánh môi non
lưu bút cả chồng chưa viết kịp
chia sao cho khéo tình trong hồn

ta nhớ như tuồng ta cũng có
mười tờ mỏng mảnh giấy pelure
ngượng quá khi trao nhờ em viết
nhớ thương, ta để lộ ngay bìa
em chẳng viết nhiều, không dám đếm
nhưng mà mỗi chữ mỗi bài thơ
đọc xuôi đọc ngược ta đều gặp
thở thở lời em đến bất ngờ
mừng quá ta đi chừng không vững
hay là có cánh mọc trong chân
chẳng một trái tim mà yêu đủ
dâng em tổng thể hồn cùng thân

hạ cũ một thời còn sống mãi
cho dù... cho phải... chẳng làm sao
em còn ở mãi cùng thơ đây
ngay sáng hôm nay vẫn ngọt ngào

Đôi Mắt Trung Vương

thơ thần loanh quanh gần cổng trường
hỏi hộp chờ một dáng Trung Vương
thuộc lòng mắt ngọc từ hôm ngộ
mây liễu tình cờ thoáng vãi hương

vốn chẳng quen làm một cái đuôi
xa, gần đôi bận ngắm cho vui
đâu ngờ chớp mắt mà thương nhớ
thieu thiếu mắt xanh biếc nói cười

lần thần mười lần cổng trường thôi
nào hay thành bệnh nhớ nhung rồi
áo dài em mặc xanh hay trắng
phơi phới ngời thơm những ngậm ngùi

có thể hình như em biết tôi
anh chàng giả bộ, khi quay lui
rõ ràng em chẳng bao giờ nguýt
sao mắt tình bay lạnh cả người

chẳng dám nhìn lâu, ngắm kỹ đâu
nhưng em như có phép nhiệm màu
ẩn vào tâm mạch tôi từng chút
chẳng phá phách gì cũng nói đau

yêu mến một chiều rồi cách xa
đã lâu lưu lạc biệt xa nhà
mắt xưa trôi nổi về đâu nhỉ
lòng vẫn nhiều khi rạn mắt hoa

Hôn Em

tình, dù thư bắt tận ngôn
em đâu thấy được bút mòn ngón tay
đọc nhiều buồn nhiều, không hay
từ nay rút gọn mỗi ngày: “hôn em”

đậm đà dễ nhớ khó quên
đêm ngày em lặn theo bên dễ dàng
nhớ ta, môi mím nhẹ nhàng
yêu ta, nghĩ, khép hai bàn chân thơm

thế là gặp được nụ hôn
nụ hôn cũng chính là hôn vía ta
không cần thơ thần văn hoa
không cần chữ nghĩa nôm na lảm lờ

hôn em, hai chữ tuyệt vời
đủ tĩnh đủ động thấy trời đất luôn
xin đừng xem chúng tầm thường
để gì viết gởi người không thương mình

“hôn em” hai chữ hiền lành
âm dương có đủ xuân tình mệnh mang
cho dù viết cả triệu trang
trái tim vẫn ở nụ vàng “hôn em”

Lịch Khỏa Thân

năm nào tôi cũng vắt vai
mười hai tháng đẹp hình hài thanh xuân
phốt lờ đạo đức sữa lưng
thằng tôi mất thịt ung dung cỡi trần

cung nghinh nhan sắc khỏa thân
lộng lẫy vóc dáng cân phân mượt mà
đồi cao lũng thấp cỏ hoa
bóng chim bướm đậu nhả nha xuân tình

nhụy hồng phơi phới lung linh
bàn tay thượng đế hiển linh vô cùng
nghệ thuật tạo hình chung chung
nhưng đâu ra đây hình dung đề huề

nam nhân vọng tưởng bốn bề
thấp thoáng quân tử chinh tề hầu bên
sĩ nông công thương đề tên
tùng đồng vô tự mông mệnh sắp hàng

tự trong thân ngọc mình vàng
như đà có sẵn những trang anh hùng
ngắm nhìn ngang dọc mông lung
tôi tìm tôi ẩn vào vùng nào đây

tóc tơ mặt mũi chân tay
hay là góc khuất bóng mây lặng lơ
tôi lạc tôi từ bao giờ
đánh mang hồn vía sợi thơ dò tìm

thoáng nghe động nhịp cánh chim
nhịp máu xao xuyên trái tim, nghĩa là
dù cho tàu hỏa nhập ma
tôi trong phút chốc tìm ra tôi rồi

mười hai tháng tùy khí trời
lựa là chút đỉnh giữ đời lửa hương
mong manh thân phận vô thường
còn gì hơn những cội nguồn thương yêu

Thơ Trên Lưng Trần

cho ta mượn cánh lưng trần
viết đoạn lục bát bằng khuân trong lòng
câu đầu tả cảnh bông lông
câu sau mở ý lông bông ngập ngừng

lưng em trang giấy trắng ngần
đỡ từng nét thấm hương trầm kính trao
chữ YÊU tha thiết ngọt ngào
chữ EM yếu điệu thanh cao đáng tình

điều bí mật trong trái tim
trái xanh phơi phới lưng em nuốt nà
ngôn từ dù có ba hoa
mười phương dồn lại vóc ngà ngọc em

mai về nhớ mặc áo lên
giữ cho hơi ấm ta thêm nồng nàn

sớm mai 12-02-2013

Chiếc Xe Đạp Ngang

đường hai bên cây thẳng hàng
chở em trên chiếc xe ngang đi về
tóc môi thân mật cận kề
đôi lần gió chạm nghe tê rần người

khi không nín hân nói cười
trong lòng tùm tùm thấy vui vô chừng
em ngồi chưa dám sát lưng
vai càng thu gọn càng rung từng hồi

ta đạp đã quá chậm rồi
lạ kỳ xe chạy như trôi nhẹ nhàng
nắng chiều lấp kín không gian
chung quanh cây lá ngập hoàng hôn rơi

vỗ vện chỉ một hôm thôi
đi về hai chuyến đất trời vội xa
ta bay ra khỏi quê nhà
còn em giờ đã phôi pha thế nào ?

hôm nay chợt thấy ngoài rào
chiếc xe ngang rất hao hao một thời
nghiêng nghiêng em sắp lên ngồi
định đi đâu đó có mời ta theo ?

thương em nay có vẻ nghèo
thiếu tơ lụa phủ rong bèo thanh xuân
ta tình nguyện ngồi trên khung
em tha hồ chở lung tung mặc tình

gió lay nhụy ngọc rung rinh
ngỡ thôi đã thấy rừng mình thành thơ

Hăm

ta mà cưa đồ được em
ngày đêm thường trực hành mềm em ra
trị cho em biết mặt ta,
tình của cây-viết-có-hoa thế nào

em bản lĩnh đầy tự cao
khiến em từng phục, tự hào đương nhiên
phát huy ngay những uy quyền
bắt em trả nợ đảo điên hồi giờ:

tuyệt đối không được đọc thơ
đọc sách gia chánh nửa giờ mỗi năm
nghiêm cấm đụng đến tay chân
những công việc nặng đàn ông thường làm

bắt buộc tập sống thanh nhàn
tươi vui như một bà hoàng không ngại
đặc biệt không thể làm sai
khi ta ra lệnh năm dài phải ngoan

ta sẽ trả đũa đảng hoàng
để bù cái tội làm tàng làm kiêu
liệu hồn chờ đó... ta yêu
không thương gì cả chỉ yêu thôi à

ta xưa tim rộng mấy tòa
chừ thu hẹp đủ mái nhà nhốt em
ổ tình nằm trong trái tim
em trốn không khỏi mê tình ta đâu

Chăm Thi Hoa Hậu

ngay khi trình số xướng tên
ta đã biết chắc rằng em sẽ là
đến khi thanh thoát dần ra
chuyện đội vương miện chỉ là thời gian

vòng một cao ngạo nghênh ngang
vòng hai huyền bí ngọc vàng tinh khôi
vòng ba cầm thạch bàn trời
chân dài thẳng tắp hai chồi lan tiên

không cần dự đoán huyền thuyên
ngoài sao trong vậy đương nhiên tuyệt vời
lời thông minh thẩm cánh môi
khó điều ngoa tráo chỗ ngồi quán quân

gởi đến em lời chúc mừng
cảm ơn nhan sắc lẫy lừng từng em
ta làm giám khảo đương nhiên
em nào cũng được ưu tiên đứng đầu

toàn hoa hậu, không hoa khôi
vương miện là đám mây trời đang bay

Người Đẹp Sài Gòn

Thập Niên 60 và 70

1.

trưa đầy nắng dầm dưới chân
áo nghiêng vạt rót bóng gần bước hoa
má thơm ánh sáng chan hòa
thời gian nhường bước em qua ngang đường
không gian kỳ ảo mùi hương
thời gian bịn rịn nhớ thương xuôi dòng

2.

tinh khôi từng thổi vàng rờn
áo trắng khó bọc kín lòng thanh xuân
bàn tay mở nắm ngập ngừng
mắt môi chúm chím phôi từng nhịp tim
nếu được quyền chọn của riêng
Ngũ long công chúa rước nguyên về triều

3.

có lửa có khói gì đâu
chỉ là vết sáng khởi đầu nơi em
từ xe, ví, váy... thấp lên
một màu đỏ chói lênh đênh ngang đường
lưng thẳng liền cặp chân trường
nhìn ảnh đã chạm mùi hương diệu kỳ

4.

che dù qua phố nắng trưa
kính đen đủ thấy đường đưa bước tình ?
điều đà năm ngón tay xinh
thơm quai ví xách linh tinh những gì ?
lược gương son phấn, đôi khi
lá thư gói tiếng thầm thì trái tim

5.

một thời tóc buộc bandeau
đi học, đi chợ, đi vào đám đông
áo dài eo thắt lưng ong
tà thơm tay vịn gió lồng vu vơ
trong ngoài thanh khiết ngây thơ
đêm về không biết em mơ ước gì ?

6.

tuyệt vời thay thời nữ sinh
áo dài trắng nõn xuân tình trắng trong
yêu đời giấu kín trong lòng
yêu người giữ giữa môi hồng không son
đi về nắng đỡ lưng ong
nghe từ gió bụi nụ hôn gợi thầm

7.

chẳng phải chạy theo thời trang
người đi, ta đứng chàng ràng, tụt lui
dù gì em cũng hơn người
mặt mày mũi má môi cười đáng hoa
cộng thêm chút lolita
em là con gái nét na Sài Gòn

8.

xếp dù em đi đầu trần
cho màu nắng được phép gần em hơn
bụi đường bám cánh chân trần
chắc gì không mộng mơ đơm nở tình
Sài Gòn trăm ngả thủy tinh
hắn nhờ những bước xuân tình các em

9.

đĩ nhiên là tuyệt hơn hoa
em, cô thiếu nữ mượt mà tinh khôi
nhạc, thơ, hội họa... ngàn đời
vẫn còn thiếu sót nhiều lời ngợi ca
hình như lỗi tại em ra
ai bảo quá đẹp, người ta hết hồn

10.

không đồng tính, chỉ đồng tình
đi về như bóng với hình có nhau
phố trăm ngàn ngã về đâu
vào nhà thờ nguyện vài câu, tỉnh người
ra về em có nụ cười
tặng cho hè phố lòng người biết yêu

Nụ Hồng Cho Bạn Trăm Năm

bản vẽ dành riêng của *Vivi*

Luân Hoán từ: *Vivi, Nguyên Hạo, La Toàn Vinh, Phạm Thế Trung, Thái Tuấn, Nguyễn Quốc Tuấn*

*dành riêng nhưng mời đọc chung
bởi tình nhất định có trùng lặp nhau*

Quí Danh

tên em tên một loại hoa
thơm từ chạng vạng đậm đà suốt đêm
cánh mỏng mảnh, hương nồng menh
địu dàng tắm ướp hồn lên đời thường

Dạ Lý Hương, Dạ Lai Hương:
cũng là bông Lý bình thường đơn sơ
đứng góc sân, ẩn ven rào
xác là thực vật, hồn thơ chấp chùng

nửa khuya, êm gối, kín mừng
thoảng nghe em gọi chẳng ngừng ngại thăm
từng chùm trắng xanh vàng nồng
lót cho ta sẵn chỗ nằm ngâm nga

tên em tên của loại hoa
thấm vào da thịt của ta lâu ngày
được sống cùng, suốt đời này
ta chùng như cũng trở đầy hương thơm

Chuyện Cũ

nhắc Lý chuyện xưa

thêm một lần cảm ơn các bạn

Đặng Văn Hải, Nguyễn Nho Sa Mạc, Hồ Luân,

Nguyễn Nho Châu, Châu Văn Tùng... đã giúp chúng

tôi trong tuần lễ trắng mặt trước kiềng

hú vía, may mà chuyện đã xưa
nếu chừ hết thoát, khó phân bua
ủ tở cái chắc, làm sao trốn
tội dụ dỗ em ra tắm mưa

mưa ngập sân nhà trắng cổng ra
giọt mưa dùng đục thế nhưng mà
gặp em chợt biến thành trong suốt
trời đất như tuồng đang có ma

mười sáu vai tròn vú núm cau
mờ mờ lu lú có gì đâu
thơ ngây lí lắc hồn nhiên quá
đang độ rằm thơm mát đỉnh đầu

chẳng quỉ ma nào xui khiến ta
cái chi trong ngực cứ như là
nhớ nhung thao thức làm sao ấy
cho đến một hôm chợt hiểu ra

em vốn mê quà rất đơn sơ
cục đường, khúc mía, cái bánh bao
xu xoa, đậu hũ... gì cũng được
nhưng chính ta cho mới ngọt ngào

không hiểu làm sao em dễ tin
theo ta thấp sáng một cuộc tình
đi chơi chợt trở thành đi trốn
may mắn chưa phơi mặt nhật trình

cả đồng gian nan rồi cũng qua
trời thương không thổi tắt thiết tha
biết yêu em quả là mau lớn
tình bón mạnh cành đợi nở hoa

em vẫn đến trường vẫn nữ sinh
chữ thầy tình bạn quán bên mình
có thêm trong vở trong cặp sách
nhịp đập tim ta hóa thư tình...

Đôi Bạn Chung Giường

ba-mươi-bảy năm bên em chẵn gói
hơi thở ngọt nồng quẩn quít trộn chung
đời chẻ bảy chia ba nhiều giai đoạn
tình yêu thơm hạnh phúc vẫn vô cùng

em còn đủ tính hồn nhiên con gái
giữ điều hòa nhịp thở ấm tươi vui
ta đã tập cho em quen nằm ngửa
hai cánh tay thông thả đắp lên người

chân ta gác thắm nhuần hương cỏ tóc
giấc mơ hồng tươi roi rói xuân xanh
nguồn thơ chảy nhẹ nhàng theo cảm hứng
em theo thơ chín tới những ngọn nhành

nay đã mười-ba-ngàn-bốn-trăm-lẻ
đêm có nhau cùng chung hướng yêu đời
nằm lắng lắng nghe em vui hít thở
ngắm nghĩ cười: hai đứa đúng một đôi !

tuần đầu tháng 01-2013

Chuyện Trò Khi Xe Chạy

chiều qua em chở một vòng
qua mười đường phố trong lòng thật vui
đi chơi quả thật khỏe người
nhất là kẻ cận cánh đùi thon thon

em luôn vui miệng nỉ non
về bao nhiêu chuyện con con bình thường
chuyện nào cũng rất dễ thương
gói đủ vốn sống khiêm nhường đơn sơ

từ thực tế đến viễn mơ
giọng nói ấm áp chất thơ nồng nàn
em chợt giả dụ... cười khan:
nếu mình không phải bạn vàng của nhau ?

...
ta cười: tiếp tục kiếp sau
em chu môi nguýt: còn lâu, đừng hòng !
may ra em làm đàn ông
còn anh phải chịu phục tùng lệnh em !

ok, em gắng vùng lên
tùy nghi ứng biến thử xem thế nào
ừ ề tay ngoéo môi trao
chiếc xe chạy giữa xôn xao nhịp đời

15-02-2013

Xuất Hành

de xe chuẩn bị xuất hành
bánh dè nhúm tuyết nằm khoan tà tà
điểm đứng gần như ngã ba
- em yêu, cho biết nên qua ngã nào ?

- đi ra: tài lộc sẽ vào
đi vào: sức khỏe hư hao ít nhiều

đánh tù tì thử em yêu
em thua, chọn hướng không nhiều dollars
ta thua, theo em đi ra
công bình hết sức,
hai ba...dập diu

- em thua rồi đó em yêu
nhưng thôi ta chịu thiệt, chiều ý em
thật ra tốt nhất đi lên
giường ngủ một giấc
bù đêm qua mình...

xuất hành thường đi linh tinh
sao không vào chỗ hiển linh tuyệt vời ?

đi rồi mất công về thôi
nên ở tại chỗ hấp hơi xuân tình.
gật đầu đi cô bạn xinh
năm nào cũng xuất linh tinh vẫn nghèo

mùng một quý tỵ 2013

Có Dịp Em Mặc Áo Dài

chín năm mặc lại áo dài
ngắm em thầm ý, trở tài thơ chơi
em còn vóc dáng thanh thời
thanh thoát đài các như hồi thanh xuân

vạt áo sau, khoảng không trung
mịn màng tròn lẳn cánh lưng dịu dàng
vạt trước một cỗi địa đàn
nụ hoa ngón lá mơ màng nhớ nhung

áo thơm liền với thân quần
dựng hai ống rộng lưng bùng gió bay
lai sà che khuất gót giày
hương bàn chân vẫn thoảng bay ra ngoài

chín năm mặc lại áo dài
mừng em yêu dấu trẻ hoài như xưa
chỉ hơi hơi có mỡ thừa
vòng hai, dấu vẩy vẫn vừa tay ôm

đĩ nhiên nhờ sống lạc quan
yêu đời yêu mãi anh chàng làm thơ
ai bảo em là đại khờ
mỗi câu thơ một té bào trường sinh

mừng em vẫn rất xinh xinh
đi ăn đám cưới cung nghinh áo dài
thơ ta xin bọc bên ngoài
thân em thân áo hoài hoài thiết tha

30- 10-2012,

kỷ niệm sửa soạn dự đám cưới con trai Hoàng Xuân Sơn

Hứa Chắc

dù được mấy kiếp luân hồi
xin mãi tiếp tục sống đời cùng em
kiếp này ăn gian, ép em
kiếp sau bù lại nhường em nắm quyền

em giữ nguyên chức vợ hiền
thâm niên nhiệm vụ đương nhiên nối dài
ta chỉ khiêm nhường thủ vai
chủ gia đình đủ giường oai cầm chừng

chúng ta có tài sản chung:
tình yêu chồng vợ trộn cùng tình nhân
em lo gì nữa, băng khuâng
đòi đổi vai gánh nợ nần hay sao ?

em muôn kiếp vẫn cảnh đào
nụ hồng nhánh quýt ngọt ngào mỏng manh
giọt mồ hôi mật long lanh
bón cho ta nở đầy cành hoa thơ
có nhau từ những kiếp nào
nghìn triệu kiếp nữa vẫn vào đời nhau

Nguyện

xưa em hùng vĩ khai hoa
bốn lần không có mặt ta chia phần
cho dù có, chắc như không
đứng ngoài thấp thỏm phập phồng âu lo

hạnh phúc chung sức chèo đò
sương rơi thành nộ thơm tho dấu tình
nén đau vượt-biến một mình
hoa khai nhụy nở lung linh vào đời

đã lâu, đã quá lâu rồi
đất thần thánh chẳng tô bồi gì thêm
quanh năm dạ nguyệt êm đêm
tình chung tay vẫn đốt đèn thường xuyên

giá như chừ chợt có duyên
em mang bầu rượu hồn nhiên ngày nào

ta nguyện thuộc hết ca dao
ru sơ khai nộ lẫn đào liễu em

Nhẫn Cưới

tay ta mười ngón không đeo nhẫn
mười ngón thông dong gần trọn đời
ngoài trừ mấy tháng làm chàng rể
hạn chế ít nhiều thú thánh thơi

tay không nhẫn cưới nào có nghĩa
vời bớt ân tình của lứa đôi
nếu không muốn nói càng vượt trội
thương yêu hai đứa đã chung đời

lý do đơn giản không đeo nhẫn
bởi ngón tay ta khá dỏ hơi
dị ứng với cái vòng nhúc nhích
nhột nhột như em cù léc chơi

có nhẫn hay không thì cũng vậy
nhìn ta, thấy rõ đã mang trong
mặt mày phơi phới niềm hạnh phúc
lần quần hơi ai thở bên trong

chỉ tiếc một điều rơi nhẫn sớm
đến ngày đời đôi - bảy mươi lăm
em cội nhẫn ra làm chút vốn
ta chẳng có chi góp chợ trời

cũng may nay đã tạm yên ổn
tay em lấp lánh lượng đời vui
tay ta quen thả mười ngón trống
ngắm mãi hương em cũng bóng ngời

Ngủ Riêng

cả đời ngủ với vợ hiền
đêm nay thử tập nằm riêng một mình
lý do chính xác: luyện thiền
phòng khi vào viện an nhiên nằm chờ

ta giàu tính sợ vu vơ
cần chuẩn bị trước từ giờ mới xong
ôm mền kẹp gối thông dong
qua phòng sách với nỗi lòng... lo lo

lên giường không vội nằm co
xếp bằng gối ngó dẫn đo hướng nằm
nếu xoay đầu về hướng đông
giáp cầu thang xuống salon, ra đường

xoay về tây: gối mảnh vườn
cây trơ cành lạnh tuyết sương âm thầm
vén toang màn cửa sổ, trông
không gian xám xám bênh bồng lắt lay

đắp mền ngang ngực, chừa tay
đèn pin bút giấy nằm ngay sát mình
cơn buồn ngủ thật bạc tình
bỏ đi đâu mất đành lim dim chờ

Sinh Nhật Em

dù biết ngày sinh chỉ giả thôi
(ngày em chính thức đến với đời
ra sau đến những hai năm lận)
căn cứ giấy tờ tạo cuộc vui

sẵn dịp bán xe, rủ cả nhà
thập thò vào quán phở không xa
nhẹ nhàng kéo ghế trong hồi hộp
gọi nhỏ chừng năm tô phở gà

được mấy dịp đi đến cửa hàng
ăn ngon miệng nhé hời đãi trang
tiêu thư ngày trước rơi đầu mất
may sót ít nhiều trên sắc nhan

em nhai nhẹ nhàng, liếc mắt qua
khẽ khen nước ngọt lắm anh à
ta nghe cay đắng tràn đầy miệng
vuốt ngực đề lên tiếng thở ra

ngày đẹp ngày vui chỉ thế thôi
ngạc nhiên ta cũng đáng làm người ?
ngắm em nhìn lướt qua con cháu
chợt ghen vài giây nổi ngậm ngùi

05-5-2012, đúng theo ngày sinh thật

ba bên, văn sĩ, thi hào
trong kệ sách ngó nãy giờ dừng dưng
nằm ngửa, khoan khoái thẳng lưng
trần nhà mỗi lúc tưởng chừng đè ta

nằm nghiêng trái, thấy thừa ra
cánh chân quen gác vóc hoa dịu dàng

nằm nghiêng phải, khá an toàn
tuy hơi lấn cần chồi lan-đất già

xoay qua trở lại dần dà
đêm xê dịch tới tiếng gà bình minh
tỉnh mơ không rõ, rùng mình
thiếu hơi thực nữ quả tình không xong

đêm mai chả đại nằm không

Cho Lý Ngày 61

trên khai sinh ngày ba tháng giêng
một ngày nguy tạo để vầy duyên
tháng năm, mười một, em sinh nhật
thật, giả trong cùng một dáng tiên

và giả thật gì cũng sáu mươi
cộng một hay hai vẫn nụ cười
hồn nhiên như thuở em mười sáu
lý lắc ham chơi và khá lười

năm tháng bình thường không chậm nhanh
lúc nào em cũng rất xuân xanh
tuy rằng sương tuyết trên nhánh tóc
chẳng âm lòng thơm những hiền lành

em vẫn là thơ của những thơ
ngày xưa ta viết đến bây giờ
cho dù bay bướm đôi ba bận
tình vẫn về em hóa kiếp thơ

phúc đức đời ta hưởng trọn đời
không cần lời nói phát trên môi
không cần thể hiện bằng văn tự
ta của nhau là đẹp một đôi

không nói gì thêm viết gì hơn
lên giường trao đổi những mùi thơm
thật ra máu thịt lâu nay đã
trộn lẫn vào nhau để sống còn
03-01-2012

Em Và Giàn Khổ Qua

biết ăn và thích Khổ-Qua
hắn nhờ truyền thống mẹ cha rất ghiền
có phước gặp được vợ hiền
chấp nhận Mướp-Đắng (1) là duyên ba đời
không chê ta, đưa trời ơi
ngọt đắng chua chát... đều thời ngon ơ
dễ nuôi và cũng dễ thờ
dù em thỉnh thoảng làm thơ không vần

khổ qua mỗi mùa em trồng
giống như con nít trồng bông bên hè
em thỏ thẻ em lắng nghe
dây leo mảnh khảnh xanh lè trở hoa
bướm hôn ong hút thiết tha
cả trăm trái đậu mướt mà đèn treo
dại gì ta chẳng ăn theo
làm mưa mỗi sáng vui reo mướt giàn

nâng niu tìm trái ươm vàng
em làm những món nồng nàn yêu thương
vị Khổ-Qua chọt khác thường
ngắm mùi tay lựa thoảng hương ngọt ngào

ăn vào đêm chẳng chiêm bao
mà gặp được trọn giấc mơ yêu đời
thấy yêu nhau thật tuyệt vời
nghe trong máu hát những lời ngợi ca

em yêu và giàn Khổ-Qua
rộn ràng hít thở trong ta nồng nàn
cô người dung khác họ hàng
đã thành ta trở muôn ngàn đóa thơ
15-8-2012 (1) tên gọi khác của khổ qua

Khen Và Hẹn

ta đã từng nổi tiếng
là một thằng du côn
bởi kết bè đàn đúm
với mười đứa cô hồn

ta cũng từng nổi tiếng
là cậu học trò ngoan
bô trai và học giỏi
con nhà... nghèo, đảng hoàng

với hai đôi nghịch đồ
không rõ nhờ bên nào
em chọn vàng gởi mặt
chịu cho ta cô đào

thứ du đảng thời đó
thật ra khá dễ thương
chỉ chọc phá cảnh sát
la cà miết ngoài đường

ngoan ngoãn thời ta trẻ
có phần hơi cù lần
ngoài hiền như cục bột
phải học gạo, tu thân

đúng ra ta có đủ
tính tốt lẫn tật hư
em yêu thật tinh tế
chính xác khi chọn người

bây giờ có vừa ý
hay thất vọng, buồn lòng
sao em vội giã này:
kiếp sau ? “je dis non!”

thôi thì tùy em cả
nếu thật có kiếp sau
ta đón em về lại
và tự nguyện sẽ hầu

Cục Vàng

sinh tiền chị ta khen:
“cậu thế mà có phước
tưởng cả đời lằng nhằng
hóa ra đã có được...”

chị bỏ lửng nửa chừng
thông minh hẳn em hiểu
trời cho ta lặn lưng
một viên đá thật quý

không là chuột đẻ sa
vào trong một hũ nếp
ta lớn dần thôi à
chắc tuổi rồng nó vậy

giờ chị ta qui tiên
giọng khen còn văng vẳng
nhờ hạnh phúc bình yên
đời ta nghèo cay đắng

đã có một cục vàng
không cân thử mấy chỉ
không giàu cũng chẳng sang
ngoài có được tri kỷ

đâu cần khoe là ai
nhưng chắc nhiều người biết
đằng sau cái lưng dài
hồn đời ta thật tuyệt

Tết Chúc Nhau

- Chúc em năm mới lên bà
nữ hoàng của lão ông, già nội công

- *chúc anh năm mới lên ông
đầy tớ như quý bác-công-nông bên nhà*

- đừng lo, ta không làm cha
cùng lắm làm một cha già như ai

- *không sao, miễn đừng nói dai
để dùng cho đúng chỗ xài mới hay*

- năm nay là năm rồng mây
chuyện này tức khắc biết tay tức thì

- *làm thơ chó có làm chi
sáng nay mong một đùng lì mà xui*

- ối, miễn là chúng ta vui

- *một hai ba bốn, nào cười thử coi*

Thứ Dữ

thứ sáu ngày mười ba
em được cấp bằng lái
chỉ thi độc một lần
kể ra thuộc hạng giỏi

hai mươi năm cầm volant
bốn lần vào xa lộ
có ta ngồi bên chân
vẫn hồi hộp lo sợ

thế nhưng chạy đường trong
em tha hồ lả lướt
có lúc thật thông dong
có khi như ăn cướp

và khi ta loanh quanh
có em ngồi bên cạnh
tốc độ chậm hay nhanh
em tùy tiện điều khiển

ta khoái queo chữ U
em phán phải chạy thẳng
ta quyết theo ý ta
thế là chiến tranh lạnh

ta dạy lái cho em
em chê thiếu kinh nghiệm
rồi kiểm kê thử xem
ai có nhiều khuyết điểm

ba mươi năm lái xe
hai lần trừ ba điểm
lỗi tai nạn hai lần
ta vẫn thuộc loại xịn

em duy nhất một lần
bị người sau húc đít
không lỗi, dù hết hồn
nên vênh vang chút ít

so chung, quả ta thua
em thừa thắng lên lớp
giảng giải chuyện bảo trì
y như thợ máy thật:

phải nhớ thay nhớt, dầu
lọc gió... chu kỳ sẵn
đậu, bánh trước bánh sau
giữ tay lái thật thẳng

lái xe ngoài chân tay
còn cần có tai mắt
cái bụng cùng cái đầu
bình thản lẫn linh động

em nói mặc kệ em
thói quen ta cứ giữ
riết rồi hết cần nhần
chẳng biết ai thứ dữ!

khi chờ thay nhớt ở garage Furiaty, 16-02-2012

Thơ Của Vợ Hiền

mê làm thơ sa đà
quên lưng giờ đón vợ
em không quen rầy la
nên có phần dễ thờ

đến trễ gần nửa giờ
thấy em cũng làm thơ
tự nhiên hết áy náy
hí hửng cười tinh bơ

em đưa thơ cho đọc
đại khái như thế này:
*“lẽ ra cho ăn phở
đến trễ cho ăn chay!”*

món chay rất độc đáo
cơm trắng cùng tôm rang
sà lách, rau bắp cá
ớt-bị xanh đỏ vàng

vừa ăn vừa tâm niệm
đại khái như tụng kinh
yêu em trả đầy bữa
là đích thực yêu mình

thơ em thường ngắn ngủn
cô đọng ý kiệm lời
hai trừ một còn một
chỉ thực tế vậy thôi

thơ em làm nhiều lắm
dán bàn viết đầu giường
trên cánh cửa tủ lạnh...
nơi ta xuất hiện thường

bài thơ như lời nhắn
nhỏ nhẹ mà cao siêu
chỉ lướt qua đủ hiểu
cái thông điệp tình yêu:

*“ở nhà, nhớ ăn đồ
đừng lướt net quá nhiều
có mỳ quảng làm sẵn
hâm nước lại, hãy ăn”*

Tiến Em Đến Sở

sớm mai tiến em đi làm
nắng hè chưa thấp sáng bàn chân hoa
gót son ngón biếc nuột nà
không sơn không vẽ đã là như thơ

đôi dép dung dị bất ngờ
thành hài thêu đờ chân vào thi ca
dáng thon thả bước nhẵn nha
em vào ngày mới rất là bình tâm
trải tay lên cánh vô-lăng
mở đầu một đoạn phong trần hồn nhiên

nhìn theo, tay bấm liên miên
ảnh em trong máy trong tim ta và
nụ cười
giúp thơ nở ra
mấy lời nựng nịnh thiết tha thấm lòng

năm mươi năm vẫn như còn
cái hồi môi ngậm môi nằm làm thơ

Một Ngày Chủ Nhật

năm rưỡi sáng đồng hồ báo thức
em vói tay bấm nút tắt liền
phòng lạnh lạnh chừng ba độ cộng
mền phủ vai lặng lẽ nằm yên
sáng chủ nhật có quyền nằm rảnh
đêm chần chừ còn bám ngoài hiên
vài chấm điện nằm trên các máy
tạo căn phòng sáng tối ảo huyền

ôm lưng em nằm nghe máu thở
đời phiêu bồng qua ngón chân tay
hạnh phúc ở trái tim lá phổi
dọn đường đi qua tiếp một ngày
chuyện sắp tới đương nhiên sẽ đến
chuyện đã qua vĩnh viễn đã xa
có tưởng nhớ cũng là ngoái lại
có nôn nao cũng sẽ dần dà

thôi hãy sống phút giây này đã
lòng bình yên gặp được vô biên
không niệm Phật cũng không cầu Chúa
lòng bình tâm đời sống thật hiền

em ngủ lại hay nằm vờ ngủ
cũng như nhau miễn đã an lòng
những lo toan tạm thời lắng đọng
thở hương tình từng nhịp thông dong

ngày lấp ló lòn qua cửa sổ
mỗi cánh tay đỡ tóc thơm nồng
hiểu ý nghĩa một ngày sẽ sống
năm thiu thiu bay bổng mệnh mông

Em Hãy Luôn Là Hoa

bonus thêm một ngày
cũng đã trôi qua mất
nghỉ hè xong đi cày
miệng cười y như khóc

đứng nhìn em lên đường
tưởng chừng lòng đứt ruột
ngoài ái ngại cảm thương
còn bùi ngùi bất nhẫn

em đã tròn sáu mươi
lẽ ra ngồi hưởng phúc
nhìn cháu con làm vui
như nhiều thế hệ trước

nay em ở quê người
cũng tạm tạm sung túc
nhưng “tay làm hàm nhai”
đâu tránh được chữ “cực”

lẽ ra ăn hưu non
nhờ đã tăng hai tuổi
giấc mơ em còn con:
một lần ăn-thất-nghiệp

tiếp theo được một năm
đi học hành gì đó
hưởng chín chục phần trăm
trên tiền lương hiện có

sau đó sẽ ăn theo
ông chồng trên bảy chục
vui cuộc sống bộn bề
cùng “ tri túc tiện túc...”

em nghĩ chẳng chết ai
nhưng buồn đến hai mống
cá nhân em ? chẳng sai
và ta, sao lạ vậy ?

em thiếu bạn thiếu bè
ngày trống không buồn chán
ta buồn ta và em
đều sắp sửa đáo hạn

phải chi để mình ta
chịu già thôi cũng được
em hãy luôn là hoa
cho đời ta hưởng phước

mới chín giờ em phone
ta nghe vui trong bụng
khởi đầu ngày trống không
sẽ làm gì, chưa biết

nhìn dự báo trong ngày
trời lúc mưa lúc nắng
ông bạn này giống ta
miệng chọt ngọt chọt đắng

Bản Di Chúc Chính Thức

gửi Lý, em yêu

năm hai ngàn mười một
tháng tám ngày tám dương
Montréal Nord, trời tốt
tôi đang nằm trên giường

cả nhà đã đi hết
đồng hồ chỉ tám giờ
tôi khởi viết di chúc
dưới dạng một bài thơ:

mua bảo hiểm nhân thọ
khiêm nhường, không bao nhiêu
vài năm nữa anh chết
đừng bày đặt lắm điều
- tuyệt đối không giao xác
cho nhà quản hoá trang
mặt mày có nhăn nhúm
cũng trung thực dung nhan

- chẳng nên cho phơi xác
mời bè bạn tới xem
hương đèn không cần thấp
vòng hoa càng không nên

- đừng rao đăng cáo phó
trên bất cứ báo nào
cả trên trang Vương Chiếu
sớm gỡ xuống, không sao

- tiện nhất từ nhà xác
mang thẳng đến lò thiêu
chọn thời gian ngắn nhất
cho hồn, xác phiêu diêu

- tro cốt, nếu em muốn
gởi tạm vào cửa chùa
hoặc cứ rải xuống đất
bất cứ nơi đâu thừa

- anh không có tài sản
dù bạc cắc tiền xu
còn được vài cuốn sách
liệu mà đốt từ từ

- bàn thờ nếu muốn lập
chỉ cần chung vài năm
lễ vật em muốn cúng
nên giống cô má hồng !

(cô này em chưa thấy
khi tiện anh cho xem
chỉ làm đúng chừng này
anh ở hoài bên em)

- ta chết chừng vài bữa
sẽ lo đầu thai ngay
tiến đến một cõi khác
đâu phải bị tù đày

- em không cần thương tiếc
gắng ăn ngủ tự nhiên
nếu em có thương nhớ
giữ nguyên tính dịu hiền

- đây là bản di chúc
chính thức và nghiêm trang
ta ký tên Luân Hoán
Lê Ngọc Châu đảng hoàng

- tuy không có thị thực
đóng dấu của chính quyền
không có cả người chứng
nhưng giá trị thiêng liêng

- em chấp hành nghiêm chỉnh
tiểu đội phó của ta
xa em ta đứt ruột
nhưng số bất phải xa

- ai không một lần chết
vui nhé nghe em yêu
không hôn em lần cuối
nhưng yêu em thêm nhiều

thôi đừng bịn rịn nữa
ta ơi ta gắng lên
hãy nhắm mắt thanh thản
có tình em nằm bên

lạ kìa, sao buồn quá
giọt nước gì rơi đây
bụi gì xốn trong mắt
càng chớp càng cay cay

08-8-2011

Ngủ

lên giường, hai đứa chung mền
tay ôm, mặt áp, hương đêm mượt mà
không có đom đóm vô nhà
không có chuột rúc vậy mà giàu ra

giàu tình son sắt điệu đà
giàu luôn cả những thật thà hồn nhiên
nửa khuya thức dậy, ngạc nhiên:
em nằm co quắp sát bên mé giường

thân ngà ngọc lạnh run run
hai bàn tay đẹp như dụn vào nhau
gối không còn ở dưới đầu
mền hột không đủ che màu sống lưng

nhìn lại ta, thật lạ lùng:
bỏ trống hơn nửa giường không phía mình
mền như áo giáp nhà binh
đang quần chặt cứng quanh mình của ta

lăn về nửa phần sân nhà
nói mền đắp lại mình hoa nhẹ nhàng
nhích em vào lại đàng hoàng
không quên giả bộ phản nản tỉnh bơ:

lười gì lười dữ vậy cô
lạnh không chịu đắp bộ chờ hầu sao
em không ừ hử tiếng nào
thở đều nhắm mắt đi vào giấc mơ

ta nằm gác cẳng làm thơ
đêm thêm thiếp mộng như tờ giấy hoa

Dặn Vợ

đang trừ mười bốn độ C
em trang bị đã chỉnh tề hay chưa
trời hôm nay sẽ không mưa
chỉ có tuyết bụi lưa thưa vài giờ
đủ gom thành một đồng thơ
bốn centimètre chẳng bao nhiêu mà
sẽ lạnh hơn ngày hôm qua
xe mở cao sưởi vậy là ấm ru

cùng lắm nửa giờ mộng du
thay vì mười phút vi vu bình thường
đừng mở nhạc nghe trên đường
nhất là ca khúc buồn buồn ngủ quên
bồng bênh theo những giọng rên
dễ chấp chờn lắm đừng nên sa đà

đừng quen chân nhẵn lút ga
đường đông, trơn trượt không là giỡn chơi
biết em kinh nghiệm lắm rồi
vẫn lo lo chuyện đâu đâu không à

tự nhiên lắm cảm quả là
nhớ em ngay lúc bước ra khỏi giường
không mùi mà vẫn có hương
cái hương kỳ ảo dễ thương vô cùng

em yêu đừng có ngại ngần
câu thơ làm nhột những vùng cổ hoa

Sát Cánh

đời sinh lão bệnh tử
đâu có gì đáng lo
sao thật khó bình thân
dù rất giỏi giả đồ

hôm nay vợ xin nghỉ
liền hai ngày đầu tuần
đi xét nghiệm đường ruột
sôi như lụt không ngừng

ả cầm tinh con mao
năm tuổi, nên phòng hờ
cô nàng yếu bóng vía
đích thị là nàng thơ

ta anh hùng gãy gọng
còn bàn tay lẳng nhăng
em bám víu nhánh chữ
lòng có được thẳng bằng ?

không phải là không chó
mà ta phải thành mèo
em tin ta như thuở
mới bắt đầu vui theo

phải làm em tin tưởng
phải giúp em an lòng
ta luôn luôn kề cận
thỉnh thoảng cười như hôn

Xưng Hô

sinh con, em càng ngon lành
ngẫu hứng một bữa em thành mẹ ta
đôi thoai thân mật đậm đà
gọi “anh” xưng “má” thật thà tự nhiên:

- “*anh chở má đi rút tiền*”
- “*anh gọi cho má biết liền, nhớ nghe !*”
- “*má để cái chổi sau hè*
anh nhớ dọn rác chiều về má thương !”
- “*ở nhà anh đừng có buồn*
bánh mì má để đầu giường, hâm ăn”
- “*anh gọi lấy hẹn chùi răng*”
- “*má về mình đến Rockland xem hàng*”

...

đại khái em hơi làm tàng
cũng may yếu điệu nhẹ nhàng dễ thương
ta đôi khi cũng bất thường
xưng anh gọi má như đường vậy thôi:

- “*má để yên cho anh ngồi*”
- “*má đừng nhiều chuyện, anh hơi bực mình*”
- “*anh viết bài này, má xem*
hay không ? chẳng phải chuyện mình đây đâu !”

ta chỉ gọi vậy lâu lâu
còn em tuyệt đối từ hồi sinh con
anh, em ngọt ngào nụ hôn
anh, má đắm thắm nước non đề huề

gọi xưng gì, cũng phu thê
cũng đêm nằm gói nhau về một phương
cái chăn cái gối cái giường
thơm hôi vẫn nghiện mùi hương vợ chồng

Quà Valentine

món quà dành tặng cho em
vẫn là chất liệu trái tim hình thành
lượm thương yêu từng để dành
nhồi qua nắn lại hồng xanh đỏ vàng

không làm những cành phong lan
không làm hồng đoá dịu dàng tỏa thơm
làm chocolate ngọt nồng ?
đương nhiên không phải, cũng không rượu hồng

phủi sạch hai bàn tay không
sẵn sàng trân trọng khép vòng thân em
nhẹ nhàng môi sẽ đặt lên
từng phần ngà ngọc có tên ít dùng

tình yêu riêng thường cộng chung
mới là trọn vẹn vô cùng khó phai
em từ ngày bước lên ngai
nhân tình thường trực dài dài trăm năm

đã là cái ổ ta nằm
làm thơ tình ái mặn nồng vô biên

lễ tình nhân sẽ ưu tiên
bonus thêm chút thánh hiền xưa không
em thông minh chắc hiểu lòng
mình đi một chuyến vòng vòng được chưa ?

Đám Cưới Tôi, 1968

“đám cưới nhà binh” của tôi
giản dị, kỳ cục, vui vui thế nào
không có cả sự ồn ào
làm gì có được dân chào đại liên

lâu nay quen bắn chỉ thiên
bây giờ sắp sửa bắn xuyên tâm rồi
tôi không mắc chứng dở hơi
nhưng hay mắc cỡ khơi khơi lạ kỳ
xuất thân là lính chính qui
và cũng thuộc loại lính lì, ba gai
không ai đòi cũng trả bài
sao khi sắp sửa hân hờn lại run ?

đánh làm chú rể khác thường
áo dân quần lính như tuồng giỡn chơi
giày sô, đầu tóc nắng phơi
mắt lơ lảo giữa đất trời về đâu

tới giờ hoàng đạo rước dâu
chiếc jeep lùn của anh tôi ghé vào
tôi lên xe chạy ào ào
theo sau xe đạp xích lô chen hàng

sớm mai trời gió nhẹ nhàng
tôi mồ hôi hột sắp hàng rút ra
mắt ngó thẳng, ngỡ như hoa
trong đầu trống rỗng bao la mịt mù

lòng mang đầy đủ tâm thư
lửng lơ giữa cõi muốn xù muốn ung
mặt mũi như đang được chung
cho thiên hạ ngắm cười mừng vu vơ

đêm động phòng, tôi làm thơ
bài bản như thể ca dao cũ mềm
thế mà hí hoáy suốt đêm
ngũ ngôn, lục bát theo kèm tự do

chùm thơ chắc khá hay ho
em ngâm khe khẽ vòng vo đều đều
cuộc tình tình khiết trong veo
ngày cưới đơn giản rất nghèo mà vui

bây giờ sắp hết cuộc đời
nhưng vẫn nuôi lửa như thời cưới nhau
tình yêu có phép nhiệm màu
chúng tôi chắc chắn còn lâu mới già

bạn nghe kẻo, đừng xuýt xoa
hãy thử kể lại kiêu hoa của mình
tôi tin bạn gặp lại tình
như thời mới biết rập rình theo nhau

(Ngao Du Cùng Vũ Khí)

Khi Em Vắng Nhà

bánh mì một ổ bẻ đôi
buổi trưa buổi sáng cầm hơi cả ngày
tối đi ăn phở tàu bay
hai tuần có đủ mặn chay nằm chờ

em đi sang Idaho
thăm cô trưởng nữ tiểu thơ nhà nghèo
đáng đời không chịu đi theo
bấm bụng ráng chịu chèo queo một mình

đêm nằm giường nệm rộng rinh
thấm thía nhớ nửa của mình thiết tha
gọi phon nghe giọng dò la
dẫn chừng như thể mát-xa dịu dàng

vợ chồng mà vẫn mơ màng
tuyệt hơn cả thuở mới chàng ràng nhau
thời gian ai bảo qua mau
sáng bò đến tối quá lâu thở dài

Thường Ngày Hít Thở Linh Tinh

bản vẽ của *Duy Liem*

Luân Hoán từ: *Nghiêu Đề, Trịnh Công Sơn,*
Hồ Đình Nghiêm, Đinh Cường, Nguyễn Tuấn (VN)

Tùy Thời, Tùy Người

1.

Tào Trục (1) đi bảy bước
làm được bài thơ hay
Tào Phi không giáng chức
tình anh em lại đầy

những động lực thúc ép
giúp tài phát thêm tài
dĩ nhiên phải bản lĩnh
không hấn ai giống ai

ta nay bước mười thước
cũng lạng quạng ra thơ
chẳng có điều thúc ép
nên thường rất vu vơ

2.

người xưa đại ý dẫn
ngày đàn học sàng khôn
ta chừ quân bên vợ
chỉ hưởng được mùi thơm

cái khôn người xưa học
nhằm xử thế giúp đời
trau dồi thêm đạo đức
biết có học ăn chơi ?

mùi thơm của ta hương
vốn tinh túy con người
làm giàu thêm tương tượng
giúp cuộc sống yên vui

3.

xưa nay đã hơi khác
ta, người càng khác hơn
người trí thức đạo đức
ta thường nhân ba lon

chẳng dám đâu so sánh
buồn nghĩ tâm phào chơi
lấp được ít khoảng trống
trời tặng thêm cuối đời

(1)em Tào Phi con Tào Tháo /24-11-2011

Đàn Gảy Tai Trâu

cổ nhân từng châm biếm:
“đem đàn gảy tai trâu”
để cười người bất trí
hay khinh thường lũ trâu ?

thành ngữ này nguyên gốc
câu “đổi ngưo đàn cầm”
khởi từ Công Minh Nghĩ
một bụng nhạc bên Tàu

một hôm ông cao hứng
dạo chơi trên cánh đồng
gặp đàn trâu gặm cỏ
thấy phơi phới trong lòng

nhạc sĩ bèn dựa cảnh
đàn một bản như thơ
thánh thoát và cao nhã
khúc “Thanh Giác Chi Tao”

tiếc thay đàn trâu dại
vẫn gặm cỏ thản nhiên
tiếng nhạc bay theo gió
bỏ rớt nổi vô duyên

Công Minh Nghĩ ngẫm nghĩ:
trâu đầy đủ hai tai
nghĩa là chúng không điếc
chỉ thường ngoạn kém tài

ông thông minh tấu lại
một tình khúc bình dân
trâu đồng tai đón nhận
những giai điệu quen thân

chuyện ông chỉ có thể
người sau luận viển vông
bình thường thành triết học
theo thời gian xuôi dòng

đến cuối đời Đông Hán
ông bác học Mậu Dung
mang chuyện này kể lại
với đám học trò cung

chán thay, ông méo mó
uyên bác quá cho nên
câu chuyện đầy triết lý
đám học trò chênh vênh

có lẽ cũng từ đó
câu “đàn gãy tai trâu”
bỗng trở thành thành-ngữ
chỉ trình độ lệch nhau

bạn hảnh hình dung thấy
ông nhạc sĩ chịu chơi
tóc râu bạc như cước
da dẻ còn bóng ngời

bên hông một bầu rượu
đã có phần lưng lưng
quần ống cao ống thấp
tay gãy nhạc tưng bừng

con trâu thật nghiêm chỉnh
đứng nghiêng nghiêng cái đầu
gương mặt đầy sáng khoái
mắt nhìn tận đầu đầu

cỏ xanh và nước đục
chùng như chợt xa rồi
chỉ còn lại âm nhạc
kết nối trâu và người

cuộc đời thật quá đẹp
đủ Bá Nha Tử Kỳ
quả là có tri kỷ
thật khó không yêu đời

20-8-2011

Tu Tiên

Hà Quỳnh con Hà Thái
người Quảng Đông bên Tàu
chào đời mang năm ngọn
tóc dài xanh đỉnh đầu

mười ba tuổi được gặp
Thiết Quả Lý, Lã Tân (1)
thu nhận làm đệ tử
thành Tiên Cô bênh bông

nhờ nuốt bột Vân Mẫu
không cần phải uống ăn
vẫn uyển chuyển bay lượn
đời thanh thoát gió trăng

ta không là con gái
cũng chẳng ham thành tiên
chỉ mê đời và động
thanh tịnh một cõi riêng

đôi vun vun đầy ngọn
chóp đỉnh viên kim cương
mây như cườm ngưng đọng
sinh được đời vô thường

động u trầm mầu nhiệm
giàu hoa cỏ thiên nhiên
tiềm ẩn nguồn long mạch
thanh khiết suối cam tuyền

cửa trời mở trước mặt
hạnh ngộ còn tùy duyên
chẳng cần khua chuông mõ
cõi phúc đãi người hiền

lững thững lên đồi đứng
hít thở thật đầy hơi
quay ngược xuống động nghỉ
hấp khí lực dưỡng người

còn gì hơn thế nữa
quả đã là tu tiên
không gặp Trương Quả Lão (1)
vẫn sống đời hồn nhiên

*(1) tên ba vị được xem là sư phụ của Hà Tiên Cô
đều cùng nhóm Bát Tiên*

Theo Táo Quân Về Trời

Thổ Công, Thổ Địa, Thổ Kỳ
Việt hóa thành một nữ nhi hai chồng
một bà chớ được nhiều ông
đời thường, trái ngược một ông nhiều bà

mỗi cuối năm được đi xa
bảy ngày vui vẻ nhân nha cõi trời
có con cá chép đây rồi
năm nay tôi cõi theo chơi thế nào

toàn là những chuyện tâm phào
Ngọc Hoàng đã chết khi nào mất tiêu
trên trời chỉ còn bấy nhiêu:
mây xanh, mây trắng, gió phiêu du hoài

Na Tra, Thiên Lôì là ai ?
quan viên thượng giới cũng là quan tham ?
Hằng Nga bỏ cung Quảng Hằng
Tây Vương Mẫu đã hết làm thuốc tiên

trời chừ một cõi vô biên
ai muốn cưỡng chiếm, có quyền, xong ngay
Trọng Cao, Thị Nhi bó tay (1)
Phạm Lang cũng xuôi mặt mày ngó lơ

Tam Vị Nhất Thể, thôi nào
mau chân quân thủ nấu xào cho xong
Ngọc Hoàng, nếu quả thật còn
xin ngài cho quả đất tròn nở tung

mọi sinh vật được chết chung
hết đám hết đá xung hùng giương oai

ước mơ tôi thật hẹp hòi
biết đâu hạnh phúc không ngoài tầm tay

được cỡi con cá chép này
tôi bay theo gió theo mây đã đời
(1) tên tam vị tảo quân Việt

Mẹ

đọc thơ văn về Mẹ
lâng lâng hương ngậm ngùi
lòng thom ngát hạnh phúc
từ người trần sang tôi

dẫu cảm biết thật giả
lấp lánh từng nụ tình
xin đa tạ tất cả
ngợi ca Mẹ hiển vinh

riêng tôi có nhiều Mẹ
hiện thực ở trong đời
đĩ nhiên từng có được
nhiều lần dựa hường hơi

và tất cả bà Mẹ
của tôi còn sống lành
cho dù hồn lẫn xác
đang ở tận trời xanh

Mẹ tôi chưa chết được
vì tôi sống mỗi ngày
bằng tâm lành của Mẹ
với thương nhớ vui đầy

hành thiện, không dám chắc
làm ác, chưa khi nào
tôi giữ được ngân ấy
đương nhiên Mẹ hồng hào

ngày Lễ Mẹ Bắc Mỹ
ngày Vu Lan Việt Nam
tôi không dâng hoa bánh
chỉ dâng lòng bình an

tôi không hề mơ ước
chẳng ba hoa giỡn chơi
Mẹ tôi chỉ khuất bóng
trong ngày tôi lìa đời

càng kính yêu, nhớ Mẹ
tôi nguyện mỗi ngày vui
gắng kéo dài cuộc sống
Mẹ thường trực trong tôi

10-5-2011

Hương Rằm Tháng Tư

mẹ đã chọn ngày rằm tháng tư
có ai buộc mẹ phải già từ
trong ngày thanh khiết đêm trăng sáng
tĩnh lặng về đâu - miền chân như ?

mẹ nghỉ cuộc chơi đi hội xa
năm mươi bốn tuổi một đời hoa
mẹ đi trong tiếng buồn chuông mõ
trong giọng kinh cầu tiền xót xa

con vẫn gạt mình, mẹ ngủ thôi
xác nằm bất động hồn ngược xuôi ?
mây bay níu kéo bao nhiêu khối
trầm hương đưa mẹ khuất cao trời

cuộc sống buồn vui giàu yêu thương
mẹ đi bỏ sót những đau buồn
đàn con hụi hũ chạn nước mắt
trôi nổi lặn qua những nẻo đường

tiếc nhớ chẳng là giai đoạn đâu
khi ray rút động khi trầm sâu
một năm không hẳn một ngày nhớ
mẹ thở trong tim nói trong đầu

con chưa một lần dâng mẹ hoa
những mùa báo hiếu ảm đạm qua
bây giờ cho dầu con quì gối
cũng chỉ dâng lên giọt lệ già

ngày giỗ má, 04-5-2012

Lăn Roi

mỗi khi bị mẹ đánh đòn
tôi bụm miệng khóc cạnh hòn đá cao
cung đầu vào đá nghẹn ngào
chợt như nghe được lời chào hỏi thăm

buồn buồn tôi ngã lưng nằm
ngủ quên một chập lẫn đòn râm ran
tiếng mẹ gọi, tỉnh mơ màng
sè sè lẫn đến hành lang dòm vào

mẹ trừng mắt rồi giả lơ
tôi bước rón rén đi vào cửa sau
lăn roi không còn thấy đau
đêm nằm chờ mẹ sờ đầu thở ra

bàn tay mẹ ngấm đến già
nỗi thương nhớ viết thật không ra hồn
câu thơ nào đủ hương thơm
đủ cho mẹ biết lòng con bây giờ

Lấy

mỗi khi lấy không ăn cơm
mẹ dành một chén và đơm thật đầy
trứng vịt luộc cải-tàu-bay
được úp dưới cái rổ dày nan tre

âm a âm ưc chờ nghe
mẹ bảo ăn, giả bộ sè sẹ nhai
miếng cơm cho đến sần khoai
bỗng nhiên ngọt lịm lai rai vào lòng

bây giờ có lấy có hờn
cũng không còn được bữa ngon ngày nào
nhiều đêm nằm nhớ nao nao
đậy đứng lặng trước bàn thờ hồi lâu

sáng soi gương tóc trắng đầu
ngờ ngàng tưởng thật mình đâu đã già
không gần mà cũng chẳng xa
mang mang vọng tiếng thở ra mẹ hiền

Hóng Trăng

vào thời tôi mới lên năm
đêm đêm mẹ bắc chõng nằm mái hiên
mẹ hiền kể chuyện thần tiên
ở trên trời sống hồn nhiên thế nào

nhìn lên lấp lánh ngàn sao
với trăng vàng óng vầy chào gọi tôi
hình như trăng cũng biết cười
hình như trăng có chút lười biếng, nhưng

tôi nằm úp, trăng trên lưng
nằm ngửa, trăng phủ lưng tung trên người
tôi ngồi, trăng cũng theo ngồi
tôi lảo đảo, trái, trăng dờn gót theo

mặt mày vàng rực trong veo
có cái cây lớn ai treo lưng chừng
người ngồi dưới gốc ung dung
nghĩ chi ai biết, ai cùng nao nao

nhìn trăng nhìn các vì sao
cả muôn triệu nụ hoa thức nằm
cái xa ngủ kể cái gần
hình như chúng cũng rất cần có nhau

một ngôi sao chợt đi đâu
bay xẹt một cái rớt đâu mất rồi
mẹ hiền bảo sao đổi ngôi
hóa ra trên ấy sống đời quân vương

tôi xoay trở miết trên giường
trông chừng cái gánh cháo đường đi qua
ly chè đậu ván thiết tha
đêm trắng nào cũng ngang nhà gọi tôi

Hội An ơi, đã qua rồi
trăng sao và một góc trời trẻ thơ

Củ Khoai Mọt

khoai người đào củ đã lâu
còn tro nền đất vàng nâu lốm lòi
tôi đang lững thững đi chơi
thấy từ dưới đất đâm chồi lá xanh

lượm được một miếng mảnh sành
ngồi xuống chăm chú đào quanh đọt mầm
bàn tay bé nhỏ chọt cầm
săm soi cái củ người trồng bỏ quên

chùi hoài khoai vẫn lấm lem
muốn cắn một miếng sợ rêm răng ngà
ngó gần tiếp đến nhìn xa
trên vạt đất trống còn ba bốn mầm

chân đất đập nắng thông dong
đi đào từng củ khoai, hồng bàn tay
trời đang dần trải đám mây
có xanh có tím đôi thay vô lường

lúc thì có dạng quả chuông
lúc thì như thể người buồn nằm sông
bỗng nhiên tôi cũng buồn buồn
cầm củ khoai mọt qua đường nắng phai

tiếng con khướu hót ngang vai
xế trưa chọt đến như ai vừa về
rừng trầm mặc gió tí tê
Tiên Châu, Tiên Hội nằm kề bên nhau

tôi về tay mở che đầu
cũng không ngăn nắng hóa nâu mặt mày
củ khoai vẫn nằm trong tay
nghe như nó hát nhớ ngay mẹ hiền

bà tiên xinh xắn dịu hiền
củ đầu tôi mấy cái liền, không đau
củ khoai mọc đào ở đâu
con đem trồng lại cho màu lá xanh

con đừng ăn sống, không lành
con đừng nướng nó mong thành gà quay
chẳng thừa mẹ, tôi chạy ngay
chôn lại chỗ cũ đợi ngày trở hoa

năm dài tháng ngắn dần qua
mẹ tôi đã ở phương xa mất rồi
vợ hiền vừa luộc khoai mời
chạm môi chợt nhớ những lời mẹ xưa

đêm chùng xuống những giọt mưa
không ứa mà rớt lệ thừa hay sao
bàn tay mở nắm chiêm bao
nhớ khoai nhớ mẹ nao nao nỗi buồn

rời Tiên Phước rồi đi luôn
cái tôi có bến rẽ nguồn Tiên Châu ?

Tắm Thần Tài

tắm mình, hơi lười biếng
tắm em, em đi rồi
đời chưa mở dịch vụ
để tôi rao: tắm người

ngó mông ra cửa sổ
láng giềng toàn tóc vàng
sạch sẽ phô hương sắc
ai cần tắm mà mong

ngó vòng vào phòng khách
chạm mặt ông Thần Tài
khi không chợt nhớ lại
hôm nay ngày vía ngài

xin thỉnh ngài đi tắm
khói hương khói nước trà
nham nhám sờ hơi bẩn
tắm sạch thêm hào hoa
râu ngài sao bạc trắng
đúng ra ba chòm đen
mũ cánh chuồn cụp xuống
có điều gì bẩn khoản ?

ngài đang lo tìm cách
cho tôi trúng số chẳng ?
có cho, cho độc đắc
đừng ba số lãnh nhăng !

tắm ngài xong, sẵn trốn
cởi áo quần tắm luôn
một mình, không ai ngắm
khỏi cần che con tròng

Tâm Dung Tự Họa

đã và đang phác họa
tâm dung đám bạn bè
bằng ngũ ngôn tình nghịch
nuôi kỷ niệm ngo ngoe

đương nhiên tôi cũng đã
tùng phóng bản mặt tôi
xin khoe lại cụ thể
một người ít khi vui

ấu thơ tên là Huýnh
con ông Hoán Quảng Nam
âm đọc nghe quỳnh quáng
nhưng tương đối đáng hoàng

tầm tầm một thước sáu
có nghĩa là hơi lùn
trọng lượng đủ đi lính
không đến nổi thê lương

học chữ rất lạng quạng
học tình khá lầy lùng
vừa hoang vừa lãng mạn
thiếu tài lực lặn lụng

có vợ con nghề nghiệp
có nhà ở xe đi
biết có chỗ an táng
đang trôi nổi trường kỳ

dĩ nhiên biết tứ khoái
không món nào dám chê
nhưng phải thật thà nói
không món nào quá mê

rớt một chân cũng đáng
bớt tự thị cứng đầu
tội ông già hoài vọng
thằng *con tôi mai sau...*

mai sau tôi trót quớt
may còn đủ áo quần
trong quần vẫn hiện diện
một cái ít thủy chung

tính tình hơi nhút nhát
khi chưa kịp nổi sùng
thích đi không nơi đèn
thích nổi tiếng chung chung

đại khái tôi như vậy
có đúng là tâm dung
lời lẽ thiếu bóng bẩy
bạn lượng thứ cho cùng

Đẹp Lão

hồi vừa lên sáu chục
ai hỏi, xưng bảy mươi
chừ đã lên bảy mốt
vẫn quen thói tăng mười

có ông nhìn hốt hoảng:
- ồ, bác trẻ hơn tôi
trâm trở đầy ngưỡng mộ
làm sao được hơn người ?

có bà không khách sáo:
- trông xuống sắc quá rồi
cụ coi chừng, cẩn thận
đề về trời như chơi !

có sắc đâu mà xuống
“về trời” hồi thiếu thời
thật ra nhiều lúc muốn
tịch phứt đi cho rồi !

trẻ già còn tùy bữa
phụ thuộc vào ăn, chơi
tuần nào bị hưu chiến
kể như đang xì hơi !

điều căn bản cốt yếu
giữ cái tình con người
không biệt lập cô quạnh
không giận ghét chuyện đời

muốn đẹp lão không khó
luôn luôn biết vui cười
bằng lòng trong danh dự
ai cũng hơn cái tôi

đẹp lão không ở mắt
đẹp lão không ở môi
đẹp lão nằm ngay chỗ
sống cốt cách con người

riêng tôi không đẹp lão
mà cũng chẳng xấu già
mỗi ngày còn mở mắt
gắng luôn là cỏ hoa

Soi Gương

hôm qua nhìn thấy trẻ măng
hôm nay soi lại, già khăng ớn chưa !
dưới mắt hai vòng mỡ thừa
sung vũ như đọng nắng mưa lâu ngày

lơ lảo mắt, cùn lông mày
hết đa tình thuở cho vay không lời
nhấp nháy trợn trừng liên hồi
tình đi bỏ lại con người lừ đừ

cặp môi muôn thuở chần chừ
bỏ lỡ nhiều chiếc lưỡi như đường phèn
hàng ria mỏng không đủ đen
tiêu trộn với muối đang trần trở gì

soi gương, đứng ngẩn, lảm lì
giác chiêm bao đến tức thì, mấy giây
còn tôi trong xác thịt này ?
vâng còn, vâng chính tôi đây em à

già ư ? ừ, đúng là già
mà sao lạ thật tâm ma trẻ hoài
chắc nhờ thơ thần lai rai
yêu nhớ vớ vẫn sống dai không chừng

15-4-2011

Nuôi Râu

hơn người nhờ những sợi râu
sợi dài sợi ngắn, trắng nâu đen màu

cứng đơ như mũi kim khâu
nhúc nhích rất giống con sâu róm bò

đơn giản mà cũng lắm trò
kể cả thám hiểm thăm dò loanh quanh

nuôi râu từ thuở còn xanh
bây giờ trở bạc phải đành gắng nuôi
cạo đi phí cái của trời
bạc nhì giữa cõi sự đời thênh thang (1)

râu, dù chỉ có một hàng
nhưng là hàng một giữa làng đó nghe

đừng coi thường sự so le
sáng nào cũng phải vuốt ve tỉa đều

trên môi có đám dây leo
mặt mày coi bộ đỡ bèo nhèo hơn

nuôi râu có khí, có hồn
cũng là một cách bảo tồn tình yêu

(1) nhất lưỡi nhì râu tam đầu tứ cú

Cốt Thơ

thơ về làm để mua vui
không còn dễ phỉnh được người dung đầu
nên tôi chỉ viết về tôi
cái thẳng móc thếch bụi đời tháng năm

nếu em ái mộ muốn thăm
khỏi lo lệ phí, hoa hồng làm chi
rộng lòng có thể li xỉ
vài nụ hôn để phòng khi nhớ đời

tôi sẽ mang gấn lên môi
không chừng em sẽ tức thời thọ thai
sinh ra vài nụ hoa mai
cho muôn năm vẫn dài dài mùa xuân

em khỏi thay áo đổi quần
hương trinh bạch vẫn thơm lòng không gian
hồn thanh xuân nồn từng trang
run tay tôi đón hồng nhan vào đời

trái tình mời em ngả người
suốt ngày đi đứng nói cười nhẵn nha
nói gần khó hiểu, nói xa
yêu em mong được sinh ra thơ tình

từ nghiêm chỉnh tới linh tinh
vẫn là cốt cách riêng mình, thừa em
cũng cần cung kính thừa thêm:
viết vui vui để lãng quên buồn phiền

Bệnh Và Thơ

những hôm viết thơ nhiều
là ngày tôi ngã bệnh
điều khá ngộ nghĩnh này
chắc ít ai biết đến

bệnh của tôi loại dỏm:
sổ mũi, ho, nhức đầu
những thứ thuộc loại độc:
khó thở và nhức chân

bệnh thuộc loại cao cấp
mới lảng vảng bên ngoài
trừ cái anh cao máu
tôi rào chắn hẳn hoi

bệnh thuộc loại siêu cấp
chính danh là chán chường
thất vọng mất tin tưởng
bao trùm một nỗi buồn

loại bệnh này thường trực
ghé thăm tôi mỗi ngày
lạc quan là viên thuốc
còn rất xa tầm tay

thơ làm trong ngày bệnh
tôi gắng pha nụ cười
hy vọng có công hiệu
giai đoạn cuối cuộc đời

sớm mai, 26-02-2012

Trăng Non

tắt đèn gặp ánh trăng non
lặng lẽ đứng sát bên song ngó vào
mặt trăng mơn mớn ngậy thơ
bến lên một chút rồi vào cùng tôi

tôi nằm trăng phủ lên người
tuy chưa kín hết bắp đùi ngón chân

nhưng tôi nghe cả toàn thân
hương trăng thâm nhập dần dần sáng trung

nhẹ đưa tay lột cánh lưng
cho đường máu chảy hòa cùng ánh trăng
lim dim mắt gặp chị hằng
ôm con thở hỏi anh bằng lòng không ?

da già chột phon phớt hồng
tôi cười nằm thiếp trong lòng vợ tôi

Giác Mê

giác thâm niên dễ nên mê
mê chính cái giác cận kề đó thôi

đây là tôi ngẫm chính tôi
không dám liếc mắt qua người thế gian

giác khó, mê chẳng dễ dàng
biết mê là biết thiên đàng ở đâu

sắc không không sắc trộn nhau
giáo lý đạo Phật thâm sâu khó tường

nhân sinh quan trăm vạn đường
tôi ì ạch cõi tâm thường tôi riêng

một đời không những mê em
còn mê luôn cái em xem ngàn vàng

hình như tôi giác đang hoang
khen chê thường vẫn hai hàng đi đôi

Cô Đơn

buồn chán không biết làm gì
không em nào ghé đánh tù ti chơi
bạn bè đi sắp hết rồi
vài thằng còn lại qua thời nhớn nhor

ta từng tự tử bằng thơ
nhưng sao vẫn thờ tỉnh bơ bình thường
làm chi hơn leo lên giường
nằm chèo queo ngó bức tường cho xong

trên tường những vết bụi nằm
y như vết chém trăm năm sậm màu
ngắm mình với nó như nhau
ồ không, khác chỗ nằm lâu mỗi nhừ

nó hình như biết suy tư
còn mình co cụm lừ đừ nín thính

Thiền Ngồi

gỗ dính liền ống chân
ngồi xếp bằng không được
nhắm mắt thiền, chú tâm
chợt tiếc thời lả lướt

càng tĩnh càng động tâm
không thể tập trung được
càng nghe hơi thở mình
càng thấy đời đang bước

đôi diện em cũng thiền
trầm ngâm như thánh tượng
hai đôi mắt nhắm nghiền
có biết ta vọng tưởng ?

thủ ấn nắm điều gì
có định và có quán
hòa nhập hay phân ly
cùng cảnh quang hữu hạn

dòng chảy tâm trí em
thong dong sâu thăm thẳm
thân thể quá cân bằng
hồn vía hết căng thẳng ?

hình như ta thấy ta
nhập vào em tọa vị
bỏ được chút thoáng qua
phát phơ trên tà nhụy

Tiểu Lục Vân Tiên

chưa từng được dựa bụi môn
nên chưa có cái chi ngon để rờ
thua Lục-Vân-Tiên-tâm-phào
của dân gian chế hồ đồ mua vui
nhưng nhiều khi quý tiếng cười
ta cũng bắt chước rung đùi lan man
chữ hoang mà tâm nghiêm trang
ít ra một nửa đủ làm hiền nhân
đủ chữa cái bệnh cù lần
mà người nhan sắc có phần vỗ tay

thơ hay dở nhờ điểm này:
nghĩ chi viết nấy đặt bày ít thôi
đây là quan niệm lỗi thời
ta vẫn đi suốt một đời chơi thơ

đếm không hết những lần rờ
cái chữ cái nghĩa lập lòe mới tinh
không dám xưng viết thơ tình
chỉ là vẽ bóng theo hình mà chơi

yêu ta biết được mấy người ?
ơ con cu đất thích gù vu vơ
nhốt hồng nhan vào câu thơ
chỉ là tha thiết tôn thờ sắc nhan

sáng nay ngồi dựa mép bàn
hai tay rảnh rỗi nên làm mấy câu
máu từ tim dội trên đầu
chạy nuôi thân thể ta hồi xuân ngay
tiếc, chẳng em nào ở đây
tiểu Tiên ta tự xoa tay mỉm cười

Nhìn Tuyết Rơi

tuyết rơi lúc bảy giờ năm
nhẹ nhàng như hạt mưa phùn đầu xuân
vài ba phút đã ngập ngừng
như giọt sương bỗng chốc ngừng không rơi

thả lòng im lặng ngắm trời
màu mây dùng đục im hơi buồn buồn
đăm đăm nhìn tưởng như sương
thấy không rõ được con đường tuyết bay

tựa cằm lên một bàn tay
hạ tầm nhìn xuống ngọn cây trơ cành
tuyết bay thông thả mong manh
ngiên nghiêng hướng gió chậm nhanh thất thường

lòng không vui cũng chẳng buồn
tĩnh khô không nhớ không thương người nào
tuyết vẫn rơi nhẹ như tơ
hạt chen cùng sợi hững hờ theo nhau

nhẹ nhàng tròn một giờ sau
mặt đường thang gác trắng phau bông gòn
lòng tôi có trắng hay không
mà sao chợt thấy mệnh mông vô cùng

Dọn Tuyết

vác xẻng quyết tâm đẩy cái lười
phơi thân thể hứng tuyết đang rơi
đất trời liền mỗi một màu xám
hơi lạnh bao la ngấm vào người
dò dẫm chân vùi nấc cầu thang
tuyết dày chừng độ vài ba gang
hai chân hai chiếc giày hai kiêu
đắt díu nhau đi giữa địa đàn

tay vịn tay đưa lát xẻng đầu
thiếu đà chưa đủ thấu độ sâu
xúc chưa có thể, xoay qua nạy
vừa một bàn chân bước tạm thời

mưa cũng ham vui theo tuyết rơi
bịt mồm bịt mũi khó thông hơi
lâu lâu hé nhẹ khăn ra thở
tiếp tục thông dong hưởng thú đời !

gió đứng, cũng may trời còn thương
ông thầy năm cũ ở sa trường
bây giờ trực tiếp ra tay bới
mở một lối thông ra mặt đường

dự báo hôm nay tuyết cả ngày
ngày mai tiếp tục vẫn còn bay
vài giờ một bận ra dọn trước
không dám để dồn đống bó tay

với cả tình yêu thương nhớ em
ta quần thảo với tuyết đang mềm
để em chiều tối về thông thả
lái chiếc xe vào nháy mắt khen

Vẫn Như Hôm Qua

nói trẻ, thật không trẻ
gọi già, đâu đã già
ngoại trừ không được khỏe
tôi vẫn như hôm qua

hôm qua thời mười tám
hôm qua thời ba mươi
hôm qua thời năm chục
thời đứng lại làm người

đây là một sự thật:
tôi không thấy tâm tôi
qua hình ảnh ông lão
lắm cảm lãng quên đời

tôi vẫn yêu rất tốt
tôi còn chơi rất hay
những thú vui chọn lọc
vẫn tiếp tục tròn đầy

chẳng phải là nói dóc
ích lợi gì đặt bày ?
có chẳng là loại thuốc
trị mặc cảm tháng ngày

một điều rất chắc chắn
trước khi vào áo quan
vẫn còn giữ lạc thú
yêu em và lang thang

Chẩn Bệnh

mỏi lưng không phải thận suy
ngày mười hai tiếng ngồi lì sinh ra

mắt hoa không phải cườm già
nhìn hoài mặt phẳng đâm ra mù mờ

trí dần bởi mê làm thơ
quên sau nhớ trước khờ khờ đương nhiên

lười ăn biếng ngủ bởi ghiền
vẫn vợ suy nghĩ đảo điên tâm xàm

bỗng dưng cái bản cảm ràm
chỉ vì một-nửa không ham yêu đời

bệnh tôi chỉ bấy nhiêu thôi
tự tôi chẩn đoán tuyệt vời khó sai
biết bệnh vẫn nuôi dài dài
chuyện chi phải trị cho hoài thú vui

Hít Thở

hít vào tâm niệm “A Di...”
thở ra thoáng gặp Sa Di mỉm cười
trong lòng chẳng có gì vui
nhưng vang đầy ắp tiếng cười lạc quan

hít vào nghe tiếng chuông vang
thở ra mùi khói hương lan cả nhà
Phật trầm tư trên đài hoa
sen thơm từ chính lòng ta vọng vào

hít vào nhắm mắt chiêm bao
thở ra mắt mở lòng nao nao buồn
tâm lạnh không một vết thâm
xác thân cát bụi đang bầm dập rơi

hít vào lặng lẽ thanh thoi
thở ra như thể hụt hơi bất ngờ
hít vào ngẫm nghĩ câu thơ
thở ra thấy bóng bàn thờ lung linh

Đổi Thay

ngày xưa chúa-ghét cái lương
bây giờ thỉnh thoảng buồn buồn lắng nghe
lòng tôi như đã so le
với dòng năm tháng trĩu đê nặng thân

từ đây đến cõi mộ phần
còn bao nhiêu chặng tôi dần lạc tôi
có còn đủ lệ, mồ hôi
để trang trải nốt cuộc chơi, cuộc đời

băn khoăn hỏi đất vấn trời
tìm chưa gặp được vài lời trấn an
tôi xưa suy ngẫm, hoang mang
tôi chừ hời hợt hết ham muốn gì

ngửa bàn tay ngó vân vi
thoáng nghe có tiếng thăm thì gọi tên
hồi lâu mới nhớ tên mình
một chút chung hững nhớ quên thất thường

Thoáng Nhớ Lúc Hoàng Hôn

chiều đứng chân chừ trên ngọn lá
hiu hiu gió động ánh vàng phai
từng con chim nhỏ bay về tổ
man mác lòng vang tiếng thở dài

thoáng nhớ hương môi em thấm ngọt
mi dài mắt biếc ướp tình hoa
lời thơm dán nhẹ lên môi má
từng nhịp tình ngân cánh tay ngà

lặng ngó mộng lung chờ nắng tắt
hoàng hôn thấp sáng bóng ta ngồi
buồn tay mở nắm dòng không khí
sè sè em về nồng phẫn môi

chót lưỡi chùng như đượm mật ong
ngậm nghe thương nhớ tỏa hương trầm
hoàng hôn yêu điệu em thư thả
riêng một ta già trong ước mong

vói náu từng giây hồn chạng vạng
ngày qua đâu biết đời chưa qua
thở nghe mình thở ôi hạnh phúc
bao la vũ trụ hãy là nhà

Sinh Nhật Tôi 72

tưởng nhớ chị ruột Lê Thị Hạc, người sinh cùng lúc

1.

tháng giêng, bốn một, ngày xưa
ngày mười, ta đội nắng mưa theo đời
cuộc đời đâu phải cuộc chơi
nhưng ta rần rần cứ chơi đều đều

2.

bước vào cái tuổi bảy hai
mọi sinh hoạt bỗng lai rai tà tà
y như cỡi ngựa xem hoa
rất ư quân tử rất là đại nhân

3.

em mang về cái bánh kem
có ghi dòng chữ khó quên nhất đời:
tháng giêng, gạch nối, mừng mười
và hai con số biết cười bảy-hai

4.

sinh nhật ta gồm hai người
ta và cô chị ngậm cười đã lâu
món quà xin được chia đôi
khói đèn chị hưởng, em xơi bánh trà

5.

bảy hai năm, một ngọn đèn
tượng trưng chính giữa bánh kem ngọt ngào
lặng nhìn lửa khói nao nao
chưa cầu đã thôi, bước vào một năm

6.

đâu biết cầu xin điều chi
lòng tham vô đáy điều gì cũng ham
nhưng thôi, xin được nhẹ nhàng
sống thật khỏe mạnh đang hoàng hết năm

7.

chong đèn năm phút ngó sông
tĩnh bơ khó biết đang buồn hay vui
em khuyến khích: nào hãy cười
để cho ảnh chụp rõ mười ông Châu

8.

càng già càng vắng cháu con
sinh nhật mai một chắc còn mình ta
rõ ràng khác với người ta
chợt sợ sinh nhật, tuổi già quá lâu

9.

không em gái, chẳng em nuôi
có vài cô bạn vui vui chúc mừng
năm nay quạnh quẽ lạnh lùng
trời bù cho thấy mịt mùng tuyết rơi

10.

nhớ thời còn đi hành quân
mừng ngày sinh nhật hoa rừng vắt vai
lính đùa ông chẳng bỏ trai
cải hoa xệ quá, thử cải quả na

11.

sinh nhật đã thành thói quen
dù đứt mấy đoạn khó khăn trong đời
nhưng chưa hề cả gan chơi
tụ họp bè bạn dựa hơi một lần

12.

mở quà em mừng thọ ta
thấy trong hiện vật thiết tha tấm lòng
mấy năm lại quả rất ngon
năm nay chưa biết được còn như xưa ?

Và Một Chủ Nhật Tiếp

sau quốc khánh Québec
đến fête du Canada
xứ sở tôi được đến
sống tiếp “cõi người ta”

đời lạng quạng hít thở
vù qua hăm bảy năm
lòng dạ như cuốn vở
ghi chép những thăng trầm

chẳng cần chi đọc lại
dễ dẫu gì lãng quên
trong sân bay chạng vạng
tuyệt phủ đời mộng mênh

bữa ăn đầu xứ lạ
đầu cánh Kentucky
âm thầm nhai, ngẫm nghĩ
đầu óc nặng như chì

bao nhiêu lần xin việc
nhận từng chồng merci
ương, lười đầy mặc cảm
đương nhiên chẳng ra gì

theo người đứng tuyên thệ
nhép miệng hát quốc ca
trong lòng ngấm giọt lệ
bị rịn không rót ra

hăm bốn năm thâm lặng
làm công dân tự do
một đôi lần lén phéng
tính trong bụng lăm trò

không có gan “trồng cỏ”
thiếu ý chí lập thân
gắng “đi cày” cho có
mất non non mười năm

tình ái và sự nghiệp
tự coi như đã xong
chẳng được ai đá đít
phí nửa đời tang bồng

cũng may bỏ thuốc lá
cai rượu đã từ lâu
chí khú nuôi chim hót
sắt son một chiếc lồng

tiền hưu non vừa đủ
mua mồi nuôi cá ăn
và phân bón cây cảnh
giữ cầm chừng màu xanh

tiền già không mấy sản
cần lương vợ nhà riêng
túi quần áo luôn rỗng
quên mất thú tiêu tiền

lẩn quẩn trong thành phố
cùng cái xe cà tàng
danseuses nues không ngán
ngó sông hoài cũng nhàm

bè bạn năm ba móng
thỉnh thoảng gặp tình thân
chuyện đùa như thuốc bổ
không mập cũng mạnh gân

viết lách chơi vớ vẩn
vợ lườm, chẳng hề chi
được khoái khi thả bút
vui vừa đủ nhâm nhi

tuổi thọ cao tay lắm
còn chừng mười lăm năm
đôi khi chợt thắc mắc
nơi thiêu, chỗ sẽ nằm

sống nghiêm túc trả hiếu
mẹ cha cho ra đời
không thẹn cùng xã hội
tôi tũm tĩm cười tôi

01-7-2012 nhân quốc khánh Canada

Trắc Nghiệm

đứng phoi giữa nắng vàng trong
đang tay làm một hình dong bù nhìn
dọa ai ? - không. - chỉ hù mình
sắp cáo chung giữa cõi tình thế gian

hai tay trải rộng hoang mang
càng lúc càng chuyển dần sang buồn buồn
nghe đầm ã lượng bi thương
nặng dần hai cánh tay xương xẩu dài

không giỡn chơi, chẳng đùa dai
chỉ là trắc nghiệm hai vai gánh đời
vẫn vợ ra đứng giữa trời
vươn tay đo thử sức người còn không

mừng còn một chút ngông ngông
ngoắc cô hàng xóm vui lòng bấm cho
một tấm ảnh đang giả ã
nhưng thật trung thực ã đo mình chừ

lượng chừng sửa soạn ã tu
ðừng thả mắt liếc lu bù như xưa

Bên Bàn Viết

ngồi suốt cả ngày nơi bàn viết
nắng mai nắng xế nắng chiều, qua
trái tim nặng bước oằn tâm sự
trán rịn mồ hôi chạm tuổi già

ngắm nghĩ vẩn vơ trăm thứ chuyện
lơ mơ nhớ tiếc đời linh tinh
thấy từng khuôn mặt gây thương tích
thảng thốt sờ thăm những cuộc tình

thục nữ đầu đời thơm tóc kẹp
cổ cao má lựu giọng hồn nhiên
nuôi đàn sáo nói trong lồng ngực
lệ tình ta rớt giọt đầu tiên

ơi H, ơi P, ơi Q, ơi S,
ơi T, ơi H... nhớ như in (1)
ngọt ngào cay đắng chung một gói
ta lớn khôn theo vết sườn tim

mãi ngồi nghe ngóng thời quá khứ
nắng mai nắng xế nắng chiều, qua
cầm lên để xuống chùm kỷ niệm
thơ ghé vai khuôn, vấp, đổ òa

từng mảnh đời tình bàng hoàng đứng
nhớ trà thềm rượu đợi cà phê
ngượng ngừng phân phát hơi thở yếu
hiu hắt hồn ai lén đứng kề ?

(1) đọc đúng âm chữ cái

Gặp Xuân Trên Mặt Báo

năm nào tôi cũng gặp xuân
năm trên mặt báo ung dung rạng ngời
xuân tình xuân ảnh thanh thoi
màu hoa sắc lá tinh khôi đậm đà

mai, đào, thược dược thướt tha
vạn thọ, cúc, thủy tiên mà ngọt tươi
hồng, lay-ơn lộng lẫy vui
bên trà, mứt, rượu, bánh... cười chen nhau

có cả cây nêu, trống châu
bài chòi, tứ sắc, cua bầu bày quanh
cụ đồ, câu đối, liễn, tranh
áo dài khăn đóng lượn quanh váy hồng

văn thơ chữ nghĩa thông dong
mở tình gói ý dòng dòng khai hoa
pháo treo đỏ trước cửa nhà
đội lân huyền náo diệu qua phố phường

năm nào tôi cũng thân thương
chào xuân trên mặt báo luôn đề huề
mắt vui lòng nhuộm nẻo nê
nỗi buồn lạc xứ xa quê lâu ngày

hình ảnh xuân tết tràn đầy
nhưng hương vị cũ mù bay phương nào
lòng còn ủ nụ ca dao
thay xuân thể tết mà sao ngậm ngùi

bảy mươi mùa xuân của tôi
mấy mùa hưởng trọn hương đời cuu mang
ngọn tình tôi sắp sửa tàn
trầm hương còn đượm xuân vàng bao lâu ?

Mùa Xuân Xa Xứ

bầu trời không có én bay
không có cả một sợi mây phiêu bồng
màu xanh phơn phớt cũng không
lấy đâu ra nắng hong hồng má em

mùa xuân chỉ còn cái tên
nằm trong tâm tưởng ánh lên bất ngờ
mùa xuân trường thọ trong thơ
ở trọ trong thịt da chờ đầu thai

chẳng cần nhướn mắt vênh tai
tôi nghe nhịp máu chảy ngoài thân tôi
ở đây xuân lấy đất trời
vẫn về trong trái tim tôi đề huề

diện quần áo mới chỉnh tề
đốt hương thắp nến ngồi kẻ tổ tiên
thân chừng chạc lòng bình yên
cảm thấy xuân tết dành riêng cho mình
đời lì xì thêm niềm tin

Đợi Khách Xông Đất

giao thừa vào lúc nửa đêm
là giờ năm mới êm đềm bước vô

nhà ta không kín tường cao
nhưng đã khóa cửa ra vào thường xuyên

tuổi nào xông đất ưu tiên
cho cả năm mới bình yên dồi dào ?

vợ ta tuổi Mẹo hồng hào
hạp: Tuất, Mùi, Hợi - mời vào ngồi chơi
ta tuổi Thìn, rồng hết thời
hạp với: Tý, Dậu, Thân - mời ghé vô

thế này là nghĩa làm sao
Chó, Dê, Heo, Chuột, Khi, Gà đều ngon ?
sáu ngài khách quý còn son
quý nường hay phải quý ông mới là ?

tham khảo bói toán hôm qua
còn nhiều thắc mắc đoán già đoán non
vợ ta tính rui đi năm
cớ sao ta lại bồn chồn chờ ai

phải chi thời buổi liêu trai
để ta yên trí chân dài ghé thăm
chong đèn đợi tới canh năm
thánh tiên ma quỷ biệt tăm chưa vào

Vân Du

chuyến bay trễ bốn tiếng
ngồi ngáp ở phi trường
đề chề ngự lười biếng
viết vài câu giải buồn

câu thứ nhất đang bí
câu thứ hai chẳng thông
câu thứ ba chưa có
câu thứ bốn cũng không

đang lơ mơ ngẫm nghĩ
tiếng phi cơ rì rầm
chợt thấy trời đất rộng
thân lơ lửng bênh bồng

chưa lên tàu đã nổi
trên chín tầng mây xanh
che tay nhìn xuống đất
chim hót rung nhánh cành

cuộc đời thật quá đẹp
lâu nay đã bỏ qua
quả thật đi du lịch
thú hơn ngồi ở nhà

đất đã lấp ngang cỏ
mới trở lại lãng du
đi từ ngòi một chỗ
hồn xách thân vân du

7 Ngày Một Góc Cuba

1.

gần như giam lỏng vậy thôi
không được tự tiện rời nơi an toàn
nếu bị bắt cóc đừng than
teo ngay cái thú lang thang tức thì

2.

vào ăn ra lợi cùng bơi
ta không tiện tắm đành ngồi ngó quanh
trên trời mây trắng mây xanh
dưới biển thanh thần dân lành vui chơi

3,

đi chơi gói cất cái buồn
đau đầu sổ mũi nhốt luôn ở nhà
tha hồ hấp thụ tinh hoa
ngấm từng thân thể thịt da phơi trần

4.

có phần thua kém Việt Nam
hay tại cái góc tôi sang khiêm nhường
không nhiều sắc cũng thiếu hương
rất may thời tiết dễ thương vô cùng

5.

thêm phần thích thú bất ngờ
sát bên phòng ngủ giàn thơ hồng hồng
hoa giấy đang độ trở bông
lâu năm gặp, nhớ người không duyên thành

6.

cây gì khá giống cây cau
thân tròn cao tỏa những tàu xanh xanh
nhưng thua xa vẻ thanh thanh
dừa cau yếu điệu hiền lành Việt Nam.

7.

dừa, trái không quá với tay
trong sân khách sạn mười cây mơ màng
nhắm chơi, gặp chút hoang mang:
trái xanh nước ngọt, trái vàng nước chua

8.

giải tỏa cảm giác ngồi tù
khi được xuống phố thăm khu dân tình
ngồi trên xe Ngô Linh Tinh
người thừa phố nhỏ thành linh nao nao

9.

không nhớ Fidel Castro
nhớ bộ râu nhớ bộ đồ thân quen
bỗng dung thêm một món ăn
khi ngọt khi mặn khi hăng hắc nồng

10.

không hơn nổi biển Thanh Bình
làm sao sánh được cõi tình Mỹ Khê
không khắp khiêng chẳng so le
cũng không kỳ thị màu mè địa phương.

11.

có lẽ nhằm thời đầu năm
nên ít dân tộc đến thăm biển trời
đa số quốc tịch giống tôi
Montréalais chiêm nử rồi lạ chưa.

12.

đi chơi trốn tuyết mấy ngày
đâu ngờ tuyết cũng mang giày đi đâu ?
xem tin thời tiết, rầu rầu:
khi về tuyết sẽ bắt đầu về chung !

Ngôi Nhà

bàn viết ta nằm ngoan trong phòng ngủ
đặt kê bên cửa sổ kính nhìn ra

ta thường trực như một người gác cổng
thị sát đến đi của cả khu nhà

nhìn chim sóc người xe và các thứ
cả gió bay bụi cát chạy vẩn vơ
mỗi hình ảnh ngẫu nhiên chợt linh hiển
thành tế bào kỳ diệu của nguồn thơ

hàng xe đậu im lìm trong ngóng đợi
đón ai về như nghênh rước tình nhân
tiễn ai đi tựa đưa chân tráng sĩ
không Kinh Kha cũng một gã phong trần

chiếc Lexus bên nhà ra đường lớn
qua Charleroi đến Pie IX không chừng
một chiếc nữa thêm liền một chiếc nữa
đã ra đi trong lặng lẽ khiêm cung

cùng lúc đó những xe về chậm chậm
vết thẳng trăm có trùm lấp lên nhau ?
mỗi dòng chảy mang bao nhiêu sức sống
ra hay vào nhiều mục đích khác nhau

người đi bộ tùy theo mùa tăng giảm
sắc nhan riêng cũng thay đổi từng ngày
em vấy ngấn vai trần giờ đã khuất
để khăn choàng mũ tóc kín chân giày

người đưa thư mỗi ngày như tiếng bước
chiếc đồng hồ mạch điện đẩy đưa đi
mỗi chuyển động cơ hồ như nhịp thở
giữa trời cao đất rộng mãi thâm thì

em có ghé nhà ta chơi, nhớ nhé
từ lối vào rẽ trái, gặp ngay thôi
nhà chung vách căn thứ ba góc queo
bảng số nhà đá Non-Nước sáng ngời

ta ngồi đợi từ tầng trên nhìn xuống
với niềm vui nỗi nhớ rất băng quơ
em xuất hiện hẳn nhiên là thượng khách
của riêng ta và của cả nguồn thơ

nhớ ghé nhé, vào ngày nào cũng được
nắng hay mưa, tuyết hay bão... không sao
ta thường trực bốn mùa cung nghinh đón
cùng mắt môi ấm áp ngọt ngào

26-10-2010

Một Ngày Mùa Thu

6 giờ chạy đi bỏ thư
gặp trăng non đứng vô tư trên đầu
bầu trời cảm lạnh thâm sâu
hình như đang chứa triệu câu thơ tình

7 giờ hơi ẩm bình minh
thả dài dòng chảy lung linh nâu hồng
ngọn cây trơ những đường gân
tiếc thương lá biếc từ trần tự nhiên

8 giờ dòng nắng nghiêng nghiêng
mặt đường, bãi cỏ, xe yên lặng nằm
sương long lanh đọng kính trong
từng đoàn em bước thông dong đến trường

9 giờ nắng xuyên cửa gương
leo vào bàn viết bụi thường trực phơi
gặp người còn rất ham chơi
một ngày nữa đến cùng tôi trong đời

10 giờ ăn sáng xong xuôi
vào bàn trở lại cuộc tôi thường ngày
ba màn ảnh nổi liền tay
kéo tôi ba ngã loay hoay một mình

tai phải lắng nghe bản tin
thất cử đáng tiếc phe mình hôm qua
tai trái luyện chương tà tà
trúng luôn mấy ngọn cước mà không sao

cặp mắt thư thả ngã vào
từng dòng chữ lặng lẽ trao tâm tình
dung tục nghệ thuật u minh
theo từng tác phẩm tranh, hình mở ra

câu thơ đi lạc hôm qua
bỗng nhiên về kịp, ba hoa nữa rồi
tôi như vừa được tiếp hơi
muốn đi xa nữa, nhưng thôi, để dành...

03-11-2010

Khuya

một giờ khuya nhớ vu vơ
chợt thềm tiếng động tuổi thơ một thời
nhìn ra mưa đã ngưng rơi
cây im lặng đứng đèn ngời ánh soi

nhẹ nhàng không dám vờn vai
mang chân đội mũ ra ngoài lăm le
định nhốt quang cảnh vắng hoe
cỏ xanh đèn trắng đang so le nằm

thở dài giận chiếc canon
quá dỏm chẳng giúp ta làm ảnh gia
mất vui lùi thối vào nhà
lên giường phơi bụng nhớ xa nhớ gần

bên ngoài đêm vọng tiếng ngân
mơ hồ tiếng vỡ băng khuâng ngậm ngùi
kéo tay em đặt lên đùi
yên tâm như dán lên người bùa thiêng

ngôi sao trực diện nằm yên
khuya thăm thăm mở cỏi tiên bẽn lẽn
hình như tôi ngủ chập chờn

Thoáng Buồn

“*Gadhafi est mort !*” (1)
một kiếp người khép lại
đang ăn, ta buồn xo
tưởng chừng như ái ngại

cùng ta trong Harvey’s
thực khách nhìn màn ảnh
ta liếc điểm từ người
hình như ai cũng “lạnh”

suốt bốn mươi hai năm
cai trị bằng luật sắt
bòn hút của nhân dân
(vốn cho là chuột nhắt)

ta hơi ngưỡng mộ ông
sống khá nhiều độc đáo
như cách dụng mỹ nhân
chỗ tạm lưu phó hội

ông thuộc loại cứng đầu
một đời thích làm lính
lon đạ tá vẫn ngồi
trên vai ông đến chết

nhà độc tài ra đi
bị bắn hay tự sát
cho dù bằng cách gì
cũng là một giải thoát

“chuột nhắt” là dân ông
ông chẳng thể đồng loại
làm chuột cống ngon hơn
ông chết có thoải mái ?

cái thoáng buồn của ta
ngẫm ra có hai nghĩa
một chút ít tình người
một chút thương nước cũ

(1) hàng chữ thấy trên tivi

Con Quạ

con quạ trên mái nhà ta
hứng gùi thông thả bay qua nhà người
trời dần ấm lên chút rồi
chỉ hai độ cộng, tuyết-rời đang tan

con quạ chắc gốc Việt Nam
có vẻ quen thói thanh nhàn dửng dưng
nó đang rửa cánh, rửa chun
ngay cuối máng xối xem chừng thanh thoi

trong lúc ta cặm cụi ngồi
đạp xe để kéo cuộc đời dài ra
chân đạp mắt vẫn sa đà
đảo quanh bốn hướng từ xa tới gần

tuyết lại rơi, nhẹ bâng khuâng
mưa theo chân tuyết phân vân tà tà
con quạ chợt bay đi xa
nó về đâu nhỉ, có là Việt Nam ?

Ngũ Ngôn Đầu Tháng 12

hôm nay ngày nắng đẹp
chỉ lạnh ba độ trừ
lên bộ cánh tề chỉnh
bước ra, chợt sật sừ

cảm cúm chưa dứt hẳn
dù thấy khỏe trong người
lưỡng lự gì không biết
đến những đâu mua vui ?

phải chi có “phố vắng”
“cà phê vườn” Việt Nam
đến nằm phè trên võng
đu đưa vào cõi nhàn

thật ra chưa đến nỗi
phải cần đến massage
mong chính mình đầm bóp
cho những vóc dáng hoa

nhân đây xin nhắc nhỏ
em mỗi vai mỗi lưng ?
gọi tôi đến dần nhẹ
câu thơ lên từng vùng

đương nhiên ngoài hết mỗi
còn phơi phới trẻ ra
thuốc tiên còn nhường bước
trước lượng tình mặn mà

Thiên Đàng

thà rằng nhắm mắt xuôi tay
còn ngoắc ngoải sống mỗi ngày phải vui
làm thơ cho có với người
chơi đủ bốn món của đời phàm nhân

cái sống cái chết thật gần
trong tơ tóc ấy có phần đa đoan
chắc chắn là có tuổi vàng
nhưng không có cõi thiên đàng nào đâu

chuyện này cũng dễ hiểu thôi
thiên đàng là chỗ đang ngồi đây thôi
có người và có cả tôi
có em yêu điệu nói cười thương yêu

cõi nào có được bấy nhiêu
cái tình cái mộng phiêu diêu nhẹ nhàng
muốn làm thơ, tự nhiên làm
muốn yêu, cứ việc mở bàn cờ ra

sống vội hay sống tà tà
tùy nghi sở thích, chánh tà bất phân
cõi sống, đúng là cõi trần
chính là cái chỗ ở không muốn rời

thiên đàng chính hiệu đây thôi
mai sau chết đã, xong rồi quay lui

12-2010

Hóa Giải

trên đường đi đón cháu
tránh đụng con sóc nâu
thẳng chân đạp thẳng gấp
nghe chao đảo trong đầu

đã có gì trục trặc
trong cơ thể ta chẳng ?
trái tim và não bộ
có lẽ là không răng !

không răng hay có răng
bây chừ thì cũng rứa
tội chi phải băn khoăn
chắc còn sống nhiều bữa

ta vốn tin tưởng ta
mọi chuyện đều êm cả
không êm cũng chỉ là
một vài giờ buồn bã

lát nữa em sẽ về
nghe em than vãn khổ
tự nhiên buồn chán ta
bỗng dưng được hóa giải

đã mười lần như một
em mệt mỏi không vui
ta trở thành bé nhỏ
chờ đợi em mỉm cười

Kinh Doanh

mỗi ngày tôi lượm thêm
một chuyện buồn nho nhỏ
không đủ chữ đặt tên
tôi chất đôn, để đó

không ai mở ngân hàng
đầu tư buồn đau cả
chẳng ai gọi kho tàng
những đau buồn gộp lại

tôi đang có kho tàng
những chuyện buồn quý hiếm
cũng định mở ngân hàng
cho vay không lấy lãi

chuyện kinh doanh của tôi
ngấm ra thật hấp dẫn
ai muốn làm cổ đông
mời liên lạc sớm sớm

27-10-2011

Thêm Một Lần Nói Dóc

như lời tạ ơn mỹ nhân

“Thêm một lần nói dóc ?”

xem như tựa bài thơ
tôi bắt đầu điều động
những nụ chữ phát phơ

chỉ đọc đề bài vậy
bạn hẳn tưởng lâu nay
tôi vốn toàn nói dóc
ba hoa, xạo, đặt bày...

có thể bạn nghĩ đúng
đến chín mươi phần trăm
mười phần trăm còn lại
lửa tạo khói thăng trầm

nhân hôm qua cô bạn
đã khôn khéo dò khen:
“anh thật tài giỏi quá
người đẹp nào cũng quen !”

lời xã giao tế nhị
chân tình lẫn thông minh
vốn gian nên khôn lăm
không dễ chi giật mình

chợt nhớ những phòng vấn
trong nghệ thuật văn chương
thường dùng tựa rất ngộ
văn vẻ khá dễ thương:

“Phút Nói Thật Của... X”
“Giờ Trái Lòng Của... Y”
thế lâu nay nói dối
vậy ra chưa trái lòng !

riêng tôi vốn hơi khác
vẫn luôn luôn thật thà
khoe đời những góp nhặt
bằng tình đất chữ hoa

nhưng đôi khi phúc đáp
thêm thất chút ba hoa
ý chừng như làm dáng
lập dị và điệu đà

với lời khen của bạn
vừa thưởng vừa đánh đòn
tôi xin được khiêm tốn
và không hề xảo ngôn:

tôi biết nhiều người đẹp
là chỉ biết danh thôi
nhiều lắm là dòm lên
nhan sắc như nhìn trời

dù quá đổi mê gái
(gái đẹp, điều đương nhiên)
nhưng nhờ biết lượng sức
chưa hề yêu quàng xiên

tác phẩm, đời thường ví:
“là đứa con tinh thần”
tôi không dám nhận vậy
chỉ cho là máu, gân...

nghĩa là rất cụ thể
hiện hữu cùng với mình
có thể vì lẽ ấy
nên tôi lo chí tình

sợ thơ thần vớ vẩn
của mình sống cô đơn
tôi thường hay nín, với
người đẹp cho thơ hôn

rất may những mỹ nữ
vốn thánh thiện hảo tâm
nên ít ai phiền trách
lên án tôi tà tâm

thật ra trăm tên gọi
cũng có chừng hai ba
bén hơi thơ chút đỉnh
đủ trầy lòng sướt da

cũng nhân ý bạn mở
tôi bưng bưng ước mơ
một mai khi nhắm mắt
đâu đó rất mơ hồ

có nhíu mày, cau mặt
có một thoáng vẩn vơ
có một xiu nuối tiếc
có thấp thoáng hững hờ

không có “Phút Nói Thật”
vì chưa dối bao giờ
hôm nay cũng như vậy
dù bay bướm câu thơ

cảm ơn Phước Khánh hỏi
(lời gợi ý đúng hơn)
trả lời là sống lại
nửa đoạn đời ngát thơm

mỹ nhân dầu bạc tóc
vẫn cứ là mỹ nhân
xin thi ca gói giữ
mãi mãi nét thanh xuân

bài này tặng Phước Khánh
và tất cả áo dài
bay trong thơ Luân Hoán
hôm qua và ngày mai

Lắm Cẩm

tôi yêu đời = số một
tôi chán đời = số hai
tôi ghét đời = hạng chót
(chắc đúng nhiều hơn sai)

nhờ loanh quanh chùng đó
có chuyện ngắn, chuyện dài
nhờ lắm cảm nhiều đó
thơ thần vẫn lai rai

khi vui, thơ cười mỉm
khi chán, thơ cười buồn
chưa có khi nào ghét
nên thơ cười cười luôn

yêu đời thật khó giấu
chán, ghét thật khó che
với riêng tôi như vậy
dù đôi khi màu mè

yêu đời khá dễ giả
chán, ghét khó phô trương
(dĩ nhiên cho chính xác
vì diễn kịch quá thường)

yêu đời là cái gốc
đẻ ra những cái kia
đương nhiên gốc phải lớn
hơn những mầm râu ria

mỗi chúng ta mỗi khác
nhưng đời khá giống nhau
loanh quanh cũng ăn ngủ
làm mấy chuyện đi sau

ta nhìn ta, ta biết
người nhìn ta, thấy thôi
trời nhìn ta, trời biết
đất nhìn ta, triệu hồi !

nếu cứ ngồi lằm cẩm
suy luận tấm lòng ta
kho chữ đời cạn hết
chưa vơi cái ba hoa

04-8-2011

Du Lịch Tại Gia

năm ngoái đã hụi chuyển đi
năm nay dứt khoát phải đi..., buồn cười
đến giờ lấy vé, lại hỏi
lý do: hà tiện và hơi lười lười

đi đâu cũng gặp đất trời
ở nhà cũng vẫn đất trời gặp luôn
không cần ra khỏi cửa buồng
vẫn cứ hạnh ngộ suối nguồn thiên nhiên

chỉ cần nằm yên tâm thiền
thả hồn nhẹ nhõm trăm miền lướt qua
thấy đang lên ngọn Bà Nà
thấy trôi quanh đảo Tháp Bà Nha Trang

thấy chân bước động nắng vàng
trong sân đại nội hành lang cung đình
thấy cầm cục than Quảng Ninh
viết lên tường gạch nộ tình thiên thu

thấy sông Seine chảy lừ đừ
thấy thành Rome thở hồ như nhạc buồn
thấy từng gốc rễ cội nguồn
Tàu, Nga, Đức, Áo... “thiên đường Cuba”

chỉ cần đi quanh trong nhà
có thể gặp hết tinh hoa trong đời
qua chậu lan-đất thấy trời
Houston và chỗ em ngồi đợi ta

qua những con cá nhún nhua
thấy Wildwood Beach mở ra ngàn trùng
và qua cái ghé dựa lưng
thấy Cali với tay bụng môi cười

xin đừng ngờ tôi dở hơi
đến đâu cũng vẫn đất trời vậy thôi
bầu trời ở xứ sở người
có gì khác lạ nơi tôi, mùa hè ?

nắng vàng, mây trắng so le
lúc co lúc duỗi lúc khoe dáng nằm
trong mây có triệu thanh âm
vốn là những tiếng nói thầm yêu thương

đi chơi thường tội cái giường
vắng hơi mình chắc chắn buồn rũ ra
còn tôi mỗi lúc xa nhà
chưa đi đã nhớ như là tình nhân

từ ngày rụng mất bàn chân
chuyện giang hồ vật dần dần thành... xưa
mới vừa rạng sáng đã trưa
đời còn mấy bữa, chỗ chưa biết nhiều

thôi xin hẹn (sáng hay chiều ?)
đi luôn tàu suốt phiêu diêu mọi miền
bấy giờ ta đã thành tiên
đi đâu cũng được bình yên trong lòng

17-7-2011

Quần 6 Túi

thích mặc quần sáu túi
mỗi ngày chơi mỗi màu
trừ thứ bảy, chủ nhật
thường ở nhà phơi râu

thay ra rồi mặc lại
hai tuần giặt một lần
càng giàu có bụi bặm
càng giàu, càng phong trần

thích mặc quần sáu túi
không lancer mode đâu
cũng chẳng là hoài cổ
nhớ tiếc thời chăn trâu

(trâu này đi hai cẳng
viết và nói tiếng người
yêu và giữ tổ quốc
bằng chính giọt máu tươi)

thích mặc quần sáu túi
hợp bản tính lè phè
áo không cần nhốt rọ
tha hồ bay le te

đựng gì trong sáu túi ?
đương nhiên thường tùy nghi
vật gì thấy cần thiết
của gì ngại phân ly

túi quần dưới hai ống
ngày xưa nhét bản đồ
địa bàn cùng ống nhòm
giấy trắng để làm thơ

túi hai hông lưng cụng
chìa khóa, kẹo cao su
một đôi khi cũng có
áo mưa để nhảy dù

hai túi sau dành đựng
cái ví thường không tiền
trong ví có các ảnh
em gái và vợ hiền

ngày nay dĩ nhiên khác
những thứ quần theo mình
thường thường rất nhếch nhác
những vật dụng linh tinh:

máy ảnh kỹ thuật số
điện thoại Ferrari
chìa khóa xe, bốn loại
chìa khóa nhà, valise

lĩnh kinh những thứ đó
nằm trong túi ông chân
hai bên hông đã có
vài loại thuốc thường cần

Ventolin chẳng hạn
hay là Tylenol
tuyệt nhiên không có loại
cho quý ông sờn sờn

túi sau vẫn đựng ví
vẫn tiếp tục không tiền
lần này không cả ảnh
ngoài các thẻ ưu tiên:

bằng lái xe, carte vert
giấy bảo hiểm, công dân
một vài vuông giấy vụn
bút, lúc có lúc không

tất cả những thứ đó
đều là bạn bè tôi
đĩ nhiên còn vài thứ
tùy ngày đi theo đời

với cái quần sáu túi
tiện dụng biết bao nhiêu
hơi bê bối chút xíu
nhưng ngon ra rất nhiều

bạn có tin không đó
tôi đựng cả tình yêu
cả em tôi trong đó
qua thơ thần phiêu diêu

hoan hô quần sáu túi
thu nhỏ góc đời tôi
nếu cần, tôi chẳng ngần
đựng luôn cả bầu trời
14-6-2011

Làm Thơ Theo Đơn Đặt Hàng

vẫn làm thơ tặng nữ sinh
làm như lòng vẫn xuân tình còn nguyên
ba mươi năm xếp bút nghiên
nhưng chưa đẹp được cái ghiền ba hoa

thơ tình không dành cho ta
dù cho ta nữa, bạn à, có sao !
tình trong chữ nghĩa ngọt ngào
tình ngoài chữ nghĩa cũng dào dạt thơm

cũng thương cũng nhớ cũng hờn
cũng lầy cũng giận có hồn có tim
em là ai ? dữ hay hiền ?
bà chằn hay một nàng tiên, không cần

xấu đẹp vốn khỏi tự tâm
yêu em từ những thành phần khác nhau
không cần phân tích vì đâu
chẳng cần xác nhận trước sau thế nào

nhờ em đời mới có thơ
từ thơ ta gởi ta vào thiên thu
cho dù tử hậu trà dư
viết theo đơn đặt cũng như bình thường

hôm nay ngon trớn làm luôn
vài bài nhiều đoạn khiêm nhường mà vui
không gian nặng mệnh mông cười
mây trắng dán mỏng nền trời thanh thoi

trán chiều rơm rớm mồ hôi
ngõ rớt xuống giấy - bốc hơi bao giờ
cũng là một hình ảnh thơ
cũng là giọt nhớ vu vơ gợi người

oi em nữ sinh của tôi
em chưa già, hẳn nhiên tôi chưa già
huống chi tôi, nhà thơ mà
làm sao già được khi ta yêu đời

thơ em đặt, viết xong rồi
đoạn thừa này, nhật ký chơi mỗi ngày
mười năm nữa đọc đoạn này
chắc chắn tôi nhớ lại ngày hôm nay
yêu em liên tục mấy ngày

08-6-2011

Về Trên Xa Lộ 40 Ouest

đã lâu ít dịp ngược xuôi
nay được xuôi ngược tới lui mỗi ngày
tình hình đường xá đông tây
ta ở hướng bắc có hay được gì

sáng ra dòm đỡ ti-vi
lưu thông xa lộ hôm ni thế nào
barrier close ra sao
đoạn nào chạy chậm, đi vào... “tiểu tu”

khúc nào đào xới “đại tu”
chặng nào dựng những chuồng cu, chớp hồng
mấy chiều xe chạy thông dong
mấy lối bò giữa đám đông sốt lòng

ta chỉ hai hướng bênh bồng
Est và Ouest của dòng bốn mươi
cả tuần Ouest chưa xuôi
chạy làm thơ được cũng vui thôi mà

phone khi lái, phạt rất da
làm thơ đổ có con ma nào ngờ
police ngó cũng tỉnh bơ
dù làm thơ dễ dặt dờ hơn phone

chiếc Rav4 chạy bon bon
dòng thơ chồng chất núi non trong đầu
câu trước khuất dưới câu sau
mười câu còn lại sáu câu là nhiều

trí nhớ quả đã về chiều
dù sao cũng đỡ dập diu về không
xe vào lại phố vòng vòng
lượn chơi mấy ngả xem hông ngắm đồi

ngày nào cũng vậy đủ vui
luơng tài xế được lãnh chui khoản này
những ông thơ sỏi thật hay
rảnh tay một chút là bày ra chơi

tôi bắt chước khá lâu rồi
nhuễn thì tạm được nhưng hơi hồ đồ
hôm nay không có bất ngờ
nghĩa là không có em nào liếc ngang

20-5-2011

Uống Trà

khi vui, thỉnh thoảng uống trà
rót một tách lớn hớp ba bốn lần
trong vòng vài phút là xong
trà nóng tỏa khói thơm ngon đậm đà

đêm nằm tha hồ thở ra
ngắm cái trần nhà đếm một, hai, ba...
đếm từ nhỏ cho đến già
chẳng khi nào ngủ vậy mà đếm luôn

mất ngủ, bộc lộ yêu thương
cái chăn cái chiếu cái giường thơm lây
em từ một nhánh mình dây
thỉnh thoảng đậu được đọt cây ngon lành

trà tôi hay uống: trà xanh,
trà sen, trà nụ, trà thanh nhiệt và
linh tinh ai tặng làm quà
uống chơi vài bữa xếp qua kệ ngồi

tôi không có thú thành thơ
tao nhả đúng mực để ngồi nhâm nhi
thường thức trà, đọc cổ thi
là chuyện đại sự, chưa khi nào làm

hôm nay khoan khoái mơ màng
chờ trà Cổ Thử, sẵn sàng uống chơi
chỉ cần nghĩ đến hương môi
là y như thể trong người khỏe ra

hái trà kiêu mới Trung Hoa
xem ra tinh tế vị tha tuyệt vời
trình nữ điều kiện hàng đầu
chín mươi phân ngọn tháp đôi nuốt nà

răng môi lưỡi miệng ngậm qua
đọt trà ngấm đủ tinh hoa nồng nàn
hưởng nhân cái thú cao sang
chắc tôi khai tử ông hoàng bình dân

lâu nay quen thói thanh bần
bây giờ vô tẩm tầy trần trước tiên
gọi mời ông phiếm tới liền
gọi thêm ít đĩa vốn ghiền đùa dai

đến đây mở ảnh ra coi
uống nước lọc thấy hắc hoi hương trà
bạn hiền chớ đại bỏ qua
cái tâm thấy thú đã là thân tiên

03-5-2011

Bâng Khuâng

lâu nay hít thở bên lề
cuộc đời tạm bợ chờ về cõi xa
chán, buồn nên chẳng thiết tha
chuyện đời diễn biến xảy ra bên mình

đương nhiên nhìn vẫn cứ nhìn
đọc nghe đều đặn tình hình chung chung
trơ trơ bản mặt lạnh lùng
y như thiên hạ không cùng buồn vui

hiếu, không hiếu cũng cười cười
ngày qua tháng lại cái lười lớn khôn
vô tư cho nhẹ tâm hồn
hạnh phúc hơn cả khi còn trẻ thơ ?

hôm nay, lạ thật, bất ngờ
vài tin thời sự làm nao nao buồn
có còn không cõi quê hương
sống không ở, chết bát hương có về

nương vào đình miếu bờ đê
giấy rách chẳng lẽ cái lề biến luôn
không chùng mắt cả tình thương
của người cùng một cội nguồn cũng nên

Bỏ Rượu

Ngày xưa uống rượu làm thơ
bây chừ bỏ rượu nhưng thơ vẫn làm
trái tim một cõi hỗn mang
nên thơ vẫn cứ tằm xằm như xưa

ngày xưa rượu như nước mưa
uống ngọt cổ họng đong đưa tiếng đời
chừ rượu có hăng, có ngôi
uống nâng cao cái chỗ ngồi phù du

say rượu, xưa mắt lừ đừ
như ông hiền triết gặt gù cao minh
chừ say, một là làm tỉnh
hai là, tùy tiện một mình ba hoa

đời bảo: rượu vào lời ra
riêng tôi say rượu như là người câm
muốn nằm mà thật khó nằm
muốn đi sợ chẳng được nhảm phòng em

nhớ toàn những chuyện đáng quên
quên chuyện đáng nhớ có em ở nhà
ừ thì tại rượu thôi mà
bỏ rượu giữ lại thơ là người... ngu

ngu thì ngu, mặc xác tôi
ai khôn cứ uống còn tôi để dành
hơi ông bảy bó ngon lành
đêm em nguyệt rạng mây xanh lòng trời
nhờ không nát rượu đầy thôi
câu thơ nếu nhạt có hơi em bù
chỉ thiên hí hoáy vẫn cừ
hơn mê rượu bỏ hương từ thiên thai

Làm Mưa

trời nắng đỏ lửa giữa trưa
cỏ hoa thiêm thiếp chờ mưa thử dài
hơi buồn thoang thoảng bên tai
đang thiu thiu ngủ vườn vai trở mình

quơ tay giường nệm rộng rinh
nụ hương quen thuộc nụ tình đông đưa
bỗng nhiên thêm một trận mưa
thèm gáo nước giếng ngày xưa quê nhà

lật đặt ngời dậy đi ra
mang giấy đội mũ tà tà tưới cây
hướng vôi sen vôi chân mây
cho ngàn giọt nước bay bay từng dòng

vốn mang bồn mạng con rồng
làm mưa là chuyện thuộc lòng từ xưa
Đông Hải Long Vương còn thua
ngón nghề nghịch nước, quả thừa nội công

đường thẳng đứng, đường cầu vòng
nhìn theo gặp Tôn Ngộ Không trên đầu

đàn-tràng ai lập nơi đâu
son môn yết bảng nguyện cầu mưa rơi ?

mưa trời chẳng khác mưa tôi
em nào muốn tắm xin mời tự nhiên
khỏa thân đứng giữa lộ thiên
cho gần trời đất thánh hiền xa xưa

nước mưa tôi ngọt nước dừa
sữa tươi hòa lẫn thượng thừa tinh khôi
tuy chưa chịu làm ông trời
ít ra cũng đã giúp đời chút chi

tôi cùng giọt nước vân vi
giọt vào bẹ lá giọt đi thành dòng
mùi hơi đất bay nồng nồng
không gian một nhúm treo lồng đèn thơ

lạ kỳ không có hẹn giờ
lúc nào em cũng lượn lờ ngang qua
đúng khi tôi vãi mưa sa
lòng đâm ra nhớ bao la đất trời

Chiêm Bao Gặp Họa Sĩ Nghiêu Đề

bốn giờ sáng có người gõ cửa
mang chân vào đi xuống cầu thang
chân tay bước lòng thăm thắc mắc
nhà có chuông sao lại gõ om sòm

với lưỡng lự, bật đèn nơi tủ áo
cửa kính mờ không nhìn rõ được ai
tiếng tay gõ vẫn dập dồn theo bóng
qui est là ? ai ? ai đó ? là ai ?

hỏi thì hỏi nhưng cửa không dám mở
vội bật thêm đèn tỏa sáng hàng hiên
khe cửa kín bống ngờ ngờ xuất hiện
một ngón tay rồi cả cánh tay liền

vội vã chụp bẻ ngược vào phía cửa
cánh tay mềm mềm lạnh lạnh như tơ
cùng một lúc miệng kêu vợ con dậy
gọi ngay cho chín một một... bắt ngờ

như cơn gió, Nghiêu Đề vào trước mặt
cửa mở toang thêm ba bốn người vào
chàng họa sĩ tài hoa ngồi dựa ngửa
mắt môi cười lẳng lẳng ngó, nao nao

cảnh sát tới, tôi ôn tồn trách bạn:
mày đến chơi sao lại giỡn thế này
lỡ đã gọi, chắc mày hơi phiền đây
và quay sang ông police tỏ bày

thằng bạn tôi lâu ngày mới gặp
muốn tạo bất ngờ xin được bỏ qua
lời chưa dứt ngó qua bạn đi mất
luôn cả thầy cảnh sát cũng mù xa

trong sừng sốt chợt nhớ ra bạn cũ
đã lia đời từ sáu, bảy năm qua
tay ôm ngực thả mạnh mình xuống ghế
ghế gì đâu, vẫn giường nệm đây mà

à ra vậy, giấc chiêm bao kỳ lạ
Nghieu Đề ơi, bạn đang ở nơi đâu
có nhớ ta, gắng chờ mười năm nữa
đừng giỡn chơi, ta dễ bị đau đầu

nhớ hồi trước bạn cung ta ghé lăm
đòi vẽ gì bạn cũng vẽ cho ngay
chừ thôi nhé, xin bạn thân, làm phước
đọc mấy câu này thay hương khói dùm nghe

19-10-2010

Tràng Kinh Tiễn Đưa Nhà Văn Nguyễn Mộng Giác

trong thời gian anh bệnh
tôi đưa tiền loanh quanh
những bạn còn khỏe mạnh
không dám đụng đến anh

thơ thân dù giỡn cợt
nhiều khi cũng không hay
chết giả nhưng buồn thật
lỡ như mà chẳng may

ai đau không lo sợ
dù cái chết bình thường
bởi bình thường nên sợ
bệnh càng nặng vì buồn

để anh bớt lo nghĩ
tôi ngại không gọi thăm
chỉ hỏi chừng bè bạn
và mừng anh bình tâm

hôm nay anh chính thức
rời xa hơi thở đời
nhưng anh đi không khuất
bởi còn đó chỗ ngồi

nhắc về đời cầm bút
không cần thiết ở đây
người Việt nào không biết
văn nghiệp anh rộng tay

viết văn cùng làm báo
làm thầy và làm người
một đời anh tận tụy
chăm bón tình cho người

nhớ ngày anh tìm gặp
thăm tôi tại ngân hàng
nói chuyện mười lăm phút
thân tình mấy mươi năm

bây chừ anh ngừng thờ
tôi không thể qua thăm
xin nhắm mắt vài phút
để thấy anh trong lòng

ngủ yên nghe anh Giác
hương sen tỏa bành bồng
hồn anh nằm trên đó
thanh thoát vào mệnh mông

xin dâng anh lời chúc
bằng tràng kinh âm thầm
trong tim tôi nhói đập
anh mỉm cười phải không ?

buồn anh mất non nửa
buồn tôi già nửa kia
anh hết dịp tiễn bạn
tôi chắc cũng sắp về

Bắt Chước Đinh Cường Quét Lá

Đinh Cường có còn quét
lá vàng rụng đầy sân ?
và thả cọ năm bút
vẽ câu thơ hữu tâm ?

sân nhà bạn rộng quá
tình bạn cũng vô cùng
đã mấy ngàn thực nữ
hồn vẫn một em Nhung

bạn thở bằng màu sắc
bạn nói bằng nét, đường
hình tượng là thể giới
tâm thức riêng Đinh Cường

hôm nay trời thả gió
cho lang thang tùy quyền
lá vàng chẳng vô cớ
tìm vào đầy mái hiên

bắt chước bạn, ta quét
không dám mong gặp duyên
để câu thơ vớ vẩn
có hơi hám chân thiền

với đường chôi thứ nhất
ta ngộ mình hơi điên
biết đâu gió sẽ quật
ta ngã bệnh thường niên

lá quét gom một đống
đứng nhìn lòng nao nao
ta đã gần như lá
ai dòn ta vào bao ?

thơ thần hoài cũng mệt
lặng lẽ vác chổi vào
bao lá mép đường nhựa
có dựa nhau chiêm bao ?

Xem Hoa Nắng Của nhiếp ảnh gia Thái Phiên

nắng soi, nét hiện thực
hoa nở, trầu tượng thồi
búp hoa là tổng thể
khối thịt da em ngồi

nắng chẳng dòn một điểm
tinh khiết thanh xuân nào
từng cánh hoa hiển hiện
từ tháp sữa mạch đào

nắng dường như hít thở
và đang nói điều gì
trong tĩnh phôi phôi động
chợt thành áng cổ thi

tóc xuôi dòng như thác
nguồn chảy lập lánh hương
vất nghiêng nghiêng khuôn nhạc
thao thức điệu nghệ thường

nắng thức hay mê ngủ
trên chót đỉnh nuôi người
không cần nghe nhịp thở
mới cảm mạch xuân đời

chẳng chút gì gọi dục
ngoài đánh động lòng thơ
em thành dòng cảm hứng
cho dù chỉ vu vơ
07-8-2011

Bài Cảm Ôn Triều Hoa Đại, Tác Giả Sông Tiền Chân Đi

nhìn ảnh bạn trước một dòng sông lớn
mắt đắm chiều xa vắng dõi về nam
không hẳn vậy, biết chừng đâu hướng bắc
đông hay tây ? tôi quả đã đoán càn

đã qua thuở trầm ngâm tìm điểm đứng
định vị trí tôi lẫn nơi ở người
những tọa độ chừng như không sai lệch
không manh tâm vẫn giàu mãi ngậm ngùi

sông nơi bạn đứng, nhìn trông quen quá
tôi nghĩ hoài sao vẫn nhớ chưa ra
sông có nước như tim người có máu
chảy về đâu cũng một nẻo quê nhà

chẳng có thể là sông Hàn Đà Nẵng
dễ chi là dòng sông thơm Hương Giang
thật lắm cảm sông nào mà chả được
nhìn thấy sông lòng nao nức lên đường

bạn sướng thật giang hồ giàu một kiếp
xách hành trang có Sông Tiền Chân Đi
sông thành thơ bởi thơ đầy lòng bạn
đứng trước sông, bạn đã ngẫm nghĩ gì ?

tôi thú thật sợ đọc thơ ghê lắm
thơ bạn cho tôi đọc tựa xem mây
khá giản dị, bởi ngại ngừng tròng ý
khi ba hoa thả con chữ múa may

tài thơ bạn không cần gì ca ngợi
nói loanh quanh rồi cũng chỉ cảm ơn
trời đang mưa chợt trở nên sáng đẹp
tập thơ bạn cho làn gió thoảng qua hồn

30-9-2010

Tươi Non Kỷ Niệm (Hàng Trần Yên Hòa Đặt)

năm thi vào Trần Cao Vân
tôi là thằng bé đầu trần, rất hoang
từ dòng nước ngọt sông Hàn
bám theo ngọn gió thu vàng bay vô

chọn trường không phải bắt ngờ
thân sinh muốn cách ly thơ với từ
tôi gần như phải ở tù
nhà dì dưới gốc da lù lù xanh

vốn là một đứa ngon lành
tôi đội-sổ-ngược trên danh sách vào
tiếc chưa học được mấy giờ
nhớ con, ba má bắt ngờ nung tay

con chim se sẽ lại bay
đôi chân bỏ dép mang giày lại đi
chắc là chưa được ghiền mì
mang tên Lợi Ký phương phi Thu Thuyền
hay là lúc ấy thuyền duyên
còn chưa kịp biết làm duyên là gì

về lại Hàn, nhớ Tam Kỳ
nhớ quán cơm tháng nhâm nhi mấy tuần
nhớ hai tay thọc túi quần
nhìn trời ngó đất rung rung âm thầm
mái trường vôi quét mấy năm ?
từng mảnh thu ủa nắng nằm nghiêng nghiêng

đến đi quả đúng tùy duyên
ít nhiều vẫn kỷ niệm liền thịt xương
nhớ hoài thầy Ngô Văn Chương
gật gù khi đọc mười đường chữ tôi

phải chi học ít tháng trời
chắc tôi vay nợ em ngồi ghé bên
không hề nhớ lộn, hay quên
thằng tôi lúc ấy biết lem nhem rồi

không cần nói dóc mà chơi
nói thật như phét bởi người đa nghi
có bé nào của Tam Kỳ
biết tôi lên tiếng giùm đi, giúp mình !

sáng nay ngồi nhớ linh tinh
vừa viết vừa ngó mưa bình minh rơi
đã đi gần cuối cuộc chơi
nhớ không sót một góc thời tuổi thơ

thơ, từ... bị cấm thuở nào
cũng là hơi hám má đào trẻ con
giọt mưa vừa chạm tâm hồn
bị ? được ? búng sớm, may còn thi ca

cảm ơn bạn Trần Yên Hòa
giúp tôi được dịp ba hoa nữa rồi
trong muôn ngàn thú vui chơi
nhớ về mình cũ tuyệt vời như yêu

vụng tay một mạch bấy nhiêu
hôm nay ngon miệng ăn nhiều lắm đây
và em chắc chắn tối nay
khó lắm tôi cắn ngón tay véo chùng
bên này ngủ chẳng có mừng
thiếu những con muỗi vui chung hơi buồn

Đưa Hồn

Nhạc Sĩ Phạm Duy

lòng trống bồng dung càng thêm rỗng
lặng ngồi nhìn dòng tuyết bay bay
thấy ra chiếc bóng lưng vừa khuất
chẳng phải khi không chợt nhớ đầy

quen biết chỉ là quen biết vậy
đôi lần vui vẻ tay bắt tay
đôi lần gờ nhẩn đôi dòng chữ
người nói người nghe chuyện gió mây

một thuở người nghi tôi theo giặc
một thời tôi bức người đổi thay
người lầm, tôi cũng lầm, mong vậy
ai hiểu rõ ai cuộc sống này

cõi mới người về lành hay dữ
bắt đầu trở lại cuộc trả vay
ước mong vẫn thờ bằng âm nhạc
tình ái thơm lòng xanh cỏ cây

Nhân Độc Một Đoạn Hồi Ký Của Ca Sĩ Khánh Ly

“chuyện kể sau bốn mươi năm”

khơi khơi cồng những thâm trầm vân vi
hết hồn, đọc bài Khánh Ly
phục lẫn, thời bé tí ti đã... lì

thành tích đúng một tay chì
dám chơi qua mặt nam nhi bình thường
ở nội trú, quây giải buồn
không ngại chi việc leo tường đi chơi

đòn roi, đòn củi tạ... bồi
vừa đủ thương nhớ đời đời mẹ yêu
ham vui trở những tuyệt chiêu
tâm hồn phóng khoáng ít nhiều phát huy

mười bốn tuổi, hồng biết gì
chỉ hơi thỉnh thích cái chi lạ kỳ
mê thơ, ca hát, nhâm nhi
đôi chân đất chột bước đi vững vàng

trời cho cái giọng khàn khàn
nghe như u ất nồng nàn nao nao
lòng bà nội đã phả vào
trong hơi thở ấy biết bao nhiêu tình

lười học bù lại thông minh
không hoa hậu cũng đủ xinh hơn người
mắt môi vãi ngọt hương đời
khuôn mặt, cái cổ tuyệt vời đáng hoa

từ áo dài đến bà-ba
đúng là nhan sắc mượt mà Việt Nam
tôi ngợi ca, thật dở òm
nhưng rất trung thực, nhẹ nhàng tự nhiên

mê giọng hát vừa đủ ghiền
khoái luôn cách nói hữu duyên chân tình
ông Sơn, ông Trác tài tình
ông Đoan bản lĩnh thành mình bỏ đi

hôm kia bỗng nổi chứng gì
cùng Song Thao luận mây di danh ca
chọn được giọng hát không già
dù oản năm tháng ngân nga tặng đời

không cần nói, bạn hiểu thôi
o cùng tuổi Ngạn, bạn tôi ấy mà
xin lỗi, nếu thấy ba hoa
vui tay cũng đã như là manh tâm

chị Ly ví chẳng vừa lòng
nhỏ toẹt một cái là xong thôi mà
đã là một đại danh ca
nếu trách thính giả ba hoa, hơi... buồn

Mừng Nhà Văn Song Thao Có Đích Tôn

muốn bắt chước quý cụ
danh nho của một thời
sống vui đời thi phú
thù tặc và rong chơi

làm thơ mừng đám cưới
đặt thơ đưa đám ma
trải lòng cùng bè bạn
chia vui buồn đậm đà

hôm nay được có dịp
chúc bạn hiền Song Thao
được lên chức ông nội
có đích tôn bảnh bao

thằng bé ba ký sáu
ra đời đã “bô” trai
mai sau giống ông nội
có mọi thứ đều dài

dài cặp chân ngang dọc
thăm viếng khắp năm châu
bổ sung cho kiến thức
nuôi cuộc đời sống lâu

dài tay thơm trang sách
chuyện đời chuyện nước non
vũ trụ và vạn vật
đều chung hưởng tâm hồn

dài lưng, hơi tốn vải
nhưng chẳng hề lười đâu
đôi nội lẫn đôi ngoại
thu vén đẹp trước sau

dài... dài... nhiều thứ nữa
kể ra chắc giạt mình
thôi xin hiểu ngầm vậy
dành lời chia chút tình

chúc bé trai mau lớn
giống mẹ lẫn giống cha
giống hai bên nội ngoại
hưởng thương yêu chan hòa

một mai khi cháu lớn
gặp ta, cũng gọi ông
ta mong ngày ấy lắm
biết có đợi được không ?

thứ hai, 09-5-2011

Từ Cánh Chim Bay Thanh Cầm Bị Giam Cầm

*đời trôi theo bốn câu thơ
cầm con chim gió bay chao cánh buồn
từ tình thương đến bi thương
tùy suy diễn đậm hoang đường tà tâm*

mẹ đẻ rớt giữa lộ
“Từ Cơn Đau Âu Cơ”
cha tặng một tên gọi
Thanh Cầm mong ngọt ngào

tuổi thơ sớm mất bố
biú mẹ yếu lớn khôn
chữ nghĩa sắp vào bụng
nuôi đời giàu tâm hồn

yêu thơ thích ca hát
trái lòng viết ca dao
tình sáng từng nét bút
sinh đại họa thật sao ?

vòn vẹn hăm tám chữ
lòng vỗ theo cánh chim
rung động tuổi chớm lớn
làm phần đời chao nghiêng

được sống thời xã hội
giàu độc lập tự do
bài tiết và suy nghĩ
phải đồng dạng chung lò

chữ nghĩa vốn đơn giản
nhưng suy diễn tùy nghi
cái tốt và cái ác
chung chả giường tức thì

những bầm dập thân xác
những đau đớn tâm hồn
của kiếp đời cỏ rác
chợt thơm hương núi sông

nỗi oan chưa được giải
có cần giải hay không ?
không chừng nên cảm tạ
nhờ đó gặp tấm lòng

nếu có điều hối tiếc
là không biết ham chơi
cầm cờ ảnh lãnh tụ
cổ vũ dựa hơi người

những hình phạt vô cớ
chẳng là bão tố đâu
hãy xem như phần thưởng
tôi luyện của cuộc đời

chẳng cần ngẩng cao mặt
hãy thanh thản làm người
và trong mỗi nụ cười
nở nhân cách con người

đọc trường thiên tự truyện
bâng khuâng trong ngậm ngùi
còn bao nhiêu trường hợp
mang họa vì yêu đời ?

Khi Đợi Giờ Bay Chẳng Biết Tặng Ai

ngồi bệt xuống nền đá lót chân
vô tình mắt đại nổi băng khuâng
váy em có lẽ là hơi ngắn
mắc mớ chi tôi chợt hết hồn
nghe nói đã nhiều chuyện gió bay
theo xiêm y trắng nõn đường mây
bây giờ mới thấy mây vờn núi
gió của thịt da thơm ngát ngây

em lại em qua dáng nhón nhơ
trăm em như một thả ơ hờ
chùm hoa huyền hoặc thơm tinh huyết
linh hiển chuyển thành tế bào thơ
chẳng nhớ thương ai chỉ bồn chồn
từng đôi khắng khít siết nhau hôn
tự dưng cảm thấy môi mình nhạt
khi ở phi trường Charles de Gaulle

nghĩ vẫn tưởng vợ đến vài người
quen tên lạ mặt rất xa vời
Thụy Xuân Khanh Bích hay ai đó
từng nhập vô lòng nộ tình tôi
nhớ bạn Hồ Trường An đã lâu
nhắc chừng nếu có dịp đi đâu
ghé qua Pháp quốc chơi một chuyến
thấy tháp Eiffel là thấy nhau
thèm cái say ngon của Nụ Cười
Tre Trúc đã từng cùng chén vui
ngó quanh càng thắm đời lạc ổ
giấu vội vào thơ nổi ngậm ngùi

Quét Nhà

sáng ra thông thả quét nhà
nắm cây chổi-đốt tà tà tay quơ
một đường rác bay nhớn nhỡ
một đám bụi tỏa mịt mờ bàn chân

tự nhiên cảm thấy bản thân
hơi hám thể phách một phần mình đây
rác bụi đồn được bụm tay
vai nghiêng thân lệch thảng ngày đông đưa

càng hốt càng thấy dư thừa
tàn hương phấn vụn bốn mùa tồn sinh
giụi mắt nhìn rõ thơ mình
chính là rác bụi vay tình thế gian

tay quơ lòng dội bàng hoàng
nghe trong lồng ngực tan hoang vốn đời
quơ tay tập một thú chơi
tôi đồn tôi lại góc ngồi đúng nơi

Đừng Như Là

đừng như là luân hoán
ru rú ở xó nhà
nghĩ bậy và viết bạ
chuyên làm phiền người ta

đừng như là luân hoán
im ỉm giữa mọi người
nhìn ai cũng cười mỉm
ai nhìn cũng mỉm cười

đừng như là luân hoán
thích làm chi làm liên
thường bày đặt trò nhảm
nửa chừng bỏ tự nhiên

đừng như là luân hoán
ngày ngày ở cõi người
đêm đêm về âm phủ
thức ngủ cùng cái tôi

Tơ Tình

sợi râu sợi tóc sợi lông
là tơ đồng dạng nhưng không đồng hình
sợi râu chững chạc thông minh
sợi lông cốt cách đa tình dễ thương
sợi tóc cao ngạo phi thường
đứng trên tất cả bạn đường của y

vẽ từng loại sợi, khó chi
thật tình râu tóc vẽ gì chả xong
ngặt nỗi gia đình họ lông
nhiều nơi rò đến khó mong an lành
vẽ mà chỉ tả loanh quanh
khó trốn thiên hạ nói hành tội oan

sợi lông từ cội ngàn vàng
ví như thuốc bắc một thang khỏi buồn
sợi lông trên cánh tay hường
thong dong đích thực một nguồn cội thơ
tình yêu tình nhớ tình chờ
nhiều phần loãn xoăn bất ngờ từ đây

tôi không cao thủ mát tay
làm thơ vốn đã mượn vay em nhiều
tạ ơn tám hướng người yêu
nuôi tôi thi tứ dăm liều nói ra
không cần chi phải ba hoa
yêu em đúng lệnh trời già đã giao

lông râu tóc, những sợi nào
trên thân thánh thể ngọt ngào như nhau
đừng tưởng em không có râu
vô hình, có đấy, nằm sâu da tình
đừng ngại lông em không xinh
tóc thì khỏi nói, suối tình khôì mềm

bởi vớ vẫn thích nuôi tên
tôi viết bấy bạ, đừng nên thuộc lòng

Nhàn Lạc

sáng chở cháu đi học
chiều chở bạn đi chơi
tối vợ chở đi ngủ
hưởng lạc thú cuối đời

cứ tà tà như vậy
lên tám mươi mấy hồi
làm cái lễ thượng thọ
trên không gian ảo chơi

đâu khó gì không được
khi còn rất yêu đời
tiền tuyến liệt còn bảnh
đường mở chưa tới thời

chỉ vướng chút lượng máu
cao thấp hơi ba trời
bởi máu Trư Bát Giới
từng được tiếp trong người

ngày ngày ngó trời đất
đêm đêm nhìn cái tôi
thanh thần không lật đật
làm lạnh mạnh nguồn hơi

Tình Và Thơ

nhiều lúc trắng đêm không gom thơ được
lắm khi mới ngáp thì tứ tròn câu
chất liệu yêu thương trong tim trong phổi
chạm được hồng nhan tình bén nhiệm màu

xin chớ vội vàng trở thành thi sĩ
cứ từ từ yêu theo lệnh trái tim
thất tình hay không chẳng hề quan trọng
thơ tự nhiên xanh chẳng mất công tìm

khi thả tình vào giữa lòng ngôn ngữ
thơ sẽ đầu thai từng nụ xinh xinh
khi hòa thơ vào người yêu hiện hữu
là đã bắt đầu sáng tạo mầm sinh

thơ viết lai rai có dài có ngắn
yêu em tùy lúc có ngắn có dài
tình mát như mưa tình nồng như nắng
người nhận kẻ cho đâu dễ nhạt phai

Cảm Nhận Từ Nữ Lưu

Luân Hoán: tên thật Lê Ngọc Châu, 10-01-1941 tại Hội An định cư tại Đà Nẵng từ 1952. Hiện ở Montréal Canada từ 1985 bút hiệu khác đã đứng trên sách đã ấn hành: Lê Bảo Hoàng, Hà Khánh Quân. Đã in 20 tập thơ, 1 trường ca, 4 tác phẩm văn xuôi, Thơ Thơm Từ Những Góc Tình gồm một số bài chưa in thành tập, từ 2010 đến tháng 6-2013

Nguyễn Thị Tuyết Đào

Luân Hoán Đã Yêu Như Thế Nào?

Tôi quen anh Luân Hoán qua sự giới thiệu của một người bạn Nữ Lớn: cô Lai Hồng, cô có nhã ý giới thiệu một số Văn - Nghệ sĩ hải ngoại cho trang web của tôi, Từ đó, ngoài việc đăng bài và giới thiệu bằng hữu của hai trang web, thư đi tin lại anh em chúng tôi dần dần hiểu rõ cuộc sống của nhau, thân thiết hơn tình cảm văn nghệ bình thường một chút. Nay biết tin anh sắp in tập thơ, tôi may mắn được anh cho coi trước và xin viết vài hàng về Anh: một nhà thơ rất hào hoa trong lãnh vực tình yêu, một lãnh vực mà bất cứ người Nữ nào cũng quan tâm và thích thú.

Để xem nhé, Luân Hoán biết yêu từ lúc nào? người đầu tiên có phải là cô bé lai Pháp mang tên Đồ không?

*khi gặp nhau em độ chừng lên 8
tôi chớm 10 rất đối ngô nghê
em quá đẹp bởi vì em lai Pháp
tôi lên rừng rồi trở xuống nhà quê
[Hàm Tiếu]*

Cậu bé đã biết hương tình từ một tình cờ rất con nít:

*tôi mới đó, nắm chân em lưỡng lự
tay vụng về tình nghịch úp lung tung
em u ớ nói gì như đang mơ
tôi khi không nghe nhịp máu lạ lùng*

*từ phút đó nằm thức hoài đến sáng
tưởng tượng ra nhiều chuyện chẳng đầu đuôi
da em ấm tôi hít hà ngọt thở*

nghe nhiều nơi rất khác lạ trên người
[Hàm Tiêu]

Vào nửa thế kỷ trước trong gia đình Nho giáo của song thân Luân Hoán thì chuyện này đáng đánh đòn nếu nói ra nhưng đối với Freud [1] thì đây là thể hiện tâm sinh lý bình thường của một cậu bé lên mười.

Và sau những đụng chạm mơ màng đó thì nhà thơ đã lãng đãng đắm ba mối tình mộng rồi cắt băng khánh thành tình yêu để có nụ hôn đầu đời vào năm mười sáu tuổi - tuổi trăng tròn - theo tự sự của dòng thơ Anh thì có lẽ lúc này tác giả học đệ tam chẳng?

*thuở mới yêu, em độ chừng mười bảy
sắc hương thơm đậm thấm nở nụ hoa
ta lạt lịt chỉ thua em một tuổi
sao khừ khờ nhút nhát - nghĩ không ra*
[Nụ Trắng Đầu Đời]

*môi với lưỡi chưa một lần dám chạm
nước bọt nhau mặn nhạt ngọt ra sao
vào xi nê chỉ dính chùm mái tóc
và mười ngón tay siết thật khít khao*
[Nụ Trắng Đầu Đời]

Đây mới chính là tình thật sự của tuổi mới lớn:

*yêu chẳng biết làm gì hơn ngoài nhớ
nhớ lạ kỳ, nhớ tưởng phát cuồng điên
mới chia tay, vừa đến nhà đã viết
trao gói cho nhau liên tiếp nỗi niềm*

*chữ chẳng nói thay lòng hay đều vụng
để bất ngờ chia biệt chẳng nguyên do
vết thương tình của nhau không hiện rõ
vì hình như hai đứa giỏi giả đồ*

*giờ em đã là chim lông quý phái
ngậm nụ trắng đầu hay nhả từ lâu ?
ta nhờ nuốt đã như là thi sĩ
nụ tình xưa thành nụ thơ nhạt màu*
[Nụ Trắng Đầu Đồi]

Trước đó thì nhà thơ đã có những mối tình ngọt ngào, thơ mộng - dù rằng, mỗi năm một giai nhân ngự trong hồn thơ-lãng mạn và chung thủy gồm ta ơi!

*tình ta ở giữa thời đang đệ lục
kết thúc ra sao chuyện dễ hiểu rồi
em chừ vẫn âm thầm nơi quốc nội
ta lâu lâu sờ lại chút ngậm ngùi*
[Tình Năm Đệ Lục]

*ta khờ dại, ta già, ta ốm yếu
một phần trọng tội thuộc về em
mới đệ lục làm cho chàng đệ tứ
bỏ làm thơ-trong-sáng thành linh*

*lẽ ra bắt đền em mới được
nhưng mà thôi, đền những cái chi ?
ta chừ vẫn chờ em nhắn, gọi
chẳng lẽ em không nhớ chút gì ?*
[Người Tình Năm Đệ Ngũ]

*hết hôn cúi mặt qua loa
rời theo em đập xa xa đến trường
cả ngày hôm đó dễ thương
mặt bàng, viên phấn ngát hương hoa hồng*

*câu thơ khó giấu trong lòng
mặt bàn chẳng chịt nét rồng phượng bay
em ngồi lóp dưới đầu hay*

mỹ danh em sống mỗi ngày bên ta
[Tình Thời Đệ Tứ]

Cơ ngơi của những giai nhân chính là trường Hồng Đức nổi tiếng một thời, trường Nữ kín cổng cao tường, trường Pascal văn minh, trường Trưng Vương của Sài Gòn hoa lệ và có cả xứ Huế kiều sa:

*ơi cô bé, nàng nữ sinh Hồng Đức
ta yêu em, đã không phải mơ rồi
mà yêu thật một người bằng xương thịt
thơm như hương thơ ướp ngát bên trời*
[Gởi Người Em Hồng Đức]

*bỗng trường phân biệt gái trai
chia em qua cỏi chân dài bên kia
em về Trường Nữ cách chia
tôi toan tính dựng tấm bia thất tình*

*may nhờ thương nhớ mệnh mông
câu thơ như chiếc cầu vòng tình si
trông vời từng bước em đi
thơ giàu lên mãi đến khi tang bồng*
[Em Của Thơ Đã Về Đầu]

*thơ thần loanh quanh gần cổng trường
hồi hộp chờ một dáng Trưng Vương
thuộc lòng mắt ngọc từ hôm ngộ
mây liễu tình cờ thoáng vãi hương*
[Đôi Mắt Trưng Vương]

*em là tiểu thư nhà quan
tại Tòa Thị Chính, giàu sang, ngon lành
theo học Lycée Pascal
cánh cửa đời mở bức tranh màu hồng*

chiều chiều lượm gió bờ sông

*ngậm kem Diệp Hải Dung nồng cánh môi
đằm xòe, váy ngắn thả trôi
hương con gái hát ầm trời xanh mây
[Cô Bạn Vợ Tôi]*

*gió lòn từ trước ra sau
tóc bay quăn quít trong màu nắng trong
bay từ Gia Hội, Kim Long
tỏa sang Mang Cá ngấm vòng Cổ Ngư
ơi cô Tôn Nữ tiểu thư
dãi quai nón lụa hình như quá mềm
chắc vì hai cánh môi em
thỉnh thoảng chạm phải cho nên se mình
[Thơ Trong Nón Lá]*

Không đóng khung trong cửa lớp sân trường. chàng thi sĩ lại lan man khắp nẻo đường đất nước để gieo bùa yêu và đối tượng của anh theo xúc động của trái tim chứ không gò bó trong kinh điển, và một đêm trăng chàng đã gặp:

*em từ bụi chuối bước ra
ánh trăng làm nũng chao qua ống quần
niềm vui giấu dưới bàn chân
vờ theo sợi gió lâng lâng ngậm ngùi
[Trăng đêm nở hoa]*

Theo em đến chợ vẫn chưa vừa nhớ thương:

*đoạn đường thẳng ngắn khúc khung
năm phút đã tới sát lưng Chợ Cồn
nắng mai còn đọng khoảnh tròn
người chen kẻ lấn e mòn... mất thôi*

*cô nàng vào chợ tức thời
tôi dựng xe nhảy lên ngồi ngó quanh
dại gì mà ngấm trời xanh*

khi hoa đua sắc như tranh quanh mình
[Châu Rìa Chợ Cồn]

hay ở một làng quê nào đó bắt chợt gặp trên đường thiên lý:

nơi em đang bước chân qua
ngó giống một góc làng ta quá chừng
hàng cây rậm lá sau lưng
hùa theo chim hót lừng kờng giữa trưa

con đường đất tị nghiệp chưa
cỏ gà cỏ cú lưa thưa từng vùng
dễ thương thay hai lai quần
vải hương xuân sắc theo từng bước chân
[Ước Mơ Thành Linh]

rủ ai trở lại ngày thơ
ra thềm gió mát đánh cờ-gánh chơi.
mở bia, cắm nắp ken, ngồi
nhớ mặt nền đất bóng ngời nắng mưa

rủ ai trở lại ngày xưa
đêm vàng trăng bám đu đưa góc hè
bàn tay “bị mắt bắt dê”
run run như thể chưa hề quen hơi
[Bất Chợt Nhớ]

Và thần thờ trước chiếc yếm nghìn năm xưa cũ:

yếm xinh rủ người cùng xinh
hay người rủ yếm cùng linh hiển đời
nghiêng nghiêng mảnh vải thánh thời
cổ, eo dây buộc lả lơi hững hờ
che trong mở những tình cờ
thoáng hiện bằng bọt ước mơ bẽnh bông
[Yếm Đào]

Không gian tình yêu ở muôn nơi, ở biển, ở chợ, ở hồ bơi,
miếu, đình và giường chiếu :

*biển xanh nằm dưới nắng trời
ta ngồi trên cát ngắm người mê bơi
thân chao như tấm lụa trôi
sóng cuốn sóng đỡ sóng phơi mượt mà*

*mây cao chốc chốc muốn sa
nắng soi từng góc thân hoa thiên thần
câu thơ biết phận cù lần
rút lui vào trái tim trần nằm mơ*
[Thả Thơ Trên Biển]

*hồ đẹp em xinh, chuyện bình thường
say thơ một chút cũng dễ thương
ta, người hạ giới hơi vờ vẩn
lắm cảm sinh thêm ít sori buồn*
[Bên Hồ Bơi]

*cho ta mượn cánh lưng trần
viết đoạn lục bát bằng khuâng trong lòng
câu đầu tả cảnh bông lông
câu sau mở ý lông bông ngập ngừng*
[Thơ Trên Lưng Trần]

*ta một thuở vô cùng phạm thượng
dám hôn em giữa miếu giữa đình
dưới bệ thờ thần hoàng thổ địa
nắm tay em lòng dạ bất minh*

.....
*ta một thuở vô cùng lỗ mãng
dám hôn em góc chợ hiên chùa
em bẽn lẽn cúi đầu đồng lõa
da má thơm môi được me chua*
[Nói Phét]

*chân ta gác thắm nhuần hương cỏ tóc
giấc mơ hồng tươi roi rói xuân xanh
nguồn thơ chảy nhẹ nhàng theo cảm hứng
em theo thơ chín tới những ngọn nhành
[Đôi Bạn Chung Giường]*

Nhà thơ cũng không quên những người ngọc trong giới văn nghệ:

*em là hoa nên ghiền vẽ hoa
song hoa hợp bích quả như là
tinh khôi một khối thơm trời đất
nghệ thuật nhân sinh chợt sáng lòe*

*em có bao nhiêu ngọn bút lông ?
bàn tay khuê các ngón thơ cầm
tượng trưng một ngọn nơi trần thế
còn những ngọn kia bận trở bông
[Họa Sĩ Và Họa Phẩm]*

*văn thơ người, cõi thần tiên
nuôi xanh từng tế bào linh thiêng tình
tôi từ hạt bụi nhân sinh
vấp dòng sông- chữ- người thành linh thơm
quả nhiên trời đất có lòng
giữa tâm hạt gió đôi dòng:
- dễ thương !
[Ngợi Ca Bút Hoa]*

Về nhan sắc thì khỏi nói, người yêu của thi nhân luôn được tán phong hoa khôi, hoa hậu:

*mỗi em ta dựng mỗi ngôi
từ hoa hậu đến hoa khôi chân tình
biết bằng lòng với chính mình
hạnh phúc bùng nổ nụ tình sáng trắng*

[Dẻo Miệng]

Làm người yêu của nhà thơ, các cô không sợ xấu bởi những nét mà búa rìu dư luận chê bai với Luân Hoán anh ca ngợi tất tẩn tật:

*ơi em tóc ngắn mi dài
cánh tay cán vát đôi vai lẫn tròn
ơi em môi chưa bén son
lé kim răng hở xinh non tuyệt trần
ơi em giọng bỗng âm trầm
bắt trung nam hút véo von thơm lời*
[Ngợi Ca Mỹ Nhân]

Luân Hoán yêu bao nhiêu người, tạm gọi là vô số hay hơn thế nữa, nào là các Họ: Huỳnh, Hồ, Lê, Hoàng, Phan, Ngô, Thân, Đoàn, Đinh, Nguyễn, Trần:

*có một thời tôi mê cô bé
mang họ Đoàn sớm biết mê thơ
lòng em đã cho tôi cuốn vở
chép say mê bao chuyện dật dờ*

*có một thời tôi mê cô bé
mang họ Đinh lệt lệt khờ khờ
rất ít nói nhưng khi mở miệng
thơm mùi hoa ngát cả hương thơ*

*có một thời tôi mê các bé
đều mang chung họ Nguyễn quân vương
và mỗi em đều cùng bỏ lại
trong lòng tôi chút ít buồn thương*
[Một Thời Mê Gái]

vì sao mà yêu nhiều thế nhĩ:

đời tôi vốn vô cùng hạn hẹp

*chỉ linh tinh vụn vặt mê tình
thương vết thương còn chưa kín miệng
đã có em cho lòng hồi sinh*
[Một Thời Mê Gái]

Đôi khi anh lại biện hộ cho trò bắt cá hai tay của mình:

*nhớ lại ngày xưa, ta quá khờ
đầu đời, dại gái thật ngáy ngô
mê cùng một lúc: một đôi bạn
hầu hạ một lần cả hai cô*
[Chưa Phải Là Chuyện Tình Tay Ba]

Chuyện thật tức cười khi anh lấu cá này luôn than van mình dại khờ:

*đó bạn tôi nghiêng về cỗi nào
dù hơi nghiêng thật, chẳng ra sao
tôi khờ, tôi vụng, tôi ngu ngốc
và cả hai cùng hóa kiếp thơ*

*kết thúc, trắng tim vẫn có lời
tôi giàu ích kỷ quá đi thôi
không thương ai cả, tôi yêu hết
đành trốn bắt ngờ, cam rút lui*
[Chuyện Tình Tay Ba]

Và trong đám xuân xanh ngày xưa ấy khi có một người vừa từ già cỗi đời thì Luân Hoán là người nhỏ giọt lệ đầu tiên:

*không thể tiễn người một nén hương
xin thành tâm thấp những u buồn
mỗi lần thiên hạ vui nhân mạng
ta nhận thêm về một vết thương*

*vẫn thở, vẫn mơ, vẫn lừ đừ
nỗi buồn vĩnh biệt chẳng riêng tư*

*ta cho ta phép cuồng điên gọi
sao mỹ danh ngân một âm « ư » !*

[Nỗi Buồn Vĩnh Biệt]

Luôn miệng thanh minh:

*ta không phải Nhạc Bất Quần[2]
cũng không là Đoàn Chính Thuần[3] đâu em
lăn lộn đời hơi lấm lem*

vẫn sạch như ngọc từ trên xuống mà

[Nhắc Lại]

Nhưng coi lại, thì hình như thi sĩ nhà ta còn trắng hoa hơn
nhân vật trên một bậc:

*em chánh ngôi đã có phần
nới tay, tìm chút nợ nần thử coi
của đời sẽ trả cho đời*

riêng em góp đủ vốn lời như xưa

[Thề]

Người được thi sĩ dành nhiều phần ưu ái là hiền thê Trần Thị
Lý, nàng vừa là người tình, vừa là bạn vừa là hồng nhan tri kỷ
nên theo gót chân, công việc của nàng thơ đều nở hoa:

*tên em tên một loại hoa
thơm từ chạng vạng đậm đà suốt đêm
cánh mỏng mảnh, hương mỏng mảnh
dịu dàng tắm ướp hồn lên đời thường*

*Dạ Lý Hương, Dạ Lai Hương:
cũng là bông Lý bình thường đơn sơ
đứng góc sân, ẩn ven rào*

xác là thực vật, hồn thơ chập chùng

[Quý Danh]

*năm tháng bình thường không chậm nhanh
lúc nào em cũng rất xuân xanh*

*tuy rằng sương tuyết trên nhành tóc
chẳng âm lòng thơm những hiền lành*

*em vẫn là thơ của những thơ
ngày xưa ta viết đến bây giờ
cho dù bay bướm đôi ba bận
tình vẫn về em hóa kiếp thơ*
[Cho Lý Ngày 61]

*... ăn vào, đêm chẳng chiêm bao
mà gặp được trọn giấc mơ yêu đời
thấy yêu nhau thật tuyệt vời
nghe trong máu hát những lời ngợi ca*

*em yêu và giàn Khổ Qua
rộn ràng hít thở trong ta nồng nàn
cô người dung khác họ hàng
đã thành ta trở muôn ngàn đóa thơ*
[Em Và Giàn Khổ Qua]

Luân Hoán đúng là ông Hoàng của tình yêu, trong tam cung lục viện của anh người nào cũng được hiền linh, cho dù là bóng dáng chưa quen, chỉ mới thấy trong Lễ Hội, nghe đồn nàng ở Nại Hiên, anh đã đạp xe qua không biết mấy con hẻm để rồi khi biết tên nàng, người thực đã có đôi, anh vẫn không ngừng thương nhớ vẫn có dòng thơ ngọt ngào tặng bạn chưa yêu rồi một thời theo Nhỏ xóm Chùa, rồi thời mê Hoàng Tiểu thư, rồi Tiểu Thơ Đại Lộc v.v.v. ngay cả những người lên xe hoa êm ái trao chàng một vết thương thì chàng vẫn nâng niu người bằng những dòng thơ ngọt ngào. Các người Nữ đã đến trong đời anh đều rất yên tâm vì ai cũng đẹp, cho dù sương gió cuộc đời bao nhiêu năm thì luôn được nhà thơ tôn vinh như thời đôi mươi, nếu Anh sống được bách niên thì những người thơ ấy vẫn luôn luôn xuân thì, từ cô bé bé họ Trần lí lắc năm xưa nay đã là hiền thê bắt anh hầu hạ suốt đời [không biết ai hầu ai đây?] rồi đến các nhân vật được giữ thơ, tặng thơ, gặp gỡ tình cờ...

Ngày nay, mỗi lần đọc tin thời sự thấy tuổi trẻ Việt Nam yêu nhau “ăn miếng, trả miếng” xử sự tình yêu theo kiểu xã hội đen tôi rất ngậm ngùi phải chi các em được hưởng một chút vị tha và độ lượng của anh Luân Hoán trong tình yêu thì chắc sẽ không có những hành động nông nổi vừa hại cuộc đời của người và tàn phá tương lai mình. Và nếu Kim Dung đã đọc thơ Luân Hoán thì chắc ông cũng không dám xây dựng hình tượng Lý Mạc Sầu[4]. Nếu Lý Mạc Sầu mà gặp Luân Hoán thì sao nhỉ? chàng sẽ dạy đàn cho nàng, dạy nàng làm thơ dĩ nhiên là có trao đổi theo mỗi loại thơ, nếu nàng dở thói chanh chua kiêu kỳ thì chàng sẽ hăm nàng bằng một mớ tràng giang lục bát, rồi chàng sẽ viết thư tình mỗi ngày rồi tặng thơ cho nàng say sưa trong tình yêu của Luân Hoán nàng sẽ quên phức Lục Triển Nguyên còn thì giờ đâu mà tính chuyện trả thù gieo rắc đau thương cho những người vô tội khác.

Quả vậy, trong lâu đài tình ái của Anh Luân Hoán, mọi người đều được chấp cánh để thăng hoa, nhờ đó mẫu người tình càng thêm hoàn mỹ. Xin mượn mấy câu của Kim Dung đưa nhà thơ lên mây để hội ngộ với các nàng thơ diễm lệ:

“ Vô lâm chí tôn

Thi sĩ Luân Hoán

Đệ nhất cao thủ về môn” Yêu”

Nguyễn Thị Tuyết Đào

Sài Gòn, tháng 6-2013

[1] Nhà phân tâm học người Áo

[2] Nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung

[3] Nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung

[4] Nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung

Trần Thị Nguyệt Mai

Giới thiệu “Thơ thơm từ gốc rễ tình” của Luân Hoán

Khi đọc thơ đôi lúc tôi có thắc mắc. Khi thì không biết tên tác giả bài thơ, khi thì không biết câu thơ như vậy có đúng với ý tác giả không vì lỗi typo... Và, dù chưa hề quen biết với anh Luân Hoán, nhưng khi email hỏi, anh đều giúp câu trả lời. Lần này cũng vậy. Tôi đã thắc mắc một chữ trong câu thơ của thi sĩ Thương Nguyệt hồi xa xưa, thời ông chưa là họa sĩ Trịnh Cung, chẳng biết hỏi ai, nên lại email hỏi anh. Và đó là khởi nguồn của bài viết hôm nay.

Anh cho biết anh sẽ in một tập thơ mới, nếu tôi có hứng thú thì góp vài trang cảm nhận cho vui. Thật là một vinh hạnh quá lớn lao, làm sao tôi có thể từ chối được? Bởi anh là một nhà thơ đã thành danh từ rất lâu. Bắt đầu làm thơ từ năm 11 tuổi, tính đến nay anh đã sống với thi ca 61 năm. Có thơ đăng báo từ rất sớm (khoảng 14-15 tuổi) trên Tuổi Xanh, Gió Mới và các báo văn học Tiểu Thuyết Thứ Bảy, Ngàn Khơi, Kỷ Nguyên Mới, Mai, Bách Khoa, Văn Học... Là một trong những anh em miền Trung chủ trương tạp chí Trước Mặt - một tạp chí văn hóa xã hội - năm 1968 và cũng là người có thơ, sách xuất bản rất nhiều...

“Thơ thơm từ gốc rễ tình” là tập thơ mới nhất của anh, gồm có 5 tiểu tập:

1. tình vay sông núi quê nhà
2. mừng em linh hiển ăn nằm với thơ
3. nụ hồng cho bạn trăm năm
4. thường ngày hít thở linh tình
5. cảm nhận từ nữ lưu

Phần 5 đặc biệt dành cho tiếng nói của nữ lưu, vì có nhiều nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình nam giới đã viết về thơ của anh, như Đỗ Quý Toàn, Thái Tú Hạp, Du Tử Lê, Song Thao, Hồ Trường An, Nguyễn Mạnh Trinh, v.v... với những nhận xét chính xác mà tôi rất đồng tình. Như của nhà văn Hồ Trường An: “Ngôn ngữ thơ anh cực kỳ đơn giản mà tinh khôi tân kỳ. Tài xử dụng ngôn ngữ của anh lạ lẫm: anh làm thơ khơi khơi như nói chuyện, đôi lúc như hí lộng. Chúng ta không bắt gặp sự gọt dũa, trau chuốt trong thơ anh. Y vậy, mà ngôn ngữ anh đẹp lạ lùng, nó chứa cả nguồn sinh lực vô biên, hồn nhiên tuyệt vời. Qua ngôn ngữ thơ đó, chúng ta bắt gặp một sự nhạy cảm rất thơ, một tâm hồn phóng khoáng kỳ diệu.”

Hay nhà thơ Thái Tú Hạp:

“Bút pháp của Luân Hoán vững vàng, nhuần nhuyễn. Thông dong, xuôi suốt ở thể 7, 8 chữ. Mềm mại, nhẹ nhàng ở thể lục bát. Cô đọng, tự nhiên ở 5 chữ. Thơ của anh dồi dào hình ảnh, màu sắc với giọng giản dị đôn hậu, hay đưa tục ngữ vào thơ, đánh thức được xúc cảm của người đọc. Kêu gọi sự tham dự của người thưởng thức đến từng dòng, từng chữ... Tóm lại Luân Hoán là nhà thơ của cảm xúc. Và anh đã thành công trên đường đi của anh”.

Phải nói ngay rằng Luân Hoán làm thơ rất dễ dàng, bất cứ chỗ nào, thời khắc nào, không cần phải ngồi vào bàn viết, có bút mực hẵn hoi. Anh có thể làm thơ ngay trên giường ngủ, khi chờ vợ đi chợ, hoặc khi đang lái xe trên xa lộ... Vậy đó, nhưng hình ảnh, lời thơ rất đẹp tuy anh không cố ý gọt dũa hay trau chuốt. Chẳng hạn như:

*không có áo vàng không hoa cúc
hình như đã có chút gì thu
cành xanh đã úa vài ba lá
như là đang nhuốm bệnh tương tư*

*ngày bước chậm chân theo sợi nắng
mây còn ngái ngủ ẩm sương mai*

*không chim không bướm không nguồn tóc
gió khẽ rừng mình lệch cánh vai
(Hơi Thu)*

Những câu thơ thật đẹp và cũng quá đôi ngậm ngùi khi anh viết về quê hương, tôi cứ thích đọc hoài:
*vẫn gặp bình minh trên ngọn tóc
mỗi lần tay chải ngọn băng khuâng
gió từ bờ ruộng qua bụi chuối
mang tiếng chìa vôi, thoảng hương bản*

Hay:
*gió lặng Sơn Trà tâm vẫn bão
không mưa mà lệ ngấm đêm sương
(Sông Hàn)*

Và:
*chết rồi, hồn phách, trái tim,
con chim cũng muốn đi tìm cố hương*

*gắng cho ta chỗ kê giường
trên mây trái bóng lên phường áp xưa
(mất chỗ kê giường)*

Tôi đọc mà rung rung nước mắt. Không cần những chữ nghĩa “đao to búa lớn”, những lời thơ của anh nhẹ nhàng, thủ thỉ nhưng lại làm con tim xao động khi nhớ lại những ngày ấu thơ:

*đêm đêm tức tưới xốn xang lạ lùng
hàng tre gốc mít cạnh sung
đụn rom bụi chuối... nhớ nhung xót lòng*

...

*cái đĩa, con lạch, dòng sông
từ trong trí nhớ nổi dòng chảy ra*

...

nâng tay đề, xốn nặng thêm

*vết tình đất nước chợt rên thành lời
(thả lỏng nỗi buồn)*

Bất cứ nơi nào cũng làm anh gọi nhớ đến một quê hương đã nghìn trùng xa cách:

*ở Cayo Coco
nhớ Thanh Bình Đà Nẵng
thấy trên sóng nhấp nhô
một thằng bé vọc sóng
(Ngồi Một Nơi Nhớ Một Nơi)*

Hay khi nghe tiếng chim cu cũng vậy:

*lần theo những tiếng cu gù
tôi đi tìm lại cái tôi thuở nào
vấp chân vào chùm ca dao
người xưa bỏ rớt bên rào tre thưa*

*lượm lên, ướp thử có vừa
cái lòng đang trống gió lửa bốn bên
bảy mươi năm tưởng đã quên
ai dè vẫn nhớ hương đêm trắng vàng
(Tìm Lại)*

Hình ảnh đẹp quá phải không? Hương đêm trắng vàng. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ đưa ta về một vùng trời ấu thơ mà nhớ quắt quay cái thuở còn để chỏm, đã từng tắm hương đêm dưới ánh trăng vàng, ngây thơ cứ ngỡ trăng đang dạo chơi cùng mình...

Nhưng nhắc đến Luân Hoán là phải nhắc đến dòng thơ tình của anh. Tôi chưa được hân hạnh gặp anh ở ngoài đời, nhưng theo những dòng “tự họa” của anh, thì anh là một người:
tầm tầm một thước sáu

...

trọng lượng đủ đi lính

...

vừa hoang vừa lãng mạn

tính tình hơi nhút nhát
(Tâm Dung tự họa)

Nhưng với nàng thơ thì anh bạo gan lắm, anh “tán” ra trò, hỏi người đẹp nào lại không “đổ”:

*riêng ta xin được thật thà
mê và yêu vốn bao la dạt dào
thôn quê thành thị rừng cao
biển sông đều chở em vào thênh thang*
(ngợi ca mỹ nhân)

Nào là xin được làm “Chúa Chôm”:

*nợ em cái háy nhẹ nhàng
cái nguyệt tình tứ mở màn mộng xuân
nợ em cái véo đồ lừng
ừng hồng da thịt thấm nhuần mạch tim
em không đòi, ta trở thành
chúa Chôm từ thuở xuân xanh đến giờ*
(Hẹn Nợ)

Rồi còn hăm he:

*ta mà چرا đồ được em
ngày đêm thường trực hành mêm em ra
...
ta xưa tìm rộng mấy tòa
chừ thu hẹp đủ mái nhà nhót em*
(Hăm)

Chỉ cần người đẹp đi ngang qua:

*dáng xuân như vệt nắng
hồn vương hương đôi tà
thơ ngậy chọt bên lên
rừng mình chạm mắt ta*

là tâm hồn nhà thơ đã thấy xôn xao:

*gắng ngồi trong bủn rủn
á khẩu trước nguồn hương*

*bước em kéo dài mãi
sợi thơ tình nhỏ thương*
(Dáng Xuân)

Anh đã biết yêu rất sớm, từ những năm học đệ lục, đệ ngũ (lớp 7, lớp 8 bây giờ), dù chỉ là một buổi hẹn đi xem phim hay chạm vào tay nhau mà đã thấy rung động:

*lần đầu tiên rủ em xem chiếu bóng
cứ như là chuyện trọng đại thế gian
đã tập trung tinh thần non nửa tháng
đến lúc ra đi tim vẫn rộn ràng*
(Tinh Năm Đệ Lục)

*lòng chưa mở nhưng tình đã lộ
tay chạm tay rung động mất hồn
mắt gặp mắt lập lòe bối rối
cả thân hình như đã bị chôn*
(Người Tình Năm Đệ Ngũ)

Tình yêu thuở ấy thật trong sáng, chỉ là những nhớ nhung vơ vẩn, chưa có những đắm say nhục dục:

*yêu chẳng biết làm gì hơn ngoài nhớ
nhớ lạ kỳ, nhớ tưởng phát cuồng điên
mới chia tay, vừa đến nhà đã viết
trao gởi cho nhau liên tiếp nỗi niềm*
(Nụ Trắng Đầu Đồi)

Tuy bông đùa ba hoa với nàng thơ thật nhiều nhưng anh là người rất yêu thương vợ. Tôi đã đọc những câu thơ anh làm cho chị Lý thật cảm động:

*em muôn kiếp vẫn cành đào
nụ hồng nhánh quýt ngọt ngào mỏng manh
giọt mồ hôi mật long lanh
bón cho ta nở đầy cành hoa thơ
có nhau từ những kiếp nào
nghìn triệu kiếp nữa vẫn vào đời nhau*
(Hứa Chắc)

Hay là:

*năm mươi năm vẫn như còn
cái hồi môi ngậm môi nằm làm thơ
(Tiễn Em Đến Sở)*

Chị thật hạnh phúc được anh trao trọn trái tim yêu thương:

*món quà dành tặng cho em
vẫn là chất liệu trái tim hình thành
lượm thương yêu từng để dành
nhồi qua nắn lại hồng xanh đỏ vàng
(Quà Valentine)*

Để rồi khi chị đi xa thăm con gái hai tuần, ở nhà một mình,
anh nhớ chị da diết:

*đêm nằm giường nệm rộng rinh
thăm thía nhớ nửa của mình thiết tha
gọi phôn nghe giọng dò la
dặn chừng như thế mát-xa dịu dàng*

*vợ chồng mà vẫn mơ màng
tuyệt hơn cả thuở mới chàng ràng nhau
thời gian ai bảo qua mau
sáng bỏ đến tối quá lâu thờ dài
(Khi Em Vắng Nhà)*

Những bài thơ viết về Mẹ của anh cũng thật tuyệt vời:

*Mẹ tôi chưa chết được
vì tôi sống mỗi ngày
bằng tâm lành của Mẹ
vời thương nhớ vời đầy
(Mẹ)*

Nhớ ngày còn nhỏ, bị mẹ đánh đòn, rồi mẹ lại thương, ban
đêm sờ đầu con, để con mãi nhớ:

*bàn tay mẹ ngấm đến già
nỗi thương nhớ viết thật không ra hồn*

*câu thơ nào đủ hương thơm
đủ cho mẹ biết lòng con bây giờ
(Lăn Roi)*

Hay khi vợ luộc khoai lại gọi nhớ ngày còn nhỏ mẹ dặn đừng
đào những củ khoai mọc mà phải trồng trả lại chỗ cũ:
*đêm chùng xuống những giọt mưa
không ứa mà rớt lệ thừa hay sao
bàn tay mở nắm chiêm bao
nhớ khoai nhớ mẹ nao nao nỗi buồn
(củ khoai mọc)*

Còn nhiều bài thơ hay lắm mà tôi không thể trích ra hết ở đây
được. Xin mời các bạn tìm đọc “Thơ thơm từ gốc rễ tình” của
nhà thơ Luân Hoán, để cùng nhau tìm về khung trời hoa bướm
ngày cũ, để thấy lại hình ảnh của chính mình cùng với cha mẹ,
bạn bè, anh chị em, người yêu và người tình của một thuở xa
xưa. Để khi gấp sách lại, bạn sẽ còn thổn thức cùng với nỗi
niềm của tác giả:

*ta đã nhiều năm xa tổ quốc
nhưng nào tổ quốc có xa ta
sờ tay lên ngực nghe còn ấm
hơi thở cỏ cây ở quê nhà
(góc nhà)*

Trần Thị Nguyệt Mai
29-6-2013

Đồng Thị Chúc

Tình Quê Trong Thơ Luân Hoán qua Thơ Thơm Từ Góc Rể Tình

Trải trước mặt tập thơ: **Thơ thơm từ góc rể tình** của Luân Hoán, Đồng Thị Chúc thật choáng ngợp. Một tập thơ khá nặng tay. Luân Hoán như muốn thâm hết tình cảm của mình vào tập thơ để gửi lại một khi bất chợt mình có mệnh hệ nào... Luân Hoán viết như để trả nghĩa với những người thân, bạn bè và những miền đất đã cho mình cuộc sống – những miền đất quê hương và những miền xa xứ. Trước hết là với người mẹ, cũng như bao người con khác, Luân Hoán đã dành một góc thiêng dâng lên mẹ. Sự thương yêu tôn kính người mẹ được Luân Hoán bộc bạch một cách thật giản dị:

Mẹ tôi chỉ khuất bóng

Trong ngày tôi là đời.

Luân Hoán đã ghi lại được những giây phút của tình yêu ban đầu thật ngỡ ngàng mà đáng yêu. Tình cảm với những người bạn gái đã cho mình những phút giây khó quên. Nhưng đặc biệt hơn cả, Luân Hoán đã dành tình cảm sâu lắng nhất, chân thành nhất với người vợ hiền thủy chung đi hết với mình cả chặng đường dài nhiều biến cải, để bù lại Luân Hoán đã đền đáp khá đầy đủ đức tính đó của vợ.

Trong bài viết ngắn này, tác giả Đồng Thị Chúc chỉ muốn chia sẻ với Luân Hoán về Tình Quê. Luân Hoán xa xứ khi tuổi đời đã trưởng thành, chính vì thế mà nỗi nhớ quê lúc nào cũng đau đáu bên mình:

Sờ tay lên ngực nghe còn ấm

Hơi thở cỏ cây ở quê nhà.

Ngay cả tác giả tập thơ cũng phải thốt lên:

Đã đi gần hết cuộc chơi

Nhớ không sót một góc thời tuổi thơ.

Phải rồi, tuổi thơ ở mọi nơi nào đó đều đã in đậm vào ta bởi đây là những bước đầu đời cho mỗi kiếp người. Đứa trẻ nào khi sống ở một vùng quê mà chả được đùa mưa nhưng với Luân Hoán đã ghi lại được những phút giây này:

*Thấy rõ từng hạt nước mưa
Thời giông chiều tắm không ưa mặc quần
Hoa bong bóng nở lung tung
Chạm tay hoa lẫn vào cùng thịt da.*

Một sự tưởng tượng rất trẻ con:

*Cọng rác máng xối trôi ra
Ngờ như con cá thìa già vẩy đuôi
Vót nhìn chọt phá lên cười
Con mưa vừa tạnh cả người run run.*

Luân Hoán đã nhớ từng chi tiết nhỏ của ngôi nhà xưa của mình:

*Trong ngôi nhà ngói nền cao
Cau, găng, tre, mít...xôn xao giữ tình.*

Và nữa:

*Gió từ bờ ruộng qua bụi chuối
Mang tiếng chìa vôi thoảng hương bầu.*

Cũng có lúc trầm ngâm xa xăm:

*Chiều nằm võng góc hành lang
Nhìn sân gạch rộng tìm bàn chân xưa.*

Những kỷ niệm cứ ủa về, người xa xứ như bao người xa xứ, bất chợt gặp nón lá là rung rung. Thèm ngòi quán cà phê bên hè phố trong không khí hỗn độn đời thường:

*Thèm về uống cốc cà phê
Bộn bề phố cũ lắng nghe chữ thề.*

Rồi ngay cả những lúc ngồi ngắm biển trên đất bạn lại nhớ đến biển nước mình như trong bài **Ngôi một nơi nhớ một nơi**.

Nhớ quê thì như thế nhưng lại thấy tội tình, xa xót người con xa quê này khi mà Người Thơ muốn về nương náu lúc tuổi già. Những kí ức về quê chẳng còn được như khi mình đã sống đã tưởng tượng ra trước đây. Trở về thăm nơi cũ, cảnh đã khác xưa, lòng không khỏi nao nao:

*Nền xưa đã lẫn giữa mầu phù hoa
Đã tan hơi thở ông bà*

Đã bình địa cả những nhà bà con.

Cũng như bao người xa xứ khác. Người Thơ khi về cội cũng muốn trở về nằm trên đất mẹ như “ Lá rụng về cội ” vậy mà trước thực tế Người Thơ này không thể không nén tiếng thở dài bởi:

Dù về không bị đuổi đi

Quách nằm đầu rộng một ly khó tìm

Và thật tội nghiệp ! Như trước thực tại này, Người Thơ này đã tìm ra cho mình một giải pháp thật đơn giản khi phải từ giã cội đời trong bài **Di chúc** dặn vợ, nghe HẢI đấy mà thật rung rung:

Đừng rao đăng cáo phó

Trên bất cứ báo nào

Cả trên trang Vương Chiếu

Sớm gỡ xuống không sao.

Và kết lại:

Tro cốt – Nếu em muốn

Gửi tạm vào cửa chùa

Hoặc cứ rải xuống đất

Bất cứ nơi đâu thừa.

Thật xót xa nếu như phải thực hiện đúng như ý của người đã khuất. Tác giả bài cảm nghĩ này lại không cho là như vậy bởi với tình cảm bao la của người con xa xứ như Luân Hoán, quê hương và những người thân sẽ trân trọng đón nhận tình cảm ấy và chắc chắn sẽ đáp ứng được nguyện vọng hết sức đơn giản “ Lá rụng về cội ” này.

Tóm lược lại cho bài viết ngắn: Đồng Thị Chúc không thể là người “ Vui mắt liếc vài câu”, đã đọc toàn tập và đã tìm ra những ý những tứ những tình cảm đáng quý của tác giả Luân Hoán thể hiện trong tập thơ.

Nhìn toàn tập, cũng có bài câu chữ còn dàn trải, dễ dãi nhưng đó cũng bởi lý do Luân Hoán muốn trải lòng mình thật nhiều, chính vì vậy toàn tập thơ đã nói lên được những tình cảm mà tác giả Luân Hoán muốn giải bày.

Hà Nội 14g 10 – 22-8-2013

Đồng Thị Chúc

Nguyễn Thị Thanh Dương

Độc Thơ Luân Hoán

Lâu rồi, đâu đó Thanh thỉnh thoảng có đọc thơ anh Luân Hoán đã thích, từ khi Thanh biết anh Phan Ni Tấn thì biết thêm về anh Luân Hoán và đọc thơ anh nhiều hơn. Càng thấy yêu thích. Khi Thanh tiếp xúc với vài bạn bè văn thơ, hoặc Thanh nghe bạn nhắc hoặc Thanh nhắc ra họ đều biết thơ Luân Hoán. Thì ra Thanh là người đọc thơ Luân Hoán khá muộn màng.

Nếu thơ anh Phan Ni Tấn, người miền Nam có chất đơn giản tự nhiên, thì thơ anh Luân Hoán, người của mảnh đất Quảng Nam cũng tự nhiên và đơn giản lắm. Những điều này hợp với "khẩu vị" thơ của Thanh.

Trong tập Thơ Thơm Từ Góc Rễ Tình, ở tiểu tập 1: *Tình vay sông núi quê nhà*. Thanh thích những bài Chợt nhớ một chặng ầu thơ, Tìm lại, Thơ về anh...Ngồi một nơi nhớ một nơi nữa...nhiều lắm...

Tiểu tập 2 mới biết anh LH ngày xưa dẻo miệng lắm, anh yêu quá chừng cô, từ năm đệ lục, đệ ngũ, đệ tứ...rồi yêu một lúc 2 nàng, rồi yêu cả một đống nàng... may quá Thanh cũng tìm ra anh yêu các nàng họ Nguyễn. Trong bài thơ anh đạp xe đi tìm nhà cô gái qua nhiều con hẻm hay và dễ thương, (hành động dễ thương chứ không phải... khen anh dễ thương đâu nhé..)

Tiểu tập 3, đọc "Nụ hồng cho bạn trăm năm" thật cảm kích tình yêu của anh chị. Chắc chị Lý càng yêu anh nhiều thêm sau cuốn thơ này. Rất nhiều bài Thanh thích trong phần này như Quý Danh, Đôi bạn chung giường, Chuyện trò khi xe chạy, Có dịp em mặc áo dài, Hứa chắc, Kiếp sau đón em về lại, Cúc vàng, Thơ của vợ hiền.v.v..

Tiểu tập 4 với các bài: Lầy mẹ thương, giống như Thanh hồi nhỏ cũng hay hôn lầy đời mẹ thương và "lầm lằm", Bài

ngôi nhà, Du lịch tại gia, Sinh nhật tôi 72 cùng với người chị sinh đôi của anh. Thanh cũng thích Kinh doanh và Làm thơ theo đơn đặt hàng... (Thanh cũng chuyên viên làm thơ theo đơn đặt hàng)

Anh làm thơ đề tài nào thì hay đề tài đó, nhưng Thanh thích nhất đề tài về tình yêu, thời anh còn trẻ với bao nhiêu cô được anh yêu, anh mê. Dù rằng:

*"Mê không có nghĩa là yêu,
Yêu không có nghĩa hai chiều đủ đôi"*

Thì với tâm hồn lãng mạn của nhà thơ thế nào chẳng có những lần yêu đơn phương. Nhưng với tình yêu thực tế trước mắt, với người bạn đời của anh thì tình yêu đã được cộng thêm rồi.

*"Chúng ta có tài sản chung,
Tình yêu chồng vợ trộn cùng tình nhân"*

Sao mà Thanh thích 2 câu thơ này thế...!

Thơ anh viết ra rất nhiều, trong bất cứ lúc nào, khi anh đang đi xe cùng vợ, khi anh đi thay nhớt xe cũng thành thơ...

Anh Luân Hoán ơi, có lẽ anh làm thơ dễ dàng và tự nhiên như dòng suối chảy rạt rào. Xin cảm ơn anh vì đã được đọc thơ anh. Mong dòng suối mãi chảy...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Lãm Thúy

Độc thơ Luân Hoán

bằng trái tim nhạy

cảm của một người phụ nữ

Khi nhà văn Phạm Văn Nhân nhờ Lãm Thúy viết cảm nghĩ khi đọc thơ Luân Hoán, thực lòng mà nói, anh đã ban tặng cho Lãm Thúy một hạnh phúc, một niềm hân hạnh và đồng thời cũng giúp cho Lãm Thúy một cơ hội làm việc.

Ở điều thứ nhất: Được đọc thêm thơ, nói lên cảm xúc của mình về một tác giả mà mình từng nghe danh, từng ngưỡng mộ, đó là hạnh phúc. Được tin tưởng, giao phó. Đó là hân hạnh. Còn điều thứ hai: Cảm ơn anh Phạm Văn Nhân đã thúc đẩy một Lãm Thúy bận rộn để làm một việc hữu ích và có ý nghĩa, “một công tác văn chương”.

Thật không dễ khi nói về thơ Luân Hoán: Một tác giả đã lừng danh từ trước 1975, những điều hay, điều đẹp, điều tuyệt vời về ông, thiên hạ đã nói hết cả rồi, mà lại toàn là những bậc “tiền bối” mới chết chứ. Thôi thì, có lẽ chỉ còn một lối thoát duy nhất đó là: Đọc thơ Luân Hoán bằng trái tim nhạy cảm của một người phụ nữ. Hay có thể thêm chút chẳng? Một phụ nữ yêu thơ và cũng biết làm thơ.

Trước hết, mượn ý của nhà thơ Du Tử Lê, Lãm Thúy xin được ca ngợi sức sáng tác dồi dào của nhà thơ Luân Hoán. Theo thiên ý, điều ấy có được là do tác giả biết nuôi dưỡng những cảm xúc của mình, hay nói khác đi, trái tim thi nhân không bao giờ nguội lạnh những đắm say, những nồng nàn. Tình yêu trong tim ông chảy tràn bao ngõ ngách, ban phát cho bao nhiêu giai nhân trong đời, có khi thực, có khi mộng, có khi chỉ là những hình ảnh yêu kiều trong sách vở, trong truyền thuyết, trong giai thoại.

*“ Tình cờ mở đường táo bạo
Em cho ta những bất ngờ
Cũng may ta nhát như thỏ
Kịp làm một gã ngây ngô
Viết vội vài câu thật vụng
Như là dấu chấm tròn vo
Kỷ niệm vốn đầy một bụng
Đôi khi còn phải giả đồ”*
(Một thoáng thơ Lê Quyên Châu)

Thơ tình Luân Hoán vậy đó, êm ái, chân thành. Có khi chỉ là một “ gã ngây ngô”, “ nhát như thỏ” để rồi khi trở thành người lính đã “ từng hư thân xấu nét” nhưng tình yêu chân thành của những cô gái ngây thơ đã giữ tác giả bên này bờ thánh thiện:

*Chỉ vuốt tóc, chỉ ngồi nghe em thở
Hương trinh nguyên con gái quả nhiệm màu
Ta vốn dĩ từng hư thân xấu nét
Nhưng giữ lòng thánh thiện được nhờ đâu”*

Bốn mươi hai năm, chưa một lần nhắc đến, vậy mà hình ảnh người con gái “ Tuổi bẻ sừng trâu - mộng” “ Tuổi núp cau nâng vãi- mộc thành hoa” vẫn hiện diện trong tim tác giả “Em vẫn còn hít thở rất gần ta”, để niềm hồi tưởng bỗng rực rỡ, chan hoà:

*“ Mắt sáng quá và môi hồng thơm quá
Làm sao nhai, sao nở cắn cho đành
Chẳng lật áo đề thơ, chẳng tần mần ra chữ
Tình như dòng nước đọng giữa mây xanh”*
(Nước mắt Đức Hải)

Và niềm xót xa, ray rứt bỗng bất ngờ đọng lại trong khổ cuối của bài thơ, dường như có pha lẫn chút hối tiếc:

*“ Ngày tháng cũ không có hoa để tặng
Hoa hôm nay cũng nở vụng, bất ngờ
Trong mớ chữ ta vừa xào nấu lại*

Có nước mắt em ta cảm nhận mơ hồ”

Ngân ấy cũng chùng lòng người đọc thơ, đủ nghe nước mắt người con gái Đức Hải như muối biển thấm mặn trong hồn cho mỗi tình mong manh, ngần ngừ, khi người tình chiến binh ra đi không tiếng giã từ.

Nếu “Nước mắt Đức Hải” là mối tình pha lê trong suốt, thì “Chút tình Sông Vê” có phần “Nhuộm mùi tục lụy” bởi mỹ nhân đang có “bạn tình trắng gió” mà còn “Hai tay bắt cá” cùng thi nhân “Vun cuộc tình cho xanh gốc thi ca” để kỷ niệm cất giấu ăm ờ trong “Bãi dừa bãi cát trắng gì đâu”, hay “những tiếng súng nổ cầm chừng khi ta trốn giữ cầu”

Tình yêu trong thơ Luân Hoán thật chân thành, ông yêu nhiều người và với mỗi người đều lưu dấu những kỷ niệm ngọt ngào, nên thơ, vì thế, dù:

*“Đã xa lắm, đã xa rồi Sông Vê
Em hồng nhan giờ đã biệt thanh xuân
Nhưng chắc chắn tình yêu xưa còn đó
Cũng như ta tìm vẫn đó thắm màu”*

Với lòng tin vào người tình từ lòng tin chính mình, tác giả kết thúc bài thơ như một câu đùa cợt mà hết sức êm đềm:

*“Một chút gì còn đẹp giữa chúng ta”
“Một chút gì coi bộ rất bao la”*

Lâm Thúy đặc biệt thích câu cuối, chỉ một câu ấy thôi cũng đủ ấm lòng một đời xa cách.

Trong bài thơ “Đôi mắt xứ Ngọc Điền” tình yêu lén lút, lẩn trốn mà vẫn nồng nàn, thấm đượm:

*“Và những ngày sau chuyện gì không nhớ
Ngoài nỗi lằng lằng ta đã của nhau
Phổ gọi không về, bạn kêu không ghé
Ta khờ dại như thuở mới lần đầu”* (Đôi mắt xứ Ngọc Điền)

Tâm trạng người đàn ông “ Trông trâu thì phải khai mương”
thật đa đoan, hỗn tạp, mâu thuẫn:

*“ Khi ở bên em lòng thương bà xã
Vuốt tóc vợ hiền, lòng lạc về em
Nhiều bận ra đường chợt quay hướng khác
Đi quần đi quanh lạng quạng một mình”*
(Đôi mắt xứ Ngọc Điền)

Định mệnh run rủi, trái mìn oan khiên đã giúp tác giả mở lối
cho sự bế tắc ấy:

*“ Em chợt vội vàng làm cô dâu mới
Vợ đã yên lòng nuôi gã thương binh”*

Mỗi tình nào cũng để lại trong lòng thi nhân những dấu ấn khó
phai mờ:

*“ Mấy chục năm qua, tình thành cổ tích
Nhắc lại nao nao nhức nhối như là
Tội nghiệp chồng thơ ta không giữ nổi
Để vấy tình cho chữ thêm thiết tha”* (Đôi mắt xứ Ngọc Điền)

Để giải thích cho hạnh ngộ trái ngang ấy, tác giả chỉ viết:

*“ Ta phỉnh ai đâu, phỉnh ta đấy chứ
Cho đến bây giờ ta vẫn phỉnh ta
Nhớ nước sông Trà quay bờ xa nước
Lòng đậu hay trôi ngã tư Ba la ?”*

Và thế là đủ, tình yêu vô tội, nào ai có lỗi khi rơi vào tiếng sét
ái tình! Có lẽ bởi quan niệm phóng khoáng:

*“Ôi yêu là thế nào
Tại sao phải từng cặp
Trái tim rộng biết bao*

Sao qui định hạn hẹp”

(Thơ dành riêng)

Nên Luân Hoán đã trải rộng tình yêu, nổi đắm say trên rất nhiều đối tượng. Có khi, đó chỉ là mối tình con trẻ, như trong bài “Trốn mưa” gan lắm thì cũng chỉ dám “Tay trong tay cũng đã đến bất ngờ”. Có khi, là nổi ngậm ngùi khi “Chợt thấy nụ tình xưa” để cho: “ Nghìn trùng xa chợt hoá gần. Như hơi thở chạm tay chân ngày nào”

Và rồi:

“ Cái gì như chút sắt se

Ngày xa xưa ấy thoáng đề nội tâm

Mảnh dăm yên ngủ bao năm

Chợt ngo nghe thở, hương trầm xốt xa

Hóa ra là vậy, hóa ra

Nụ tình khác với nụ hoa rất nhiều”

Một so sánh nghe như ngây ngô mà thực ra vô cùng thâm thúy. Cái ngạc nhiên ở hai lần lặp lại “Hóa ra” để đưa tới một kết luận nghe như ngớ ngẩn: “ Nụ tình khác với nụ hoa rất nhiều” phải chăng, nhà thơ muốn nói hoa nở rồi tàn, nụ tình còn thắm mãi trong tim, dù năm tháng phôi pha. Nói như nhạc sĩ, thi sĩ, văn sĩ Nguyễn Đình Toàn trong một nhạc phẩm nào đó, mỗi lần nghe lại, Lâm Thúy vẫn rung lòng xúc động.

“ Tình là chi mà nhiều khi chôn được ở lòng ta ?”

“ Tình là chi mà nhiều khi chôn lại nở thành hoa”

Có bao nhiêu nụ hoa tình vẫn thắm mãi trong trái tim nồng nàn ấy, trái tim yêu hoài không mỏi mệt của nhà thơ Luân Hoán ? Khi tưởng nhớ những “ Nụ tình” (chữ của tác giả), nhà thơ Luân Hoán rất hào phóng trong ngôn từ ca tụng. Mỗi người đẹp của ông đều được vẽ lên với bao nét yêu kiều:

Người đẹp sông Vệ thì

“ Lộng lẫy giáng tiên”

“ Với đôi mắt Diêu Thuyền thời Tam Quốc

Với cánh môi thơm ngát Vương Chiêu Quân

Với bàn tay Tây Thi mềm tơ lụa

Với Quý Phi hơi thở ngấm ngàn trùng
Em gom đủ tứ mỹ nhân cổ sử
Để làm nên một nhan sắc chân quê
Trắng lặn, chìm sa, cá chìm, nhạn lặn...”

Còn trong “Đôi mắt xứ Ngọc Điền”, hình ảnh người thiếu nữ

“ Ai uốn cong vòng từng cọng chỉ đen
Những nguồn nước nào chứa đầy đôi mắt”

Thảo nào chẳng:

“ Hai ánh mắt nhìn như nguồn điện chạm
Trời chẳng mưa đông, sấm chớp đường dài”

Vậy mà những nhan sắc ấy còn phải nhường cho một mỹ nhân mà tên nàng được ghép cùng tác giả thành Lê Quyên Châu

“ Phải xin công bằng xác nhận
Em là một đại mỹ nhân
Trong đám nộ tình ta có
Đứng đầu nhan sắc tuyệt trần”
(Một thoáng thơ Lê Quyên Châu)

Và còn bao nhiêu khuê các nữa, bao nhiêu hồng nhan đã lướt qua đời nhà thơ rồi tồn tại mãi với nhan sắc chẳng hao mòn như “ Tiểu thư Đại Lộc”

“ Ta vẫn chưa già, sắp bảy mươi
Và em vẫn vậy, tuổi hai mươi
Cho dù chỉ kém ta con giáp
Vẫn nhớ y nguyên giọng nói cười.”

Hay “ Nhành hoa súng Ái Nghĩa”

“ Sẽ rất nhảm nếu vẽ em bằng chữ
Hay bằng thơ, bằng nhạc, bằng hoa

*Xin nói gọn: em là tuyệt sắc
Đệ nhất giai nhân trong cõi người ta”*

Trong bao la nhan sắc, có
“ Chân dung một người”
“ Người ngày xưa, vẫn bây giờ
Da nâu mắt ướt môi chờ băng quơ”

Mà cũng có khi:

*“Đẹp thì không đẹp bao nhiêu
Chỉ lấp ló những điểm kiều bất nhon”*

(Say)

Đó là hình ảnh:

*“ Hoá ra là tại vì em
Váy cao sải bước chênh vênh phố chiều”*
Nói sao bây giờ? Thơ hay quá, tình nồng quá, người thơ say
đắm quá! Nên mới:

*“Lim dim hít một hơi tròn
Nghe khắp da thịt bốn chôn nôn nao*

Nhảy cảm như thế, khi nghe Thu về, tác giả đã vội vàng:

*“ Gói vội một chút băng khuâng
Ra xe xuống phố ngắm dung nhan người
Lạnh chưa hồi những em tôi
Váy còn hở cả cánh đùi trắng thơm
Giày còn bày ngón chân thon
Màu sơn móng tợ môi son đậm đà.”*

Ngó thế, chẳng trách sao tác giả bày tỏ:

*“ Yêu em điều hẵn nhiên rồi
Trái tim mới rọi như hồi mười lăm”*

Khiếp thật ! Trái tim thi sĩ không già, vậy mới sáng tác hằng say ngàn ấy. Nhưng điều đáng nể nhất là ông làm những bài thơ tặng vợ tuyệt vời !

*“Đôi không đẹp và thường hay khắc khẫu
Chuyện tâm phào, gân cổ cãi văng răng”*

Vậy mà vẫn:

“Anh yêu em vì những thứ trời cho!”

(Thêm một bài tặng vợ)

Một bài thơ khác, trước đó, đã viết:

*“ Hú hồn, thuở ấy ... hôm nay
Chắc ta đã phải đưa tay vào còng
Cảm ơn chiều tặng cơn đông
Giọt mưa tiếp tục trở bông đến giờ”
(Tình cho một nửa của nhau)*

Vậy cho nên, nếu có thể nói như thi sĩ họ Lê đã nói:

“Ông là người tình thủy chung của thi ca” trong bối cảnh bẽ tắc, lụi tàn của rất nhiều nhà văn, nhà thơ sau biến cố 1975, hơn nữa ông còn là người chồng chung thủy và biết ơn như tiến sĩ Đàm Trung Pháp đã khẳng định. Riêng Lãm Thúy lại cho rằng ông là người tình thủy chung của bao nhiêu nhân tình, bởi trong trái tim rộng lượng của ông, những kỷ niệm êm đẹp không bao giờ phai mờ, những nhan sắc thanh xuân không bao giờ tàn tạ. Trong một bài viết về nhà thơ Luân Hoán, nhà thơ Hoàng Lộc (ông anh phía trước) có kể rằng hai anh em đã từng chung giường, chung mộng nhưng không hề nói với nhau về chuyện tình riêng. Theo thiện ý, những mảnh tình riêng người ta chỉ kể ra khi nó là những bí mật không có dịp phơi bày. Còn đối với nhà thơ Luân Hoán ông đã kể hết từng chi tiết những cuộc tình trong thơ rồi còn gì. Này nhé, mỗi tình trẻ con với cô học sinh đệ tứ khi tình cờ được đón nhận lòng trắc ẩn bao dung đã hé cửa cho vào trú mưa, rồi đến người thiếu nữ có tên được ghép cùng tác giả thành Lê Quyên Châu, cùng đi

xe dò rời xích lô để được ôm em thật chặt khi cùng đi thăm chị Hội An. Đầu đó, loáng thoáng hình ảnh cô bé Đức Hải tuổi mười bảy xuân nồng, đánh rớt trái tim bên trời biển mặn, mỗi tình chỉ ba tuần ngắn ngủi mà hương mật đắm tràn dù thánh thiện bao dung. Đến “Chút tình Sông Vẽ” chấp nhận cho người đẹp “bắt cá hai tay”, hay mắc vòng hành quân nhờ hiền nhà của “Đôi mắt xứ Ngọc Điền” Đây là “Tiểu thư Đại Lộc”, cùng nhau về quê thăm mái nhà lớn như đình nơi em lớn lên, thăm cây đa, cây mít dây dọc, nhà ngang quê hương thi nhân ; kia là “Nhành hoa sủng Ái Nghĩa” chỉ tình cò qua ngõ một lần là đã lọt vào mê hồn trận của nhà thơ “Yêu gái đẹp”. Nói về nội lực thi ca thâm hậu của nhà thơ Luân Hoán, về trái tim say đắm hừng hực lửa yêu đương, đã có Đức Phổ (Xin lỗi, Lâm Thúy không biết phải để từ nào trước tên ông), ca ngợi thơ ông đã có biết bao người. Điều đó không hẳn chỉ cho ta thấy tài năng của nhà thơ này, mà còn nói lên một điều quan trọng hơn bội phần: Đó là lòng yêu mến, quý chuộng của bao nhiêu văn nhân, bằng hữu dành cho ông. Có quá lời không khi Lâm Thúy, suy ra rằng ông là một thi sĩ khiêm cung, dễ mến và duyên dáng như thơ ông.

Luân Hoán không chỉ làm thơ, ông thờ ra thơ, làm đẹp cuộc đời bằng ngôn ngữ, làm đẹp ngôn ngữ bằng thi ca, làm đẹp thi ca bằng tình yêu say đắm. Trong thơ ông, nhan sắc nở hoa. Trong thơ ông hương tình tỏa ngát. Lấy vài ba trang giấy để viết về một thi tài như thế, có quá hẹp hòi không?

Cuối cùng, để khép lại những cảm nghĩ lan man, Lâm Thúy xin bày tỏ lòng biết ơn đến nhà thơ Luân Hoán, đã để lại cho đời những bài thơ hay, duyên dáng, chân tình. Đã để lại cho đời những chân dung tuyệt mỹ. Cầu mong ông, cho dù vài mươi năm nữa, nếu phải trả lời câu hỏi của nhà thơ Hoàng Lộc, cũng sẽ sáng khoái đáp rằng:

-Nhờ trời, vẫn ngon lành.

Có thể, mới còn hứng thú để tỏ ra thơ tình.

Lâm Thúy

(từ Thư Quán Bản Thảo, chưa in trong Thanh Thi)

*

Nguyễn Thị Hải Hà

Đi Tìm Bóng Dáng Nhà Thơ Luân Hoán qua tập thơ Thanh Thi

Theo bìa sau của tập thơ Thanh Thi do Thư Án Quán xuất bản năm 2011, nhà thơ Luân Hoán tên thật là Lê Ngọc Châu sinh ngày 10 tháng 1 năm 1941 tại Hội An, nhập cư Đà Nẵng cuối 1952. Ông hiện đang định cư ở Canada từ tháng 2 năm 1985. Ngoài bút hiệu Luân Hoán ông còn dùng các bút hiệu khác như Lý Phước Ninh, Cự Hải, Châu Hải Châu, Lê Bảo Hoàng, Trần Gia Nam, Hà Khánh Quân.

Trang mạng:

<http://www.luanhoan.net>

email: lebao_hoang@yahoo.com, luanhoan@hotmail.com

Tác giả đoán trước độc giả sẽ thắc mắc Thanh Thi là gì nên giải thích bằng hai câu thơ lục bát trên bìa sau của quyển sách. Câu lục ông viết: Thanh thi không phải thánh thi.” Còn câu bát thì xin bạn hãy email ông mà hỏi, tác giả sẽ rất vui mà chuyện trò với bạn đọc.

Tôi thú thật là tôi rất dốt thơ, không biết làm thơ, do đó tôi không dám bình thơ. Hôm nay ở vai trò độc giả, tôi cố vẽ chân dung nhà thơ Luân Hoán bằng những bài trong tập thơ này.

Luân Hoán là một người si tình, vì si tình nên ông trở thành thi sĩ để ca ngợi tình yêu và người yêu. Tác giả là người mẫu mực ngay cả trong sự si tình. Yêu người ông yêu có qui luật hẳn hoi. Bài thơ đầu tiên, Nội Qui, có mười qui luật cho người trong cuộc tình. Từ một đến mười gồm có:

biết mơ màng, đừng quá chàng ràng kẻ bên, giả bộ lem nhem vẩn vơ làm dáng, phỉnh em đúng lúc làm thính đúng giờ, biết vào biết ra, sành điệu đào hoa, hài hước nghiêm trang đi đôi

ăn khớp, hiền trước dữ sau, nuôi dưỡng cặp chim, chân thật
đăng hoàng.

Luân Hoán yêu suốt đời, trong bài thơ Nếu Như ông
viết:

*nếu như còn sống một ngày
tôi quyết dành cả suốt ngày hôn em
nếu như còn sống một đêm
tôi sẽ nằm áp lên em cảm chừng*

Người mẫu mực nên ông không say sưa la cà. Ông làm
thơ Say nhưng không say rượu, mà say người đẹp:

*hóa ra là tại vì em
váy cao sỏi bước chênh vênh phố chiều.
quả nhiên em là rượu đào
loại rượu chẳng uống ào ào được đâu
phải ngâm cho môi ngấm lâu
cho mạch hạnh phúc len sâu tế bào
rượu em, say chẳng dật dờ
say chẳng cần phải làm thơ làm gì*

Ông có nhiều bạn bè nhưng ông không thích uống rượu:

*anh hùng hào kiệt đều mê rượu
ta không hảo tửu, làm tiểu nhân
so vai đứng ngó đời ngang dọc
té đái trong quần chuyện tiến thân
văn nhân thi sĩ đều hảo tửu
ta không mạnh rượu, làm thường nhân
(Vô Duyên Cùng Mỹ Tửu)*

ông uống nhâm nhi để chiều bạn nhưng không thích không khí
ồn ào của tiệc rượu:

*một phút ngồi nghe nói
sốt ruột hết một ngày*

*một giờ nghe rượu hót
một năm còn như say
(Nhậu)*

Luân Hoán bảo là ngày xưa ông nhất gái, nhưng ông chỉ toàn thích những em xinh. Theo đuổi tán tỉnh nàng mãi rồi cuối bài thơ thì chàng si tình lại lém lỉnh chối phăng tôi bảo chưa yêu em có tin?

Đã rõ ông là người si tình bây giờ tôi thử xem diện mạo ông ra sao. Đây rồi trong bài Nhìn, ông bảo ta chừ đích thực đã già, cho dù ta vẫn là ta thuở nào, có cái sống mũi hơi hơi lồi, có mấy sợi râu dưới cằm, ông nhìn chăm chú mình rồi bảo già đâu mà già, tào lao, đầu gối mắt cá bảnh bao vô cùng.

Ở một bài thơ khác, Chân Dung Một Người, ông nhận xét về ông:
tôi hôm xưa, tôi bây giờ, và trăm năm vẫn gã khờ vô duyên.
Thật ra ông không mẩu mực lắm đâu. Ông thú nhận là đã Ngoại Tình với nàng Thơ.

*Làm thơ là đã ngoại tình
nhớ vu vơ loại ngoại tình dữ hơn*

...
*nhưng ngoại tình... rất đau đầu
phập phồng ngó trước nhìn sau tới ngày
thú vị nằm ở điểm này
lắm la lén lút mặt mày trầm tư*

Ông để lại một phần thân thể ở núi Vàng

Núi Vàng, Nghĩa Địa Một Bàn Chân (1)
gởi bác sĩ Kenyon Kugler và bé Phúc xa xưa

...
*thế rồi tôi lên núi Vàng
bằng trực thăng giữa chiều loang cánh đồng
nằm im mà thấy bênh bồng
nghe như mây đảo vòng vòng trong tim
tỉnh ra sững sốt giật mình*

*một đoạn chân đã tuyệt tình bỏ đi
bỗng thành cậu bé tức thì
thút tha thút thít như khi bị đòn*

Tôi đã thấy ông là người si tình, nhìn thấy dung mạo của ông, và tôi cũng biết ông là người thích triết lý Phật Giáo, phân vân giữa cái còn và mất, hữu hình và vô hình. Mời bạn đọc một đoạn trong bài Nhớ Tiểu Thư Đại Lộc trang 26:

*ta đã làm thơ chép tặng em
nhiều bài ngớ ngẩn chẳng đáng xem
nên ta đòi lại và ta mất...
dù chưa bao giờ ta có em*

cũng cái phân vân giữa cái còn và mất, ảo và thật, ta lại thấy trong bài Thơ Dành Riêng trang 82

*ta thiếu em lúc nào?
nhưng chưa hề đánh mất
vẫn còn em sờ sờ
trong lòng ta chất ngất*

Luân Hoán làm thơ thật dễ dàng. Ông có thể đưa tên của tất cả các bạn, thi sĩ và văn sĩ, vào thơ. Không ngu được, rón rén thức dậy tránh không đánh thức người nằm bên cạnh, ông làm thơ. Viết bài thơ xong ông lại ngả lưng lên khép nép một bên tình, hơi thở ấm hâm trái tim trẻ lại (Sớm Mai Làm Thơ). Nằm bệnh viện được người đi thăm, ông làm thơ (Một Lần Ghé Thăm) những câu thật nồng nàn yêu không nói yêu một lần nào cả, môi khóa môi nhốt nhịp tim đầy. Về thăm lại Đà Nẵng sau 18 năm xa cách ông làm thơ. Trong 125 trang với 56 bài thơ, hơn sáu mươi phần trăm của 56 bài này là thơ tình. Điểm độc đáo nhất của thơ Luân Hoán là độc giả sẽ không tìm thấy những câu thơ điểm lệ trau chuốt, không có cách thêu xao của Giả Đảo, không có cách trau chuốt đánh bóng chữ của Lê Đạt, không hận đời như thơ Nguyễn Tất Nhiên; bước vào cõi thơ của Luân Hoán tôi thấy một tâm hồn dung dị chấp nhận

cuộc đời với những thăng trầm của kiếp người. Bất cứ cái gì trong cuộc sống cũng có thể là nguồn cảm hứng của ông, các cô nữ sinh ở trường Hồng Đức, cú điện thoại của người quen, bức ảnh, chạy xe trên bến Bạch Đằng Tây, sinh nhật năm 67 tuổi. Khó mà tưởng tượng được một câu nói thường nghe trong cuộc sống hằng ngày vào tay ông lại biến thành một câu lục bát đậm đà. Không phải lúc nào cũng mẫu mực tuân theo luật lục bát, ông có những câu thơ lục bát trúc trắc, duyên dáng phá nhịp điệu như một chiếc răng khềnh nghịch ngợm của một cô gái xinh đẹp. Thơ của ông như tôm chua càng ăn càng nghiện, như rượu nếp than bà ngoại ủ trong bếp. Uống vào không biết là uống rượu, say mà không biết mình say, vì cái say rất đậm.

Tôi nói nhiều làm bạn đọc chán, xin mời thưởng thức thơ ông.

Nguyễn thị Hải Hà

Mục Lục

mở . 7

1. Tình Vay Sông Núi Quê Nhà

góc nhà .	11
tạ ơn chùa cầu .	12
sông hàn .	14
mất chỗ kê giường .	16
quả mang hương đất quê tình .	18
ngồi một nơi nhớ một nơi .	21
chợt nhớ một chặng ấu thơ .	22
thèm về .	24
thả lỏng nỗi buồn .	26
tiếng hát trong giọng nói .	28
thư về anh .	30
thấy nhau qua giọng nói .	32
nón lá .	34
đêm của ngày 30/10/2012 .	36
thủ phận .	37
quê nhà .	38
tâm trạng .	41
thèm ăn .	42
tìm lại .	43
chiến trường Đại Việt 1282-1285 .	44
ta tôn sĩ nghị .	46
tắm mưa .	48

2. Mừng Em Linh Hiền Ăn Năm Với Thơ

dẻo miệng .	51
ngợi ca mỹ nhân .	52
hẹn nợ .	54
ngồi chơi .	55

thăm không đúng lúc . 56
dáng xuân . 57
một thời mê gái . 58
hạnh ngộ . 60
nói phét . 61
mưa nắng . 62
hương sen . 63
dạy đàn . 64
nụ trắng đầu đời . 65
tình năm đệ lục . 68
người tình đệ ngũ . 70
tình thời đệ tứ . 72
bướm bay thơm thuở sách đèn . 73
một thoáng tình . 74
chưa phải là tình tay ba . 75
cuộc tình qua vội . 78
yếm đào . 80
xốn lòng . 81
tìm người chưa yêu . 82
thư tình . 84
tắm trăng . 85
bên hồ bơi . 86
kiểm nghiệm . 87
đổi thơ . 88
gặp em . 90
đền ơn . 91
hồng hoa . 92
như là người cũ . 93
chỗ hẹn . 94
ngôi bậc . 95
trang điểm . 96
ngày nhân tình . 97
cho sông . 98
vóc hoa tà lụa . 99
cô láng giềng . 100
cô bạn vợ tôi . 102
ngày cũ . 104
chợt nhớ một người . 106
gãi lưng . 107
bất chợt nhớ . 108

nhắc lại . 109
bí quyết . 110
ân nhân . 111
thề . 112
tặng thơ . 113
sau thoáng chiêm bao . 114
con mưa buổi sáng . 116
hàm tiêu . 117
có tôi trong đám ngày xưa ấy . 120
góp ý . 122
gặp hứng . 123
quần hai ống ướm . 124
mừng em Hồng Đức vẫn còn tinh khôi . 125
nghĩ vẩn . 126
hơi thu . 128
ước mơ thành linh . 129
thèm nụ hôn môi . 130
chỗ thương . 131
xin kẹo đêm Halloween. 132
hương trà . 133
gót hoa . 134
ngược chiều . 135
nắng thu . 136
say . 137
thất tình uống rượu làm thơ . 138
về tâm . 140
em của thơ đã về đâu . 142
thơ trong nón lá . 144
hương mùa hạ cũ . 145
đôi mắt trung vương . 146
hôn em . 147
lịch khỏa thân . 148
thơ trên lưng trần . 150
chiếc xe đạp ngang . 151
hăm . 152
chăm thi hoa hậu . 153
người đẹp Sài Gòn thập niên 60 và 70 . 154

3. Nụ Hồng Cho Bạn Trăm Năm

quí danh .	159
chuyện cũ .	160
đôi bạn chung giường .	162
chuyện trò khi .	163
xuất hành .	164
có dịp em mặc áo dài .	165
hứa chắc .	166
nguyện .	167
nhấn cưới .	168
ngủ riêng .	169
sinh nhật em .	170
cho Lý ngày sinh nhật .	172
em và giàn khổ qua .	173
khen và hẹn .	174
cục vàng .	176
tết chúc nhau .	177
thú dữ .	178
thơ của vợ .	180
tiền em đến sờ .	182
một ngày chủ nhật .	183
em hãy là hoa .	184
bản di chúc chính thức .	186
ngủ .	189
dặn vợ .	190
sát cánh .	191
xung hô .	192
quà valentine .	193
đám cưới tôi .	194
khi em vắng nhà .	196

4. Thường Ngày Hít Thở Linh Tinh

tùy thời tùy người .	199
đàn gảy tai trâu .	201
tu tiên .	204
theo tảo quân về trời .	206
mẹ .	208

huơng rằm tháng tư . 210
lần rơi . 211
lấy . 212
hóng trăng . 213
củ khoai mọt . 215
tắm thần tài . 217
tâm dung tự họa . 218
đẹp lão . 220
soi gương . 222
nuôi râu . 223
cốt thơ . 224
bệnh và thơ . 225
trăng non . 226
giác mê . 227
cô đơn . 228
thiền ngồi . 229
tiểu lục vân tiên . 230
nhìn tuyết rơi . 231
dọn tuyết . 232
vẫn như hôm qua . 233
chẩn bệnh . 234
hít thở . 235
đổi thay . 236
thoáng nhớ lúc hoàng hôn . 237
sinh nhật bảy hai . 238
và một chủ nhật . 241
trắc nghiệm . 244
bên bàn viết . 245
gặp xuân trên báo . 246
mùa xuân xa xứ . 247
đợi khách xông đất . 248
vân du . 249
bảy ngày một góc cuba . 250
ngồi nhà . 252
một ngày mùa thu . 254
khuya . 256
thoáng buồn . 257
con quạ . 259
ngũ ngôn đầu tháng . 260
thiên đàng . 261

hóa giải . 262
 kinh doanh . 263
 thêm một lần nói dối . 264
 lắm cảm . 268
 du lịch tại gia . 270
 quần sáu túi . 272
 làm thơ theo đơn đặt hàng . 275
 về trên xa lộ . 277
 uống trà . 279
 băng khuâng . 281
 bỏ rượu . 282
 làm mưa . 283
 chiêm bao gặp Nghiêu Đề . 285
 tràng kinh tiền đưa Nguyễn Mộng Giác . 287
 bắt chước Đinh Cường . 289
 xem hoa nắng của Thái Phiên . 291
 bài cảm ơn Triều Hoa Đại . 292
 tươi non kỷ niệm . 294
 đưa hồn nhạc sĩ Phạm Duy . 296
 nhân đọc một đoạn hồi ký Khánh Ly . 297
 mừng Song Thao có cháu đích tôn . 299
 từ cánh chim bay . 301
 khi đợi giờ bay . 303
 quét nhà . 304
 đừng như là . 305
 tơ tình . 306
 nhân lạc . 308
 tình và thơ . 309

5. Cảm Nhận Từ Nữ Lưu

Nguyễn Thị Tuyết Đào . 313
 Trần Thị Nguyệt Mai . 327
 Đồng Thị Chúc . 335
 Nguyễn Thị Thanh Dương . 339
 Lâm Thúy . 341
 Nguyễn Thị Hải Hà . 351

Tác Phẩm Đã Xuất Bản:

Về Trời (Văn Học -SàiGòn, 1964),
Trôi Sông (Văn Học Sài Gòn, 1966),
Chết Trong Lòng Người (Ngưỡng Cửa, 1967),
Viên Đạn Cho Người Yêu Dấu (thơ, 1969 - tái bản, 1995),
Hoà Bình Ơi Hỡi Đến (thơ 1970, cùng Lê Vĩnh Thọ, Phạm Thế Mỹ),
Nén Hương Cho Bàn Chân Trái (thơ 1970, với nhiều bạn văn),
Thơ Tình (in cùng Khắc Minh, nxb Thơ 1970),
Ca Dao Tình Yêu (nxb Thơ 1970, in cùng Khắc Minh),
Lục Bát Ca (nxb Thơ 1970, cùng Lê Vĩnh Thọ, nhạc Vĩnh Điện),
Rượu Hồng Đã Rót (nxb Thơ 1974,tái bản 1995),
Hơi Thở Việt Nam (nxb Sông Thu-Hoa Kỳ, 1986),
Ngơ Ngác Cõi Người (nxb Nhân Văn-Hoa Kỳ, 1989),
Đưa Nhau Về Đến Đâu (nxb Sông Thu,1989),
Cảm Ơn Đất Đá Trổ Thơ Lòng Ta Hạt Bụi Vu Vơ Bám Hoài (nxb Kinh Đô - Hoa Kỳ, 1991),
Mời Em Lên Ngựa (nxb Sông Thu - Hoa Kỳ, 1994),
Nuôi Thơm Chùm Kỷ Niệm Xanh (nxb Thơ, Canada, 1995),
Cỏ Hoa Gối Đầu (nxb Sóng Văn-Hoa Kỳ, 1997),
Sông Núi Cùng Người Thơm Ngát Thơ (nxb Thơ, Canada, 2002),
Tác Giả Việt Nam (với bút danh Lê Bảo Hoàng, Sóng Văn xb 2005, Nhân Ảnh tái bản 2006),
Quá Khứ Trước Mặt (hồi ký rời, Nhân Ảnh 2006),
Dựa Hơi Bè Bạn 1 (hồi ký, Nhân Ảnh, 2006),
Ở Tình Lặn Lưng (tập hợp thơ LH, Nhân Ảnh, 2007),
Dựa Hơi Bè Bạn 2 (Hồi ký, Nhân Ảnh, 2007),
Em Từ Lục Bát Bước Ra (trường thi, Nhân Ảnh, 2008),
Theo Gót Thơ (cảm nhận thơ nhiều người, bút hiệu Hà Khánh Quân, Nhân Ảnh, 2010),
Thanh Thi (thơ, Thư Ấn Bản Thào xuất bản, 2011),
Thơ Thơm Từ Góc Rẽ Tình (thơ, Nhân Ảnh, 2013)

Tác Phẩm Sẽ xuất Bản:

Độc Nhịp Thở Luân Hoán, cảm nhận của nhiều người viết về thơ Luân Hoán

Ngao Du Cùng Vũ Khí, thơ thời làm lính chiến

Chân Tâm Dung Và... phác họa bạn văn qua ngũ ngôn và những bài tiếc thương, cáo tồn